

PRÁVO SILNĚJŠÍHO

KALCAN

Louis L'Amour

PRÁVO SILNĚJŠÍHO

Louis L'Amour

Copyright © 1973 by Louis & Katherine LAmour Trust
Translation © Ondřej Duha, 2007
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

This translation is published by arrangement with
The Bantam Dell Publishing Group,
a division of Random House, Inc.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Showdown at Yellow Butte
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2007

Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno Vydání první

ISBN 978-80-7362-421-7

POSLEDNÍ VÝSPA OSADNÍKŮ

Velšan se zatvářil zachmuřený. „Porazí nás, to víme. Jsou to tvrdí chlapi a peněz mají dost, ale pár jich přitom umře a zaplatí krví. A jsou mezi námi tací, kteří se postarají, aby neumírali jenom najatí pistolníci, ale i ti mocní a vysoko postavení. A ty padneš s nimi, kamaráde, když zůstaneš na jejich straně.“

Kedrick se zamyslel. „Dai, tahle historka se dost liší od té, kterou jsem slyšel předtím. Musím si to promyslet. Zítra jedeme na místo, abychom ukázali sílu.“

Dai se zamračil. „Nejezdi tam s nimi! Chceme se postarat, aby ani jeden z těch chlapů neunikl živý.“

KAPITOLA 1

V mustangu byl klid. Už celé tři dny nebyl nikdo zabit. Lidé z města se tím však nenechali ošálit. Dávno se smířili s nevyhnutelným. Tušili, že se jim vlastně uleví, až se situace vrátí k normálu – každý den jedno zabití, v horkých dnech více. Několik dní bez osudné přestřelky přinášelo stupňující se napětí. Kdo přijde na řadu příště?

A vzhledem k tomu že Clay Allison, který zabil už třicet mužů, hrál poker v hostinci Morrison House a Černý Jack Ketchum, který si jistě zasloužil oběšení, jež ho stejně čekalo, vyspával opici v hotelu St. James, se problémy daly očekávat ve velmi blízké budoucnosti.

Na verandě hotelu St. James byl chládek a kapitán Tom Kedrick, cizinec ve městě, seděl v nablýskaném houpacím křesle a zaujatě pozoroval ulici.

Byl to vysoký mladý muž s narezlými hnědými vlasy a zelenýma očima, tichý a usměvavý. Žádná žena ho nenechala bez povšimnutí, a když se jejich oči setkaly, srdce se jí rozbušilo, aniž by o tom měl Tom sebemenší tušení. Věděl, že se ženám zřejmě líbí, ale nechávalo ho to chladným.

Ulice, kterou pozoroval, byla plná bryček a nákladních povozů. Jeden dostavník právě přijel a druhý se chystal k odjezdu. Všechna zábradlí lemovali osedlaní koně s nejrůznějšími vypálenými cejchy.

Kedrick si náhle všiml mladíka, který stanul vedle něho, a vzhlédl. Byl to vlastně ještě chlapec, měl měkké hnědé oči a vlasy, které potřebovaly ostříhat. „Kapitán Kedrick?“ zeptal se. „Posílá mě Gunter. Jsem Dornie Shaw.“

„No ano!“ Kedrick vstal, usmál se a podal mu ruku. „Rád vás poznávám, Shawe. Pracujete pro Guntera?“

Shawovi se ironicky zablesklo v očích. „S ním,“ opravil ho. „Nepracuju pro nikoho.“

„Chápu.“

Kedrick nechápal nic, ale byl připravený počkat, až se všechno samo vyjasní. Na tom mladém muži bylo cosi znepokojivého, něco, co Kedricka podivně znervózňovalo. „Kde je teď Gunter?“

„O kus dál v ulici. Požádal mě, abych se podíval, jestli jste tady, a řekl vám, že se máte držet poblíž hotelu. Brzy se objeví.“

„Dobře. Neposadíte se?“

Shaw si rychle prohlédl židle. „Zůstanu stát. Nikdy si nesesdám na židle s opěrkami. Mohly by překážet.“

„Překážet?“ Kedrickův pohled padl na dvě pistole, které měl Shaw po bocích. „Ach tak! Chápu.“ Kývl směrem ke zbraním. „Šerif proti nim nic nemá?“

Dornie se na něj podíval a na tváři se mu objevil úsměv. „Na mě by si nedovolil. Taky by mu to k ničemu nebylo.“

„Aspoň ne v Mustangu,“ dodal po chvíli. „Je tady spousta těžkejších případů. Nepamatuju si, že by tady nějaký šerif chvíli vydržel.“

Kedrick se usmál. „A co Hickok? Earp? Masterson?“

„Možná.“ Dornie byl otevřeně skeptický. „Ale pochybuju. Je tu Allison. Taky Ketchum. Občas se tu objeví Billy the Kid a další z té party. Šerif v tomhle městě by musel bejt hrozně rychlejší a každý den to dokazovat.“

„Asi máte pravdu.“ Kradmo si Shawa prohlížel. Co ho na něm mohlo tolik znervózňovat? Pistole to nebyly, ozbrojené muže vídal každou chvíli a vlastně mezi nimi vyrostl. Ne, bylo to něco jiného, nějaký rys, který nedokázal definovat. Šlo o nějakou hrozbu, která se skrývala za těma klidnýma očima.

„Máme pár dobrejších chlapů,“ ozval se Shaw po krátké odmlce. „Zrovna dneska jsem jich několik sehnal. Laredo Shad z nich bude myslím nejlepší. Má pevnou ruku a nestřílí bez rozmyšlení. Do večera dorazí ještě tři. Fessenden, Poinsett a Goff.“

Podle toho, jak ta jména Shaw vyslovoval, pro něj znamenali hodně, ale Kedrick je neznal. O Fessendenovi možná už někdy slyšel, ale nedokázal si vybavit v jaké souvislosti. Přebíhal pohledem ulici a studoval dav. „Myslíte, že budou opravdu bojovat?“ zeptal se. „A je jich dost?“

„Tahle parta?“ Shawův hlas zněl suše. „Ti bojovat budou, to si pište. Je mezi nimi pár drsnejch hochů. Zabijáci indiánů a tak podobně. Ty jen tak něco nevyděsí.“ Podíval se zvědavě na Kedricka. „Gunter říká, že jste bojovník.“

Slyšel v Shawově hlase pochyby? Kedrick se usmál a pak pokrčil rameny. „Ujde to. Byl jsem v armádě, jestli to něco znamená.“

„Už jste byl někdy na Západě?“

„Jistě! Narodil jsem se v Kalifornii, těsně před zlatou horečkou. Když vypukla válka, bylo mi šestnáct, ale já do ní šel s partou chlapů z Nevady. Po válce jsem ještě v armádě pár let zůstal a bojoval proti Apačům!“

Shaw přikývl, jako by ho to uspokojilo. „Gunter na vás nedá dopustit, ale rozhodně nemá největší slovo ze všech.“

Davem se k nim prodíral malý, podsaditý muž s hranatou bradkou, se kterou vypadal jako dvojče generála Granta. Dokonce kouřil tlustý doutník.

Muž, který kráčel vedle něho, byl vysoký jako Kedrick, který měřil metr osmdesát pět. Měl ostře řezané rysy a chladné oči s pohledem člověka zvyklého velet, člověka, který dokázal být naprosto bezohledný. To musel být plukovník Loren Keith. Znamenalo to, že ho čeká seznámení ještě s jedním – Burwickem. Ti tři byli partneři a Burwick z nich byl jako jediný místní.

Gunter se rychle usmál a odhalil bílé zuby svírající doutník. Rozpažil ruce. „Rád tě vidím, Kedricku! Plukovníku, tohle je náš muž! Jestli je na světě člověk, který tohle může zvládnout, tak jedině on! Povídal jsem vám přeci o té práci, co dělal pro Pattersona. Přihnal to stádo a neztratil ani jeden kus, i když se to kolem hemžilo zloději dobytka a těmi zatracenými Komanči!“

Keith přikývl a chladně si Kedricka změřil jediným pohledem. „Kapitán, to byla armádní hodnost, Kedricku?“

„Armádní. V občanské válce.“

„Chápu. Nějaký seržant Thomas Kedrick bojoval proti Apačům.“

„To jsem byl já. Všichni jsme šli s hodností dolů, když byly naše jednotky rozpuštěny.“

„Kolik času jste strávil ve válce?“ Keith ho stále propaloval očima.

„Čtyři roky, a dva při tažení na jihozápadě.“

„To ujde. Takže byste měl vědět, co vás může čekat v boji.“ Přes rty mu přelétl slabý úsměšek. „Já jsem si odsloužil dvanáct. V pravidelné armádě.“

Kedrick cítil, že ho Keithovo chování dráždí. Nechtěl nic říkat, ale náhle promluvil: „Moje služba v americké armádě, plukovníku, je jenom část mé vojenské kariéry. Byl jsem s Bazainem při obraně Metzu ve francouzsko-pruské válce. Unikl jsem a bojoval s MacMahonem v bitvě o Sedan.“

Keith přimhouřil oči a sevřel rty. Kedrick cítil odpor, který jako by z toho muže sálal.

„To je všechno?“ zeptal se plukovník úsečně.

„Ne. Když už se ptáte, tak není. Sloužil jsem pod Wolseleym ve druhé ašantské válce v Africe. A zúčastnil jsem se dvouletého tažení proti Tunganům v severním Ďanšanu v hodnosti generála.“

„Máte toho za sebou hodně,“ utrousil Keith. „Opravdový žoldák!“

Kedrick se nenechal vyvést z míry. Usmál se. „Takové přece chcete, ne? Muže, kteří umějí bojovat. Není to tak, že někteří muži si najímají jiné, aby za ně bojovali?“

Plukovník Keith zrudl, pak zbledl, ale než stačil promluvit, protlačil se k němu davem urostlý chlap s hranatým obličejem a stanul před ním.

„Ty, Guntere?“ vykřikl muž. „Slyšel jsem, proč jsi tady. Jestli chceš vzít pŕdu lidem, co na ní otročili, měl bys radši hned začít střílet!“

Než mohl kdokoliv promluvit, proklouzl Dornie mezi Keithem a Gunterem a nově příchozího oslovil. „Hledáš problémy? Chceš začít střílet hned teď?“

Jeho hlas byl tichý, připomínal předení, ale Kedricka vyděsil šokovaný výraz v mužově tváři. Ten se stáhl a rozhodil ruce. „To nebylo nic proti tobě, Dornie! Ani jsem nevěděl, že jsi tady!“

„Tak vypadni!“ zavrčel Dornie Shaw a jeho klidným zevnějškem náhle probublala vášeň a ještě něco jiného, co Kedricka vyděsilo – silná touha zabíjet!

„Vypadni!“ zopakoval Shaw. „A jestli chceš zůstat naživu, tak se nezastavuj!“

Muž se klopýtavě otočil a ponořil se do davu, který se kolem nich v mžiku shromáždil. Kedrick si prohlédl tváře těch lidí a spatřil v nich lhostejnost nebo nenávist. Ani v jedné z nich nezahlédl přátelství. Zamyšleně se zamračil a odvrátil se.

Gunter ho chytil za paži, aby využil krátkého příměří, které vyrušení přineslo. „Chápeš, proti čemu stojíme? Tohle byl Peters. Je neškodný, ale přijdou jiní, a brzo. A nebudou všichni jako tenhle. Jdeme za Burwickem!“

Kedrick následoval Guntera, který se z opatrnosti zařadil mezi oba znesvářené muže. Tom se jednou ohlédl. Netušil, jakou má Dornie Shaw minulost, ale bylo mu jasné, že Dornie, jeho druhý nejvýše postavený šéf, je zabiják. Na tyhle typy měl oko.

Muž, který se na ně obořil, ho znepokojil víc, než si byl ochotný přiznat. Peters vypadal jako poctivý muž, i když nepřiliš inteligentní. Jistě, mohli by mezi nimi být i poctivci, pokud by to byli lidé jeho ražení. Peters vypadal na člověka, který by se mohl nechat zlákat špatnými vůdci.

Pokud měla tato země připadnout Gunterovi, Keithovi a Burwickovi na základě rozhodnutí vlády, nemohlo na tom být nic špatného. Jestli vláda prodala půdu těm třem, neměli na ni osadníci žádné právo. Přesto nečekal, že se při téhle práci setká s lidmi jako Peters.

Gunter se zastavil před kamenným domem postaveným kousek od ulice. „Tohle je ústředí,“ řekl. „Tady se zašíváme, když jsme ve městě. Pojď dál.“

Dům lemovala široká veranda, a když na ni vystoupili, uviděli dívku v šedé sukni a bílé blůze, která seděla kousek od nich s otevřenou knihou v klíně. Gunter se zarazil.

„Kapitán Kedrick, moje neteř Consuelo Duaneová.“

Jejich pohledy se setkaly. Na okamžik se rozhostilo naprosté ticho. Tom Kedrick měl pocit, jako by mu odumřely svaly, nemohl se vůbec pohnout. Její oči byly doširoka otevřené, vyplašené.

Kedrick sebou trhl a probral se. Uklonil se.

„Dobrý den, slečno Duaneová!“

„Kapitáne Kedricku!“ Vstala a pokročila k němu. „Doufám, že se vám tu bude líbit!“

Stále hleděl dívce do očí a po jejích lících se začal rozlévat ruměnec. „To bude!“ řekl potichu. „Teď už mi v tom nemůže nic zabránit.“

„Tím si nebud'te tak jistý, kapitáne!“ Keithův hlas byl ostrý a chladný. „Máme zpoždění, musíme si pospíšit. Omluv nás, Connie. Burwick čeká.“

Když procházel dveřmi, ohlédl se Kedrick na dívku, která tam stála bez hnutí.

Keithovo podráždění bylo zjevné, ale Gunter si zřejmě ničeho nevšiml. Dornie Shaw, jenž se zhmotnil jakoby odnikud, si Kedricka změřil pohledem, ale nic neřekl. Lhostejně si začal balit cigaretu.

KAPITOLA 2

Burwick se krčil za stolem. Byl neuvěřitelně tlustý a špinavý. Tváře a několik brad mu obrůstalo šedivé strniště, ale oči, které si Kedricka měřily zpod skoro holého obočí, byly ostré, zlé a usazené vedle nosu příliš malého na tak velký obličej. Muž měl rozepnutou košili a umaštěný límec. Pod nehty se černala špína.

Pohlédl na ostatní a pak znovu na Kedricka. „Posad'te se!“ řekl. „Jdete pozdě! Obchod nečeká!“ Jeho baňatá hlava se otočila na Guntera. „Johne, tohle má být ten chlap, co vyžene ty skunky z naší půdy? To je on?“

„Ano. To je Kedrick,“ odpověděl Gunter kvapně. Zdálo se, že má z Burwicka hrůzu. Keith nepromluvil od okamžiku, co vstoupili

do místnosti. Jako by se stáhl do sebe a udělal místo ostatním. Kedrick brzo zjistil, že se takhle chová v Burwickově přítomnosti pokaždé. „Odvede dobrou práci, určitě!“

Burwick po chvíli znovu upřel pohled na Kedricka. „Vím toho o tobě hodně, synu.“ Jeho hlas byl skoro vlídný. „Zvládneš to, když je nezačneš litovat. Nemáme času nazbyt, chápeš? Dostali rozkaz, aby se odstěhovali. Dej jim ještě jedno varování a pak je vyžen a vypal. Je to na tobě. Já se nebudu na nic vyptávat,“ dodal ostře, „a postarám se, aby se nevyptával ani nikdo jiný. Co se tady stane, je jenom tvoje věc.“

Pustil Kedricka z hlavy a zaměřil svou pozornost na Guntera. „Udělal jsi, co jsem ti přikázal? Sehnal jsi padesát chlapů na padesát dní? Jakmile se tahle situace vyřeší, chci, aby to odsýpalo. Čím dřív práce začnou, tím dřív budeme mít, co chceme. Nepřeju si žádné zdržení.“

Burwick se obrátil k Tomu Kedrickovi. „Deset dní! Dávám ti deset dní. Když budeš potřebovat víc než pět, budu zklamaný. Jestli na to nebudeš mít žaludek, pusť z řetězu Dornieho. Dornie jim ukáže.“ Náhle se zachechtal. „No jo. Dornie jim ukáže!“

Zvázněl, sklopil zrak k papírům na svém stole, a aniž by vzhlédl, dodal: „Můžeš jít, Kedricku. Dornie, ty běž s ním!“

Kedrick zaváhal a pak se zvedl. „O kolik mužů jde?“ zeptal se náhle. „Mají někteří z nich rodiny?“

Gunter se k němu nervózně obrátil. „Povím ti všechno, co budeš potřebovat vědět, Tome. Ještě se uvidíme.“

Kedrick pokrčil rameny, sebral klobouk a zamířil ke dveřím. Dornie Shaw už byl pryč. Když vyšel na verandu, Connie Duaneová tam ještě seděla a dívala se přes okraj knihy na prašnou, sluncem zalitou ulici.

Zastavil se, klobouk v ruce. „Jste v Mustangu dlouho?“

Vzhlédla a chvíli si ho prohlížela, než promluvila. „Ale ne. Dlouho ne. I když dost dlouho na to, abych se to tu naučila milovat i nenávidět.“ Obrátila zrak ke kopcům a pak zpátky k němu. „Miluju tuhle zemi, kapitáne. Dokážete to pochopit?“

Jsem městské děvče, narodila jsem se a vyrostla ve městě. Ale jakmile jsem poprvé spatřila ty rudé skály, ty osamělé hory, ty

indiánské poníky – zamilovala jsem se, kapitáne! Tohle je má země. Mohla bych tu zůstat navždy.“

Překvapeně si ji znovu prohlédl a to, co viděl, ho potěšilo víc, než by si dokázal přiznat. „Cítím to stejně. Ale říkála jste milovat a nenávidět. Milujete zem. Co tedy nenávidíte?“

„Některé muže, kteří ji zamořují, kapitáne. Některé ty lidské vlky, které plodí, a jiné, kteří se zrodili kdovíkde a přicházejí sem vykořisťovat ty, kteří přišli dříve a byli odvážnější, ale méně protřelí.“

Ještě překvapenější se opřel o zábradlí. „Nevím, jestli vám rozumím, slečno Duaneová. Nejsem tu dlouho, ale zatím jsem se nesetkal s žádným z těch, o nichž mluvíte.“

Věnovala mu chladný pohled svých upřímných očí. „Opravdu ne, kapitáne?“ Její hlas byl náhle jako z ledu. „Víte to jistě? Začínám přemýšlet, zda nejste jedním z nich!“ Prošla dveřmi a byla pryč.

Tom Kedrick tam chvilku stál a hleděl za ní. Pak se otočil se zmateným výrazem ve tváři. Jak to myslela? Co o něm věděla, že dospěla k takovému závěru? Byl podrážděný a znepokojený. Ve spojení s navztekáným Petersem mu její poznámka poskytla materiál k přemýšlení. Jak by mohla mít neteř Johna Guntera stejný názor jako Peters? Bezpochyby pocházeli každý z jiného prostředí.

Zamyšleně sešel na ulici a rozhlédl se.

Ještě se nepřevlékl do západního oblečení. Měl na sobě černý klobouk s rovnou obrubou, který si nechá, na míru šitý šedý oblek a vysoké černé boty. Zastavil se na rohu, pomalu si ubalil cigaretu a zapálil si. Jak tam tak stál, jeho dokonale padnoucí šaty a sluncem osmahlá tvář rozhodně poutaly pozornost.

Muži i ženy se po něm ohlíželi a většina z nich se podívala dvakrát. Vojenské držení těla, široká ramena a chladná sebedůvěra ho vyčleňovaly z každého davu. Jeho mysl unikla II momentálním problémům a zcela se oddala vzrušení z přelidněné ulice západního města, kde se bez zjevného důvodu sešli ti nejružnější muži a ženy.

Západ byl jeden velký tavící kotlík. Dobrodruzi přicházeli hledat zlato, novou půdu, vzrušení. Hráči, ženy té nejstarší profese, banditi, pistolníci, zloději dobytka a koní, horníci, honáci krav a uprchlíci před spravedlností – ti všichni zaplavovali hlavní třídu. Jeden

zarostlý muž v červené vlněné košili by mohl okamžitě začít recitovat Shakespeara. Hubený mladík, jenž si povídal s dívkou v bryčce, mohl být klidně absolvent Oxfordu a bledý hráč potomek starého jižanského rodu.

Všichni muži měli zbraně a většinou je nijak neskrývali. Jen málo z nich by je v případě potřeby váhalo použít. Člověk, který by bojoval pěstmi, byl rarita.

Z davu se vynořil statný chlap. Tom se na něj podíval a jejich pohledy se setkaly. Bylo poznat, že ten pořez něco vypil a hledá problémy. Myslel si, že v Kedrickovi našel vhodnou oběť. Kolemjdoucí vytušili, že se schyluje k souboji, a shromáždili se kolem nich.

„No?“ Muž se rozkročil a chlupaté paže s vyhrnutými rukávy košile svěřil podél boků. „Další zatracený zloděj půdy!“ Najednou se zachechtal. S, Ten tvůj vrahoun tady není, aby ti zachránil zadek, takže si tě můžu vzít na starost. Tas!“

Kedrick měl sucho v ústech, ale jeho oči byly klidné. Cigaretu držel v pravé ruce kousek od úst. „Promiň, kamaráde. Nemám pistoli. A kdybych měl, stejně bych tě nezabil. A s tou půdou se pleteš, člověče. Mí lidé na ni mají právo.“

„Tak právo, jo?“ Chlap se o krok přiblížil, dlaň na pažbě pistole. „Právo sebrat zem lidem, kteří na ní dřeli? Zbourat jim jejich domovy? Vyhnat jejich děti do pouště?“

Navzdory faktu, že byl muž opilý, poznal Tom, že jeho hněv je spravedlivý, stejně jako strach. Neměl strach o sebe, protože ten člověk se nebál ani Torna, ani Dornieho Shawa. Báł se o svou rodinu. To zjištění Kedricka zasáhlo a znovu znepokojilo. Čím dál víc pochyboval o cestě, po níž se vydal.

Dav zlověstně mručel. Sympatie přihlížejících byly zjevně na straně útočníka. Náhle se však rozhostilo mrazivé ticho. Kedrick uviděl, jak muž zbledl, a zaslechl někoho šeptat: „Pozor, Buřte! To je Dornie Shaw!“

Kedrick si náhle uvědomil, že Shaw stanul vedle něho. „Nechte ho mně, kapitáne,“ promluvil potichu. „Je na čase s tím skoncovat!“

Kedricku v hlas byl ostrý a chladný. „Ne! Ustupte, Shawe! Svoje záležitosti si vyřizuju sám.“

„Ale vy nemáte zbraň!“ zaprotestoval Shaw.

Burt se nijak nechystal ustoupit. Příchod Shawa ho viditelně šokoval, ale tohle nebyl Peters. Byl odhodlaný stát si za svým. Přebíhal nejistým pohledem ze Shawa na Kedricka. Tom postoupil kupředu, až byl od něj na dosah ruky.

„Shaw se do toho nebude plést, Buřte,“ řekl potichu. „Nemám s vámi žádný spor, ale nikdo mě nebude beztrestně urážet. Jestli si se mnou chcete něco vyřídit, nenechte se odradit tím, že nemám zbraň. Já o konflikt nestojím, ale vy ano – tak do toho!“

Muži se v očích zračilo podezření. Už dřív zažil, jak se odněkud znenadání objevila pistole, zvlášť u lidí takhle oblečených. Nechtělo se mu věřit, že by se mu Kedrick postavil neozbrojený. „Ty zbraň máš!“ vyštěkl. „Máš ji někde schovanou, ty zatracenej kojote!“

Vytrhl svou pistoli z pouzdra a v tom okamžiku Kedrick vyrazil. Hranou levé ruky sekl po zápěstí zvedající se ruky s pistolí a pravou mávl vši silou svého štíhlého, šlachovitého těla. Úder pěsti byl rychlý a perfektně načasovaný a náraz do Burtovy čelisti třeskl jako rána bičem kočího dostavníku.

Burt dopadl na zem jen zlomek vteřiny po své pistoli a zůstal ležet na zádech.

Kedrick se klidně sklonil a sebral mužovu zbraň, starý model armádního revolveru z roku 1851. Zůstal stát nad svým protivníkem a očima přejížděl po davu. Všude viděl strnulé, zachmuřené tváře. Pohlédl dolů na Buřtu. Statný chlap si pomalu sedal a potřásal velkou hlavou. Začal zvedat levou ruku a náhle zalapal bolestí po dechu. Podíval se na ruku a pak na Kedricka. „Tys mi zlomil zápěstí!“ řekl. „Je v háji! A já musím orat!“

„Radši vstaňte,“ pobídl ho Kedrick potichu. „Říkal jste si o to, však víte.“

Když se muž postavil, Kedrick mu klidně podal jeho šestiraňák. Jejich pohledy se setkaly a Kedrick se usmál. „Vezměte si ho. Zastrčte ho do pouzdra a zapomeňte na něj. Nebojím se. Nejste ten typ chlapa, co by člověka střelil do zad.“

Pomalou se otočil a odcházel ulicí pryč. Před hotelem St. James se zastavil. Prsty se mu lehce třáslly, když vytahoval cigaretový papírek a dával na něj tabák.

„To byla paráda,“ ozval se tichý hlas Dornieho Shawa. Jeho hnědé oči si zvědavě prohlížely Kedrickovu tvář. „Nikdy jsem nic podobného neviděl! Praštil jste ho přes zápěstí a přerazil mu ho!“

S Keithem dorazil i John Gunter a široce se usmíval. „Já to viděl, hochu! Tohle pomůže víc než tucet mrtvých! Přesně jako Tom Smith! Starý Tom Medvědův potok dokázal odrovnat i ty největší drsňáky jenom pěstmi!“

„Co byste dělal, kdyby trhl pistolí zpátky a vystřelil?“ zeptal se Keith.

Kedrick pokrčil rameny. Nejraději by na celý incident zapomněl. „Neměl čas,“ odpověděl potichu. „Ale i na to by se dalo reagovat.“

„Pár chlapců se u tebe dneska večer zastaví, Tome,“ oznámil mu Gunter. „Řekl jsem Dorniemu, aby k tobě poslal Shada, Fessendena a několik dalších. Bude dobré, když se dohodnete na zítra na vyjíždě. Jenom se tam ukážeš s našimi lidmi, abys dal všem vědět, že si neděláme legraci.“

Kedrick přikývl a po krátké diskusi odešel do hotelu, kde zamířil přímo do svého pokoje. Je vidět, pomyslel si, že se Západ nezměnil. Pořád se tam všechno odehrávalo rychle.

Sundal si kabát, vestu a košili a pak si zul boty. Svlečený do pasu se posadil na postel a začal se přehrabovat ve svém vaku. Po chvilce vytáhl dvě dobře naolejovaná pouzdra a opasky. V pouzdrech byly dva revolvery ráže.44, vyrobené firmou Smith & Wesson na objednávku ruské armády, jedny z nejpřesnějších krátkých zbraní, které byly v té době na trhu.

Pečlivě zkontroloval zásobníky, vrátil revolvery do pouzder a odložil je stranou. Znovu sáhl do vaku a vyndal druhý pár zbraní, pouzder a opasků. Každá z nich byl dvanácti-ranný revolver Walsh určený námořnictvu, ráže.36, skoro stejně velký a těžký jako kolt Frontier nebo ona ruská čtyřiačtyřicítka.

Tyto zbraně, na Západě nepříliš rozšířené a oblíbené, použil Kedrick už mnohokrát a nikdy ho nezklamaly. Zvýšená palebná síla mohla být velmi užitečná. V ruce dobrého střelce šestatřicítka snesla srovnání s těžší čtyřiačtyřicítkou.

Pro všechno se dalo najít pravé místo a čas a tyto pistole měly navíc taktickou hodnotu. Znovu je pečlivě zabalil a vrátil na dno vaku. Pak si připnul ruské čtyřiačtyřicítky, vytáhl vinčestrovku, pečlivě vyčištěnou a naolejovanou, a nabíl ji. Potom se posadil na postel a právě se chystal revolvery znovu vyndat a natáhnout, když se ozvalo tiché zaklepání na dveře. „Dále,“ řekl Kedrick. „A jestli jste nepřítel, rád se s vámi seznámím!“

Dveře se zlehka otevřely a zavřely. Muž, který vstoupil do pokoje, byl jen něco přes metr šedesát vysoký a skoro stejně široký. Jeho tělo tvořily jen svaly a kosti, ani kousek tuku. Tmavý obličej měl jako vytesaný z kamene a nakrátko ostříhané vlasy byly černé jako havraní křídla. Mužův krk přecházel v široká, silná ramena. Na pravém boku měl pistoli a v ruce držel černý klobouk s úzkou obrubou.

Kedrick vyskočil. „Dai!“ To jméno zaznělo jako výbuch. „Dai Reid! Co ty děláš v téhle zemi?“

„Tak? To bys chtěl vědět? No, hrozí tu problémy, spousta problémů! A tys je sem přinesl.“

„Já?“ Kedrick ukázal na židli. „Pověz mi, co tím myslíš.“

Velšan si ho pátravě prohlédl, posadil se a položil velké dlaně na kolena. „Děláš pro toho chlapa Burwicka, co nás chce vyhnat z naší země? Změnil ses, Tome, a k horšímu!“

„Ty jsi jeden z nich? Jeden z těch, na jejichž půdu si Burwick, Keith a Gunter činí nárok?“

„To jsem. A také jsem na ní odvedl pořádný kus práce. A ti darebáci mě teď chtějí vyhnat. No, čekaje tvrdej boj, a tebe taky, Kedricku, jestli zůstaneš s nimi.“

Kedrick si Velšana zamyšleně prohlížel. Jeho pochybnosti okamžitě zesílily, protože tohohle člověka znal. Jeho vlastní otec byl Velšan, matka Irka a Dai Reid byijejich přítel. Dai přišel do země s jeho otcem, pracoval vedle něho, když se Kedrickovi rodiče poznali, a přestože byl mnohem mladší než Gwilym Kedrick, vydal se na Západ s ním.

„Dai,“ řekl Tom potichu, „přiznávám, že jsem o tom všem začal dneska pochybovat. Víš, seznámil jsem se s Johnem Gunterem po válce a hnal jsem s ním pro jednoho jeho přítele stádo dobytka.

Nebylo to snadné, indiáni každé stádo zadrželi a chtěli velkou část pro sebe. Zloději se snažili dobytek ukrást a jiní požadovali peníze za průchod přes pozemky, které vydávali za své. Provedl jsem stádo, aniž bych někomu zaplatil, když nepočítám pár krav pro indiány, kteří šije zasloužili. Nedostali ale, o co si řekli, jen to, co jsem se jim sám rozhodl dát.

Gunter na mě nezapomněl a znal moji válečnou minulost, takže když mě vyhledal v New Orleansu, zněl jeho návrh dobře. Řekl mi, že jeho firma, kterou vlastní s Burwickem a Keithem, požádala o vyměření a odkoupení všech částí skoro tří set pozemků. Odpřísáhli, že ta půda je bažinatá nebo zaplavená.

Dál mi vysvětlil, že obchod už je hotová věc, ale že se na té půdě nachází skupina neoprávněných usedlíků, kteří odmítají odejít. Chtěl, abych velel skupině, která je k tomu přiměje, a řekl, že jsou to z velké části zloději dobytka, psanci nebo nejružnější odpadlíci. Dodal, že dojde k boji a bude nutné použít sílu.“

Dai přikývl. „S tím bojem měl pravdu, ale s psanci ne. No,“ usmál se s dýmkou sevřenou mezi zuby, „je nás slušná síla. V suduje sice jedno nebo dvě špatný jablka, ale většina z nás jsou dobří lidé, kteří mají postavené domy a zaseto.“

A pověděl ti, že odpřísáhl, že ta zem je neobydlená? Tak přesně to ti tři tvrdili! Jenže na devadesáti čtyřech pozemcích jsou domy, někdy ubohé, ale jsou.

Naplánovali to chytře. Půl roku předem je nutné vydat oznámení, ale vytiskli ho drobným písmem a vyvěsili tam, kam nikdo z nás nepřijde, takže jsme si ho všimli až po třech měsících, a to jen náhodou. Teď se nás snaží vypudit, aby byla půda neobydlená a připravená. Co se týče té historky o bažině, tak je to poušť a vždycky byla. Je možněji obdělávat jenom tam, kde je voda, a ani tam toho moc neroste.“

Dai potřásl hlavou a vyndal z úst dýmku s krátkou troubelí. „Nemáme peníze, abychom se s nimi přeli, ani právníky, jen jednoho chlapíka od novin, který by nám mohl pomoci. Ale k čemu by bylo posílat ho do Washingtonu bez peněz?“

Velšan se zatvářil zachmuřeně. „Porazí nás, to víme. Jsou to tvrdí chlapi a peníze mají dost. Ale pár jich přitom umře a zaplatí

krví. A jsou mezi námi tací, kteří se postarají, aby neumírali jenom najatí pistolníci, ale i ti mocní a vysoko postavení. A ty padneš s nimi, kamaráde, když zůstaneš na jejich straně.“

Kedrick se zamyslel. „Dai, tahle historka se dost liší od té, kterou jsem slyšel předtím. Musím si to promyslet. Zítra jedeme na místo, abychom ukázali sílu.“

Reid se zamračil. „Nejezdi tam s nimi! Chceme se postarat, aby ani jeden z těch chlapů neunikl živý.“

„Podívej, příteli!“ Kedrick se naklonil dopředu. „Musíš v tom svým lidem zabránit. Aspoň prozatím. Na zítra se chystá jenom ukázka síly, výhrůžka. Ke střelbě nedojde, to ti slibuju. Přijedeme tam, porozhlédneme se a vrátíme se. Bude se střílet, jenom když začnete vy. Teď se vrať domů a vysvětli jim to. Drž je zpátky a nech mě, abych si to tam prohlédl.“

Dai Reid pomalu vstal. „Ach, chlapče! Rád tě vidím, jen kdyby to bylo za šťastnějších okolností. Pozval bych tě k sobě domů na večeri a zahrát si karty, jako za starých časů. Moje manželka by se ti líbila.“

„Ty jsi ženatý?“ podivil se Kedrick. „Taby mě ve snu nenapadlo!“

Dai se rozpačitě usmál. „Ženatý a šťastný, Tome.“ Jeho tvář potemněla. „Tedy budu šťastný, když si udržím svou půdu. Ale jedno ti slíbím. Jestli mi ti tví vrazi půdu seberou, dostanou ji i s mojím mrtvolou a těly dalších mužů!“

Dlouho poté, co Velšan odešel, seděl Tom Kedrick mlčky a díval se do ulice za oknem. Tohle měla na mysli Consuelo Duaneová? Na čí straně byla ona? Nejprve se na ty pozemky musí zajet podívat, vidět všechno na vlastní oči, a pak si musí znovu promluvit s Gunterem. Znepokojeně si vybavoval tváře těch mužů. Keithův chladný, vlčí obličej, Burwickovu tučnou, těstovitou tvář, z níž číší moc, a podobu Guntera, přátelského, vlídného, ale možná i trochu... prohnáného.

Zvenčí k němu doléhal zvuk piana a ženský zpěv. Chřestily hrací žetony a dusaly nohy ve vysokých botách. Někde cinkly ostruhy a Tom Kedrick vstal a navlékl si košili. Oblečený a s připnutými pistolemi vyšel z pokoje a kráčel chodbou do haly.

Z vedlejších dveří vyšel nějaký muž a díval se za ním. Byl to Dornie Shaw.

KAPITOLA 3

Jen ten, kdo žije na poušti, zná taková rána, to ticho, uspávající teplo a zpěv cikád. Jen v poušti jsou dálky tak výrazné a kopce, skalní věže a útesy se tak ostře rýsují. Nikde jinde nevrhají mraky ostrovy stínu, které skýtají krátký oddech před sluncem.

Šest jezdců ve vrzajících sedlech, šest tvrdých chlapů, každý ztracený ve vyschlém korytě svých myšlenek, se vynořilo ve vyprahlé pustině. Byli to muži, kteří nikdy neodkládali zbraně, kteří už zabili a byli připraveni zabít znovu. Někteří už byli nevyhnutelným tokem událostí odsouzeni k záhubě, čas ostatních měl také brzy přijít.

Každý z nich byl sám, jak bývají sami muži, kteří si vydělávají na živobytí zbraněmi. Každý člověk pro ně byl možný nepřítel, každý stín znamenal nebezpečí. Jeli ostražitě a těkali pohledy po okolí.

Odfrkl si kůň, cinkla podkova o kámen, někdo se zavrtěl v sedle a hekl. Nic jiného se neozvalo. Tom Kedrick seděl na valachovi appaloosa vysokém metr padesát v kohoutku, s kovově šedýma předníma nohama a jasně bílými hýžděmi posetými černými tečkami velikosti kapek. Byl to silný a čilý kůň s rychlýma a inteligentníma očima a pozornýma ušima.

Když se shromáždili před cestou, Laredo Shad koně obešel a obdivně si ho prohlédl. „Máš kliku, kamaráde. To je ale kůň! Kde jsi ho našel?“

„Ve stádě Navajů. Je to válečný valach, daleko od své rezervace.“

Kedrick si všiml, jak si ho muži prohlížejí, všímají si jeho západního oblečení a hlavně nízko zavěšených revolverů. Včera ho

viděli v šatech, v nichž přijel z New Orleansu, ale teď už vypadal spíš jako jeden z nich.

Byl vysoký a vzpřímený a z původního oděvu mu zbyl jen černý klobouk a jezdecké boty na podpatku. Na sobě měl šedou vlněnou košili a černý hedvábný šátek kolem krku. Džíny měl černé a pažby pistolí na dosah ruky.

Kedrick se po nich rozhlédl, a když byli všichni, řekl jen: „Dobře, jedeme!“

Nasedli. Všiml si hubeného Dornieho Shawa, statného Sie Fessendena, hubeného, zatrpklého Poinsetta a hranatého blondáka Leeho Goffa, zachmuřeného Clausona, nejstaršího ze skupiny, a štíhlého Texasana Lareda Shada. Pozorně si je všechny prohlédl. Ať už byli jacíkoliv, byli to všechno bojovníci. Shaw se několikrát podíval na jeho pistole.

„Ty nenosíš kolty?“

„Ne. Ruské čtyřiačtyřicítky. Jsou to dobré zbraně, jedny z nej přesnějších, které byly kdy vyrobeny.“ Ukázal bradou na cestu před nimi. „Už jsi tam někdy byl?“

„Jo, je to kus cesty. V poledne se zastavíme u jednoho pramene u North Forku. Budeme tam muset překonat pár kaňonů a pak příkrý kopec. Indiáni a Španělé mu říkají Sirotek. Samá divočina. Kousek odtamtud už narazíme na ty vetřelce.“ Pousmál se a ukázal rovné bílé zuby.

„Dornie,“ zeptal se Goff náhle, „ty si myslíš, že při tomhle výletu pojedeme až ke korytu řeky Malpais?“

Clauson se uchechtl. „Jasně, že pojede! Už to měl dávno vzdát, ale nenechá se tak snadno odradit. Ta holka se nespokojí s nějakým pistolníkem.“

„Je to kus, to je jasný!“ prohlásil Goff obdivně. „Dobře tvarovaná, ale drží se stranou.“

„Možná dobře ví, na čí stranu se má přidat,“ utrousil Poinsett jízlivě. „Třeba právě od ní má Shaw všechny ty novinky, co nosí Keithovi. Rozhodně má dobřejší přehled, co se tam děje.“

Dornie Shaw se obrátil v sedle a zamračil se. „Sklapněte!“ vyštěkl.

Starší muž sebou trhl a v očích se mu nenávistně zablesklo, ale ovládl se. Bylo poučné vidět, jak rychle zmlkl; ani Poinsett, tvrdý, krutý chlap, který nemiloval nikoho a nic, nestál o konflikt se Shawem.

Jak den ubíhal, pozoroval Kedrick své spoléčníky a všiml si, že si všichni dávají pozor, aby Shawa neurazili, dokonce i silák Fessenden, který zabil dvacet lidí a byl z celé skupiny jediný, koho už Kedrick znal. Napadlo ho, zda si ho Fessenden pamatuje, a rozhodl se, že to zjistí, než den skončí.

Během poledního odpočinku nevládla zdaleka tak přátelská atmosféra jako mezi honáky dobytka. Tihle muži byli nevrlí a vznětliví. Jen Shad vypadal uvolněně a všechno bral s klidem. S tichým souhlasem ostatních se vaření ujal Clauson a brzy bylo jasné, proč: byl skvělý kuchař.

Zatímco jedli, přemýšlel Kedrick o své situaci. Vzal tuhle práci v New Orleansu v době, kdy zoufale potřeboval peníze. Gunter mu dal na cestu. Kdyby z toho vycouval, musel by mu tu částku nějak vrátit. Ale čím víc se po té partě rozhlížel, tím víc mu bylo jasné, že by od toho měl dát ruce pryč – a rychle.

Bojoval jako žoldák v mnoha válkách. Válka byla jeho profese a on byl od začátku předurčen k dráze bojovníka.

Jeho otec, bývalý voják, miloval taktiku a vštípl Tomovi lásku k válečnému umění. Skoro všechno jeho vzdělání pocházelo od otce a novináře, který u nich bydlel přes jednu zimu, a snažil se chlapce naučit, co mohl.

Kedrick vyrůstal se zájmem o strategii, vstoupil do armády a bojoval v občanské válce. Tam doplnil své teoretické vzdělání o praktické zkušenosti. Ale přese všechny boje a zabíjení ještě neztratil cit.

Úkol vyhnat z půdy tlupu desperátů mu připadal snadný a sliboval akci a vzrušení. Teď už si však nebyl tak jistý, zda je to práce pro něho. Rozhovor s Daiem Reidem spolu s názory tolika obyvatel Mustangu ho přesvědčily, že celá záležitost není tak jednoznačná, jak na počátku vypadala. Než se pustí do práce, chtěl prozkoumat situaci a zjistit, proti komu bojuje a kde. Zároveň si

uvědomoval, že muži, s nimiž jede, nebudou klást žádné otázky. Odbudou si zabíjení, vezmou peníze a pojedou dál.

Jediný, kdo by z nich mohl uvažovat jako on, byl Shad. Kedrick si v duchu poznamenal, že si s Texasanem musí ještě téhož dne promluvit a zjistit, na čí straně stojí a co ví. Byl nakloněn souhlasit s původním Shawovým úsudkem, že to Shad umí z celé skupiny nejlépe se zbraní. Mužův klid zjevně pramenil ze sebedůvěry a uvědomování si vlastních schopností.

Když Tom dopil kávu, vstal a zamířil k prameni, kde se napil. Pak došel ke svému koni a utáhl řemen sedla, který povolil, když zastavili. Vzduch byl čirý. Přestože muži mluvili potichu, rozuměl skoro všemu, co říkali.

První otázka mu utekla, ale Fessendenovu odpověď slyšel. „Nedělej si s ním starosti. Je to rváč, Dornie. Už jsem s ním měl tu čest. Nesetkali jsme se poprvé.“

I na tu vzdálenost a přes koně, který stál mezi ním a kruhem mužů, vycítil Kedrick jejich napětí.

„Na indiánském území jsem se ho pokusil obrát o to Pattersonovo stádo. Ani jsem si neřuk.“

„Co se stalo?“ chtěl vědět Goff. „Střílelo se?“

„Trochu. Jel jsem s partákem Chuckem Gibbonsem, pistolníkem z Llana. Chuck byl vždycky od rány, jednou nebo dvakrát jsem si myslel, že si to s ním budu muset vyřídit sám, ale nestál jsem o problémy. Měli jsme tam práci a byla by škoda si ji pokazit hádkou. Ale Chuck si nenechal jen tak něco líbit, a když se mu Kedrick postavil a nechtěl nám dát stádo, sáhl po koltu.“

Fessenden si usrkl kávy, zatímco muži netrpělivě čekali. Když už Goff nemohl dál snést to napětí, vyhrkl: „Tak co se stalo?“

Statný chlap pokrčil rameny. „Kedrick je tady, ne?“

„Myslím, jak to bylo dál!“

„Gibson ani nestačil vytáhnout zbraň. Nikdo z nás neviděl Kedricka tasit, ale Chuck měl najednou dvě díry v levý náprsní kapse košile.“

Chvilku všichni mlčeli a Tom Kedrick si dal načas s řemenem. Pak nechal koně stát, odešel o kus dál a pečlivě zkoumal terén.

Byl příliš zkušený na to, aby podcenil znalost prostředí. Celá ta země od Mustangu po hranici teritoria se měla brzy stát bojištěm a na tom, co ví, by mohl záviset něčí život. Nepromarnil jedinou příležitost prohlédnout si krajinu nebo klást otázky.

Už dříve velel partám drsných chlapů a ta chvíle mu nedělala starosti. Věděl však, že v tomhle případě je situace mnohem vážnější. Snazší bude zvládnout celou skupinu než každého muže zvlášť. Každý z nich jednal sám za sebe a věřil jen dvěma věcem: své zručnosti v zacházení s revolverem a penězům. Ta první ho držela při životě a pro tu druhou by zemřel.

Bylo dobře, že Fessenden promluvil, alespoň tím zbavil ostatní pochybností. Když ho budou znát jako střelce, budou od něho lépe přijímat rozkazy, ne ze strachu, ale spíš proto, že budou vědět, že je jedním z nich.

Když znovu vyrazili na cestu, nijak nespěchali, protože vedro zesílilo. Pouštní pláň kolem nich nic nenarušovalo, jen nad vzdáleným kopcem se vznášelo osamělé káně. Kedrick neustále přejížděl pohledem po krajině, ale v myšlenkách občas zabloudil k dívce na verandě. Connie Duaneová byla krásná dívka. A přestože to byla Gunterova neter, zjevně neschvalovala, co dělal.

Proč byla tady? Co měla společného s Keithem? Kedrick vycítil plukovníkovo nepřátelství a vítal ho. Byl to tichý muž, který jen tak nepovolil uzdu svému vzteku; když však byl pod tlakem, zloba v něm vyrostla jako černý mrak. Protože věděl, co se v něm skrývá, dával si pozor na jazyk a na ruce.

Torna náhle dojel Dornie Shaw. „Tohle je kaňon Largo,“ řekl a ukázal na průrvu před nimi. Ten vrchol napravo je Sirotek. Rudoši tam žádnýho bělocha nepustí, ale říkají, že na vrcholu je pramen s čistou vodou.

Za ním začíná území, které koupili Burwick, Keith a Gunter. Nemají všechnu půdu až k hranici s Arozonou, ale je jí pořádně kus. Centrem těch přivandrovalců je městečko zvaný Yellow Butt. Tvoří ho tak deset dvanáct domů, mezi nimi obchod, stáje, ohrada pro dobytek, hostinec a banka.“

Kedrick zamyšleně přikývl. Země před ním byla typická poušť a v žádném případě se jí nedalo říkat bažina. Na místě kde stál, byl

řídský porost: trsy hrubé trávy, juka, trnité akáciové keře. V některých proláklínách uviděl tmavší zeleň zakrslých borovic nebo jalovce.

Pokračovali v jízdě, projeli kaňonem a zamířili na západ. Tom postupoval obezřetně a v jednom okamžiku zahlédl daleko nalevo jezdce. Když později spatřil stejnou postavu blíž než předtím, došlo mu, že je někdo sleduje, a zadoufal, že nedojde k útoku.

„Půda, kde je nejvíc osadníků, je přímo uprostřed území, o který společnosti jde. Nejspíš je vede chlápek Bob McLennon. Má dva pomocníky, Peta Slaglea a Pita Laina. Tuhle ses mě ptal, jestli budou bojovat. Jsou to tvrdý chlapi. Slagle už není nejmladší, ale McLennonovi je něco přes čtyřicet a dělával šerifa v nějakým zapadákově. Laina je těžký prokouknout, ale nosí dva kolty a umí to s nima. Říká se, že měl nějaký trable u Duranga a nepotřeboval, aby mu z nich někdo pomáhal.“

Zezadu ke Kedrickovi dolehlo tiché zamumlání: „Ještě těžší je odhadnout jeho sestru!“

Dornie sevřel ústa, ale jinak nedal najevo, že to slyšel. Ten komentář však poskytl Kedrickovi důležitou informaci. Bylo zjevné, že Dornie Shaw má přítelkyni v táboře nepřitele a ta mu poskytuje zprávy, které on pak předává Keithovi. Zrazuje ta dívka svého bratra a přátele? Mohlo by to tak být, ale jak by se s ní mohl Shaw bez ohrožení scházet? Nebo mu to samotnému dělalo starosti?

Nepadla ještě žádná zmínka o Dai Reidovi, přestože ten silný malý Velšan byl výraznou postavou v jakémkoliv prostředí. Rozhodně to byl muž, s nímž se muselo počítat.

Náhle se necelých třicet metrů před nimi objevila ve vyschlém korytě řeky dívka, která jela krokem na koni směrem k nim. Dornie Shaw potichu zaklel a zatáhl za otěže. Všichni se zastavili.

Dívka byla drobná a dobře stavěná, plet' měla tmavou jako indiánka a vlasy černé jako uhlí. Měla velké, krásné oči a malé ruce. Přeskakovala pohledem z Dornieho na ostatní a chvíli si je měřila. „Kdo je ten tvůj přítel, Dornie? Představ mě.“

Dornie se zamračil a pootočil se v sedle. „Kapitáne Kedricku, tohle je Sue Laineová.“

„Kapitán?“ Prohlédla si ho s novým zájmem. „Byl jste v armádě?“

„Ano,“ odpověděl tiše. Její kůň vypadal jinak než ten, jenž patřil jezdcí, který je sledoval; nablízku musel tedy být ještě někdo. Kdo to byl?

„Vypravila ses dost daleko od domova, Sue,“ přerušil je Shaw. „Myslíš, že je to rozumný?“

„Dokážu se o sebe postarat sama, Dornie!“ Její odpověď byla chladná a Kedrick uviděl, jak Shaw zrudl. „Přišla jsem tě varovat, nebo kapitána Kedricka, jestli tomu tady velí on. Nebylo by bezpečné jezdit dál. McLennon svolal na dnešní ráno schůzi a odhlasovali, že začnou střílet na každou skupinu zeměměřičů nebo cizích jezdců, které uvidí. Do Mustangu se vydal jezdec se zprávou, že odted' je oblast uzavřená.“

„Tak tady to máme,“ pronesl Goff suše. „Sami si o to říkají! A co když pojedeme dál?“ Pohlédl na něj. „Tak začne boj.“

„Proč se tady vybavujeme?“ řekl Poinsett netrpělivě. „Přišli jsme bojovat, ne? Pojedeme dál a uvidíme, na co se zmůžou!“

Tom Kedrick si dívku zamyšleně prohlížel. Byla hezká, to ano, velmi hezká, přestože jí chyběla tichá krása Connie Duaneové. „Poslali nám naproti zvědy?“ zeptal se.

Podívala se na něho. „Ještě ne, ale udělají to.“ Usmála se. „Kdyby se tak už stalo, neodvážila bych se jet vás varovat.“

„Na čí straně jste, slečno Laineová?“ chtěl vědět Kedrick.

Dornie rychle otočil hlavu a v očích se mu zablesklo. Než však mohl promluvit, odpověděla Sue sama. „Tohle rozhodnutí je jen moje. Nepřivedl mě k němu můj bratr ani nikdo jiný. Jsou to blázni! Bojovat o poušť!“ Opovržlivě mávla rukou. „Jenom tady živoříme. Když prohrají, možná odtud budeme moci odejít.“

Náhle obrátila koně. „Varování jste dostali. Vráťím se.“

„Pojedu s tebou,“ ozval se Shaw.

Ohlédla se po něm. „Neobtěžuj se!“ Znovu upoutal její pozornost Kedrick, opět si ho změřila chladnými očima, v nichž byl teď náznak úsměvu. „Jestli někdo pojedě, ať je to kapitán Kedrick. Toho neznají!“

Někdo ve skupině se uchechtl a Dornie Shaw, ve tváři bleďý jako smrt, otočil koně. Cenil zuby a pravá ruka se mu vznášela těsně nad pažbou pistole. „Kdo se smál?“ řekl a div se mu netřásl hlas.

„Slečno Laineová,“ řekl Kedrick potichu, „myslím, že Dornie Shaw tu cestu zvládne lépe než já. Zná to tady.“

Shawovi se blýskalo v očích. „Ptal jsem se, kdo se smál?“

Kedrick se ohlédl. „Zapomeň na to, Shawe.“ Jeho hlas byl břitký. „Dokud tady budu velet, nebudou v téhle skupině žádné šarvátky.“

Dornie Shaw se několik okamžiků ani nepohnul. Pak pomalu upřel oči, náhle podobné chřestýším, na Kedricka. „To říkáš mně? Nevěřícínost se v jeho hlase mísila se sarkasmem.“

Tom Kedrick poznal nebezpečí, když nějaké viděl, ale jen přikývl. „Tobě jako komukoliv jinému, Dornie. Máme práci. Tebe na ni najali stejně jako všechny ostatní. Když se začneme prát mezi sebou, na nic se nezmůžeme, a já si nemohu dovolit ztratit dobrého muže.“

Nemyslím si,“ dodal ještě, „že by Keitha nebo Burwicka potěšilo, kdybychom se zabíjeli navzájem.“

Shaw se upřeně díval na Kedricka a chvílku bylo ticho. V křoví bzučela cikáda a kůň Sue Laineové zadupal, když ho podráždila moucha. Tom Kedrick poznal, že ho Dornie Shaw nenávidí. Napadlo ho, že je to poprvé, co Shawovi někdo překazil jeho plány.

Pak Shaw pomalu spustil pravou ruku. „Máš pravdu,“ řekl prázdným, suchým hlasem. „Taky myslím, že je moc brzo začínat se zabíjením – starej Burwick se snadno naštvě.“

Sue Laineová věnovala Kedrickovi pohled plný překvapení a respektu. „Musím jet. Dávejte si pozor!“

Než stačila pobídnout koně, Kedrick se jí zeptal: „Slečno Laineová, kdo z vašich lidí jezdí na dlouhonohé grulle?“

Obrátila se k němu bledá ve tváři. „Na grulle?“

„Ano,“ řekl. „Takový jezdec nás sledoval celé dopoledne a teď může být necelý kilometr odsud. A také,“ dodal, „používá dalekohled.“

Fessenden se s kletbou ohlédl a Poinsett se díval kolem. Promluvil jen Shaw. Jeho hlas byl podivně napjatý. „Grulla? Tady?“

Víc toho neřekl, ale Kedricka ta poznámka překvapila. Bylo to skoro jako by Shaw toho koně znal, ale nečekal, že ho tady uvidí. To samé mohlo platit i o Sue Laineové, kterou ta zpráva zjevně

znepokojila. Ještě dlouho poté, co zabočili nazpět k prameni u North Fork, o tom Kedrick přemítal. Byl to zcela nový prvek, který mohl znamenat cokoliv nebo také nic.

Na zpáteční cestě nikdo moc nemluvil. Poinsetta podráždilo, že nedošlo k boji, ale nechal si další poznámky pro sebe. Zakrátko se utábořili.

KAPITOLA 4

Dornie Shaw mlčel. Vzhlédl, teprve když Tom Kedrick po večeri vstal a začal sedlat koně. Kedrick se na něho podíval. „Vyrazím do Yellow Butte. Chci to vidět na vlastní oči. Nestojím o žádný problémy, rád bych ale věděl, proti čemu stojíme.“

Když odjížděl, Shaw stál a díval se za ním. Kedrick vyrazil rychlým tempem na západ a snažil se využít zbývajícího světla. Měl pro tu výpravu více než jeden důvod. Chtěl si prohlédnout město a okolní terén, ale také zjistit, jací lidé tam žijí. Jsou to muži s rodinami? Nebo psanci? Zatím neviděl nic, co by podporovalo teorii o tlupě zločinců.

Městečko Yellow Butte se rozkládalo na úpatí dlouhého oválného Žlutého kopce, podle kterého se jmenovalo. Na kusu rovné země stály kamenné a dřevěné budovy. Většina z nich přiléhala zadní stěnou ke svahu a průčelím byla obrácená k vyschlému říčnímu korytu. Na straně koryta se krčily jen tři budovy a ohrady, ale jedna věc byla jasná. Město nepostavili tak, aby ho bylo možné bránit.

Jeden nebo dva střelci na vrcholu kopce by mohli zasáhnout kohokoliv, kdo by se pohyboval po městě. To bylo vystaveno palbě jak z vyvýšeniny za ním, tak ze dna říčního koryta, jehož břehy skýtalý úkryt. Kopec samotný se tyčil asi sto padesát metrů nad městem a bylo z něj vidět přímo na hlavní třídu před domy.

Všiml si však, že došlo k pokusům zajistit jakousi bezpečnost, protože u některých domů se nacházely hromady čerstvě vykopané

hlíny. Prohlížel si je a přemýšlel o jejich původu a účelu. Nakonec to vzdal a začal studovat krajinu kolem.

Zamyšleně se zahleděl na kopec. Napadlo osadníky umístit tam nahoru nějaké střelce? Zdálo se to logické, ale za svou vojenskou kariéru potkal už mnoho velitelů, kteří něco logického přehlédli. Mohlo to platit i pro tyhle muže. Neušlo mu, že vrchol kopce je nejvyšší bod v okruhu několika kilometrů a je z něj výhled nejen na město, ale i na většinu krajiny okolo.

Kedrick pobídl koně ze svahu směrem k městu. Jel otevřenou krajinou a pravou ruku měl svěšenou u pravého boku. Jestli ho někdo viděl, nechal ho být. Co kdyby tu byl víc než jeden jezdec?

Zastavil před domem s vývěsním štítem, na němž stálo Butte Saloon, a uvázal koně k zábradlí. Věděl, že je zvíře unavené a nezvládlo by dlouhou jízdu.

Ulice byla prázdná. Vystoupil na chodník a prošel létacími dveřmi do jasně osvětleného hostince. Muž, který seděl sám u stolu, se na něj zamračil a chystal se něco říct, ale pak si to rozmyslel a dál se věnoval pasiánsu. Tom Kedrick přistoupil k baru. „Žitnou,“ řekl.

Barman přikývl a nalil mu pití. Teprve když Kedrick položil na pult minci, muž za barem vzhlédl. Tvář mu okamžitě ztuhla. „Kdo jste?“ zeptal se. „Nikdy jsem vás tady neviděl,“ Kedrick zaregistroval, že se k němu přiblížili dva chlapi. Ani jednoho neznal. Jeden byl postarší, s bystrým výrazem ve tváři, druhý, s rezavými vlasy, zjevně útočně naladěný.

„Nalijte i mým přátelům,“ řekl Tom. Pak se otočil, pomalu, aby si to ostatní špatně nevyložili, a zůstal stát zády k baru. Opatrně se rozhlížel po místnosti.

Spatřil asi tucet mužů a všichni na něho upírali oči. „Platím já,“ řekl potichu. „Přidáte se ke mně, pánové?“

Nikdo se nepohnul a Tom pokrčil rameny. Obrátil se zpátky k baru. Jeho sklenička byla pryč.

Pomalu zvedl zrak k barmanovi. „Koupil jsem si pití,“ pronesl tiše.

Barman ho probodl pohledem. „O tom nic nevím.“

„Koupil jsem si pití, zaplatil za něj a chci ho.“ Bylo ticho. Muži po jeho stranách se opřeli o pult a ignorovali ho.

„Jsem trpělivý,“ nedal se odbýt. „Ale koupil jsem si pití a chci ho – hned.“

„Pane,“ barman se k němu naklonil, „lidem jako vy tady nenalíváme. Teď vypadněte, než vás vyhodím!“

Kedrickovy ruce, které ležely na kraji baru, se pohnuly tak rychle, že muž neměl šanci zareagovat.

Tom Kedrick ho pravou rukou popadl za límec košile pod krkem. Barman přelétl barový pult, jako by byl namydlený, a s hlasitým žuchnutím dopadl na podlahu. Kedrick se okamžitě otočil do místnosti a zůstal stát s pistolí v ruce.

Muži se už začali zvedat a někteří se pohnuli směrem k němu. Teď ztuhli na místech. Ruská čtyřiačtyřicítka se zjevila jakoby odnikud.

„Pánové,“ promluvil Kedrick klidně, „nepřišel jsem vyhledávat problémy. Nechal jsem se najmout na nějakou práci. Přišel jsem se přesvědčit, jestli jste ti, za které vás vydávají. Váš barman buďto špatně slyší, nebo neví, co je pohostinnost. Objednal jsem si pití.

Vy,“ ukázal Kedrick na muže hrajícího pasíans, „vypadáte na rozumného člověka. Nalijte mi skleničku a postavte ji na bar kousek ode mě. Pak,“ přelétl pohledem po místnosti, „nalijte všem ostatním.“ Levou rukou vytáhl z kapsy zlatý dolar a hodil ho na pult. „Platím.“

O krok couvl a pomalu zasunul revolver do pouzdra. Všichni si ho prohlíželi, ale nikdo se nepohnul. Ryšavci se to nelíbilo. Kedrick poznal, že chce předvést, jak je drsný. „Jste ženatý?“ zeptal se ho Kedrick rychle. „Máte rodinu?“

Muž na něj vyvalil oči a zavrčel: „Jo, jsem ženatej a mám dvě děti. Co je vám po tom?“

„Už jsem to říkal,“ odpověděl Kedrick vyrovnaně, „přišel jsem se podívat, co jste zač.“

Chlap, který naléval pití, vzhlédl. „Odpovím na vaše otázky. Jsem Pete Slagle.“

„Už jsem o vás slyšel.“

Slagle se pousmál. „Jo,“ hlesl. „A já zase o vás.“

Nikdo se nepohnul ani nepromluvil, zatímco Slagle klidně plnil sklenky. Pak se napřímil a rozhlédl se kolem. „Lidi,“ řekl, „myslím,

že nemá smysl, aby se tady střílelo. Dáme tomu člověku šanci, aby pověděl, co má na srdci. Nic nás to nestojí.“

„Díky, Slagle.“ Kedrick studoval osadníky jednoho po druhém. Dvě tváře byly tvrdé, nesmlouvavé. Na ostatních byl vidět skutečný zájem. Ale vzadu u dveří se o zeď opíral muž s vyhýbavýma očima a nasupeným obličejem. Podle toho jak vypadal, mohl být dvojče bývalého psance Clausona.

„Půdu tady kolem,“ řekl Kedrick, „brzy odkoupí od vlády firma, která si mě zjedнала. Firma Burwicka, Keitha a Guntera. V New Orleansu, kde mě najali, jsem se dozvěděl, že jsou zde neoprávnění usedlíci, tlupa psanců, odpadlíků a povalečů, kteří se nechtějí vystěhovat. Mým úkolem bylo je vyhnat. Proto jsem sem přišel.“

Vzadu v místnosti se ozvalo tiché mumlání. Kedrick pomalu dopil drink a začal si balit cigaretu. Dveře po jeho pravé ruce se otevřely a vstoupili dva muži. Jeden z nich byl stejně vysoký jako on a černé vlasy měl prošedivělé na spáncích. Oči měl šedé a chladné, tvář ostře řezanou. Rozhlédl se po místnosti a pak jeho pohled ulpěl na Kedrickovi.

„To je kapitán Tom Kedrick, Bobe,“ ozval se Slagle. „Přišel nám něco povědět. Právě jsme se dozvěděli, že se o nás mluví jako o bandě psanců.“

„To vypadá na Burwicka,“ opáčil McLennon. „Pokračujte, Kedricku.“

„Už toho moc není, jen tohle: jako každý dobrý voják jsem si chtěl prohlédnout terén. Navíc od svého příjezdu do Mustangu slýchám různé zvěsti, které mě přivedly na myšlenku, že by všechno mohlo být jinak. Vypravil jsem se sem, abych na vlastní oči viděl, co jste zač a jestli jste zločinci, jak se o vás říká. Taky bych chtěl slyšet vaše stanovisko.“

Ryšavec se zle zamračil. „Nemáme vám co říct, Kedricku,“ zavrčel, „vůbec nic! Jen sem přijedte s těmi svými zabijáky a uvidíte, kolik se vás odsud dostane živých!“

„Počkej chvílku, Rede!“ přerušil ho Slagle. „Nech mluvit Boba.“

„K čemu?“ odsekl Red. „Ten chlap se bojí, jinak by sem nepřišel slídit!“

Kedrick se muži zahleděl do očí a pomalu řekl: „Ne, Rede, nebojím se. Pokud usoudím, že společnost má pravdu a vy máte odejít, vyženu vás. Jestli na to nebudou stačit muži, které mám, seženu další. Jsem zvyklý válčit, Rede. Dělán to celý život a vím jak vyhrát. Nepřišel jsem proto, že mám strach. Jsem tady, abych zjistil, na čí straně je pravda. Jestli máte na tu půdu nárok a nejste to, za co vás vydávají, dám od toho ruce pryč.

Pochopitelně,“ dodal, „nemůžu mluvit za ostatní, ale povím jim, co jsem zjistil.“

„Tak dobře,“ souhlasil McLennon. „Povím vám, jak to je. Tahle půda patří vládě. Na část si dělají nárok Navajové a Uteové. Přišli jsme sem a usadili se tu. Čtyři nebo pět z nás už tu jsou skoro deset let, většina déle než tři roky.

Postavili jsme stodoly, vyčistili prameny, oplotili pastviny. Chováme dobytek, přežili jsme několik špatných let a ještě horších zim. Někteří jsou ženatí, mají děti. Je to náš domov. A společnost se nás o něj snaží připravit podvodem.

Zákon říká, že jsme se měli dovědět půl roku dopředu, že vláda půdu prodává. Podle toho, co víme, se tvrdí, že tu nikdo nežije. To ale není pravda. Jsme tu my. Oznámení bylo navíc vyvěšeno před pěti měsíci na odlehlých místech a vytištěno tak malým písmem, že se dá stěžít přeciť bez lupy.

Asi před měsícem si ho přečetl jeden z našich chlapců, ale pár dní trvalo, než mu došlo, co ty právnické řeči vlastně znamenají, a přišel za mnou. Nemáme peníze, abychom poslali člověka do Washingtonu. Takže nám nezbývá než bojovat. Pokud nás společnost vyžene, což se podle mě nepovede ani vám, ani nikomu jinému, zaplatí každou píd' téhle země krví svých lidí, to se spolehněte.“

Místností zaznělo souhlasné mručení a Kedrick si zamyšleně prohlížel tváře přítomných. Dornie Shaw je odhadl správně. Budou bojovat. A s vůdci jako McLennon a Slagle budou tvrdý oříšek.

Z právního hlediska byla společnost ve velmi dobrém postavení a osadníci se nemohli nijak bránit. Trvalo by dva, možná tři týdny, než by se odtamtud někdo dostal do Washingtonu a pronikl k lidem, kteří mohli obchod zablokovat, pokud to ještě vůbec šlo.

„Jedná se o spekulaci,“ pokračoval McLennon. „Říká se, že se z toho tady má stát indiánská rezervace, a jestli se to stane, bude muset vláda půdu draze vykoupit.“

„Na to byste ale doplatili,“ poznamenal Kedrick. „Jestli tady vláda udělá rezervaci, budete se muset odstěhovat tak jako tak.“

„To budeme řešit, až to přijde,“ řekl Slagle. „Právě teď musíme odrazit společnost. Naši lidé nejsou spekulanti. A ani pistolníci.“

Do hostince vstoupil další muž a Kedrick si ho okamžitě všiml. Byl to Burt, ten statný chlap, jehož útok Kedrick odrazil na ulici. Muž se zastavil u zdi a rozhlížel se po místnosti.

„Žádný z vás?“ zeptal se Kedrick. „Slyšel jsem nějaké zvěsti o Pitu Laineovi.“

„Laine je dobřej chlap!“ vybuchl Red nenávistně. „Dá se na něj spolehnout!“

McLennon ani Slagle nepromluvili a ten druhý neklidně přešlápl. Zdálo se, že má jiný názor. V duchu si poznamenal, že musí o Laineovi zjistit víc.

„No, vypadá to, že se nad tím budu muset ještě zamyslet. Zatím bychom měli udržovat příměří. Budu své muže držet zpátky, když vy uděláte totéž,“ řekl nakonec.

„Nestojíme o problémy,“ reagoval McLennon. „Dokud se nezačne střílet a lidé společnosti nevstoupí na naši půdu, bude klid.“

„Vlastně,“ ozval se Slagle, „jsme už poslali člověka s tímhle vzkazem za Burwickem. Nechceme boj.“

Kedrick se obrátil ke dveřím, ale zastavil ho barmanův hlas. „Zapomněl jste na drobné,“ řekl suše.

Kedrick se ohlédl, usmál a posbíral mince. „Přijdu zas,“ řekl a měl se k odchodu.

V tom okamžiku se dveře rozlétly a dovnitř se vpotácel muž s tělem v náručí, které položil na podlahu. „Roberts!“ vypravil ze sebe. „Zavraždili ho!“

Všechny oči se upřely na postavu na zemi. Bylo jasné, že v sobě má mnoho kulek. Také bylo vidět, že ho přejeli koňmi, protože na těle bylo mnoho ran od kopyt. Tom Kedrick ucítil, jak se mu dělá špatně z lítosti a šoku. Pomalu zvedl oči.

Rozhlédl se kolem. McLennon se tvářil šokovaně a nevěřícně, Slagle vyděšeně, Red a ostatní se k němu výhružně blížili. „To on!“ Red na něj ukázal třesoucím se prstem. „Zatímco tady stojí a mluví, jeho lidi zabili Boba!“

„Na něj!“ vykřikl někdo. „Na něj! Dojdu pro provaz!“

Kedrick stál u dveří a věděl, že nemá smysl s těmi lidmi diskutovat. Později se možná zamyslí a dojdou k závěru, že neměl se zavražděním Boba nic společného. Teď by ho však neposlouchali. Proběhl dveřmi, trhnutím uvolnil uzdu svému koni a vyskočil do sedla. Vyděšené zvíře se otočilo a pádilo pryč mezi domy.

Za ním se ozývaly kletby a křik. Když zahýbal za roh, zazněl výstřel a kolem hlavy mu hvízdl kulka. Pak poznal, že zamířil do slepé uličky – asi dvě stě metrů před ním se rýsoval sráz lemující rovnou pláň, na níž se rozkládalo město. Nedalo se poznat, jestli v ní je průrva, ale bylo mu jasné, že cesta podél říčního koryta bude nejspíš hlídána strážemi. Obrátil koně a vydal se ke Žlutému kopci.

Vzpomněl si, že si při příjezdu do města všiml průrvy ve tvaru V na úpatí hory. Jestli se jí dá projet, nevěděl. Mohl to být jen uzavřený kaňon a ještě horší past než ta, do níž vjel prve.

Zpomalil tempo, protože věděl, že se musí chovat tiše. Kdyby ho zaslechli, snadno by ho našli. Planina byla malá a kromě cesty přes koryto se dalo uniknout jen dvěma směry. Oba někdo určitě hlídal.

Kopec se tyčil vysoko nad ním a kůň potichu krácel tmou. Kedrick věděl, že je zvíře unavené, mělo za sebou dlouhou cestu. Bylo mu jasné, že by nedokázalo závodit s čerstvými koňmi osadníků. Zbývala jim jediná možnost, jak uniknout.

Musí udělat něco nečekaného, co by je zmátlo a on by tak získal čas. Do rozbřesku ale musí každopádně zmizet. Za světla pročešou okolí a určitě by ho našli.

Před ním se otevřelo ústí kaňonu. Jeho stěny nebyly vysoké, ale natolik příkré, že znemožňovaly únik na koňském hřbetu.

Výkřiky pronásledovatelů utichly, ale Tom věděl, že muži dělají všechno pro to, aby ho našli. Od stráží u řeky už určitě věděli, že kolem nich neprojel a musí tedy být pořád někde blízko. Ty hlídky mohly být jen výtvozem jeho představivosti, ale protože věděl, s kým

má tu čest, odhadoval, že pokud osadníci neposlali někoho hlídat už před jeho příjezdem, určitě to udělali, když uprchl.

Kaňon byl úzký. Jel dál, postupoval s největší opatrností, a brzy uviděl, jak se proti němu zvedá konec strže, černý a pochmurný. Sevřelo se mu hrdlo a v ústech mu vyschlo. Kuň se zastavil. Naslouchal unavenému dechu zvířete a díval se na skalnatou stěnu. Byl v pasti.

Za ním zaplálo světlo a ozval se výkřik. Někdo zapálil sirku, aby viděl na stopy. Najdou ho. Budou postupovat pomalu a opatrně, ale za pár minut budou u něho.

Nebylo možné se s nimi nějak dohodnout. Měli ho. Byl v pasti.

KAPITOLA 5

Kapitán Tom Kedrick seděl a tiše poslouchal. Uslyšel zaskřípění štěrku. Kaňonem se skutálel kámen. Musel si dávat pozor na každý pohyb a nesměl zbytečně riskovat. Nechal se zahnat do kouta, a přestože neměl v úmyslu zabít některého z těch mužů, rozhodně nehodlal zemřít.

Opatrně sesedl z koně. Jakmile se jednou nohou dotkl písku, opatrně zkusil, zda se něco neozve, když stane na zemi celou vahou. Největší nebezpečí pro něj teď představoval spěch. Možná se nedalo nic dělat, ale byl zkušený a už mnohokrát našel východisko ze zdánlivě bezvýchodné situace. Hlavní bylo nespěchat a vzít rozum do hrsti.

Postavil se vedle koně a zkoumal situaci. Jeho oči už si zvykly na tmu pod kopcem. Rozhlížel se kolem, viděl našedlý písek na zemi, černé balvany a stíny vrhané nízkými keři. Koně vedl za sebou a postupoval po úzkém šedém pruhu, který ho dovedl do mezery mezi dvěma velkými kameny.

Škvíra, sotva dost široká na jeho koně, se asi po deseti metrech rozšířila. Balvany byly nízké, sahaly mu sotva do pasu, a keře se

tyčily nad ně. Zdálo se, že kůň vycítil nebezpečí, protože kráčel opatrně a skoro bezhlučně.

V temnotě se řídil spíš citem než zrakem. Věděl, že písečný pruh musí odněkud vést, protože ho vytvořila voda tekoucí z okraje útesu nebo protékající nějakou průrvou. Kráčel dál bludištěm kamenů, veden klikatou písčitou pěšinou směřující kdoví kam.

Dvakrát se zastavil, vrátil se a zametl kloboukem stopy. Nevěděl, jak moc se mu to podařilo, ale úžina byla natolik široká, že skýtala jistou nadějí. Asi po deseti minutách stanul před samotným útesem. Našel si cestu po svahu posetém šterkem a porostlém nízkým křovím až ke skalní stěně.

Nad ním a mimo jeho dosah byl v hraně útesu zářez, odkud za dešťů přitékala voda přinášející písek, který ho tam dovedl. Znepokojeně nechal koně stát, vydal se kolem skály a zblízka zkoumal každou prasklinu.

Nalevo nenašel nic. Několikrát se zastavil a poslouchal, ale z kaňonu k němu nedolehl žádný zvuk. Pokud to byl slepý kaňon, budou to muži nejspíš vědět a počkají až do rozbřesku, než se k němu pokusí přiblížit. Jestli je ovšem nepožene dál touha pomstít mrtvého.

Promluvil šepem na koně a zamířil podél skalní stěny doprava, ale tam zjistil, že hromada suti náhle prudce padá. Sklouzl do jakési prohloubeniny. Bylo tam chladno a ve vzduchu ucítil vlhkost. Mohl tam být i pramen, ale neslyšel téct vodu.

Byla zima, ale on se potil. Zastavil se, aby si otřel obličej a zapslouchal se. Nečekaně ucítil na tváři slabý závan větru.

Strnul úžasem a povzbuzen náhlým přívalem naděje začal zkoumat skálu. Nemohl však zjistit, odkud to fouká. Pokračoval dál, ještě opatrněji. Suť pod jeho nohama se začala zvedat a on začal stoupat na útes. Nesl s sebou pušku. Na vrcholku se otočil a pohlédl dolů, kde vzdálená šedá stuha označovala cestu, po níž přišel. Tady se kaňon trochu stácel a pak končil odbočkou kolmou k původnímu směru. Okraj útesu nad ním přerušoval zářez, ke kterému vedl příkrý svah.

Opět ho ovanul svěží větřík odkudsi shora. Všiml si, že kopec je příkřejší než schodiště a mohl by se mu začít sesouvat pod nohama.

Šramot by ho určitě prozradil a za pár minut by ho osadníci obklíčili. Bylo dokonce možné, že muži už hlídali na hraně nad ním.

Jak se otáčel, šlápl do prázdna. Jen díky tomu, že se v posledním okamžiku chytil nějakého keře, nespadl do jakési díry. Když stál zase pevně na nohou, sebral kamínek, hodil ho dolů a slyšel, jak dopadl asi pět nebo sedm metrů hluboko. Obešel díru a už věděl, co objevil. Voda, která stékala za dešťů z kopce, naplavila nános písku nebo bahna a svou silou vyhloubila hluboký zářez, který mohl vést až do samotné strže. Byla naděje, že by se v jeho hlubinách dal najít nějaký úkryt. Kedrick se okamžitě obrátil a vrátil se pro koně.

Sestoupil do trhliny a vzhlédl. Dno bylo nejméně tři metry pod okolním terénem. Nad sebou uviděl asi dva metry široký pruh temné oblohy. Vedl koně hlouběji po úzkém dně a zakrátko si všiml, že průrvu nad nimi téměř zakrývá husté křoví rostoucí po obou stranách.

Tam dole bylo chladno a ticho. Kedrick pokračoval dál, dokud nenašel místo, kde vodní proud zahýbal pod svah a vymlel tak prostor podobný jeskyni. Zavedl tam koně a zastavil se. V nejhlubším místě zátočiny zůstalo trochu vody a tak nechal zvíře, aby se napilo. Po chvíli byla mělká kaluž prázdná.

Kedrick se napil z polní láhve, sundal koni sedlo a vytřel mu boky hrstmi suché trávy. Pak koně uvázal, rozložil na zemi deku a zabalil se do ní. Bral svou situaci s klidem. Udělal, co mohl. Kdyby ho tam našli, nezbylo by mu než střilet.

Kupodivu usnul a spal, dokud ho neprobudilo polekané odfrknutí jeho koně. Okamžitě byl na nohou, šeptem na zvíře mluvil a hladil ho po plecích. Už se rozednilo. Někde nad nimi, i když v dálce, se ozývaly hlasy.

Jeskyně, v níž stál, byla vymletá v pískovci, asi tři metry hluboká a s ústím vysokým necelé tři metry. Kedrick se přiblížil k východu a prohlížel si průrvu, kterou přišel. Podle jeho očekávání se jednalo o hluboký zářez táhnoucí se od hrany útesu. Během silných dešťů byl nejspíš plný vody až po okraj.

Nad místem, kde stál, se křoví rostoucí na obou stranách skoro setkávalo a v jednom bodě přemostoval průrvu balvan. Kedrick

usoudil, že existuje šance, že ho tam nenajdou. Mizivá šance, ale lepší než žádná. Víc si ani nemohl přát.

Chtělo se mu kouřit, ale neodvážil se; tabákový dým by ho mohl prozradit. Několikrát uslyšel hlasy, občas docela blízko. Ohlédl se zpátky do jeskyně a viděl, že valach zase pije. Voda tam zjevně stále přitékala, i když velmi pomalu. On sám měl plnů láhev ještě zpola plnou, takže žízeň jim nehrozila.

S puškou položenou v klíně čekal a občas pohlédl do průrvy, odkud přišel. Kam voda tekla? Nejspíš se vlévala do říčního koryta poblíž města a v tom případě o ní místní lidé určitě věděli.

Jak ubíhalo dopoledne, nikdo se k jeho úkrytu nepřiblížil. Zdálo se, že o něm ani nikdo neví. Jednou zašel dál do rokle a na malém hliněném kopečku natrhal několik hrstí hrubé trávy. Nakrmil jí koně, který ji s vděkem přijal. Pro sebe našel v sedlovém vaku kus sušeného masa, žvýkal ho a snažil se zahnat chuť na kávu.

Později se odvážil pokračovat dál roklí, jejíž dno začalo prudce stoupat. Protože neslyšel žádné hlasy, postupoval dál až na místo, kde strž ostře zahýbala. Voda tam vymlela obrovskou jeskyni, která vypadala jako mísa položená na bok.

Když už se dostal tak daleko, rozhodl se riskovat. Nechal koně samotného a vstoupil do jeskyně. Vchod byl široký a vysoký a jeskyně pokračovala do hlubin kopce několika římsami, na nichž nebylo po vodě ani stopy. Na dně bylo jezírko, z něhož se voda ztrácela prasklinami v nejnižším místě.

Nepronikl sice moc hluboko, ale byl si celkem jistý, že tam není jiný východ. Necítil ani sebeslabší průvan. Přesvědčil se však, že se zásobami jídla by tam člověk mohl vydržet celé dny a někdo by ho mohl objevit jen čistou náhodou.

Strouha vedoucí z útesu tedy nekončila v říčním korytě, ale v téhle hluboké sluji.

Den se vlekl pomalu. Dvakrát nechal koně o samotě a zašel si do jeskyně zakouřit. Sotva se zešeřilo, vyšplhal se nahoru po naplaveném štěrku na místo, odkud bylo vidět na vchod do kaňonu. Tam spatřil dva muže krčící se u ohně. Měli pušky. Věřili, že se skrývá někde blízko, a doufali, že ho vyhladoví.

Kedrick věděl, že tou dobou už se Dornie Shaw určitě vrátil do Mustangu se zprávou o jeho zmizení a nejspíš i zabití posla. Byl si totiž jistý, že vraždu spáchala jeho skupina. Nebylo moc pravděpodobné, že by Gunter nebo Keith schvalovali tak otevřený projev násilí poblíž města, kde by zcela jistě neunikl pozornosti některého z obyvatel.

Když se vracel, pečlivě si prohlédl sesuv půdy od okraje. Pro koně to rozhodně nebyl snadný terén, i když zdatný muž by se nahoru dostal celkem snadno a appaloosa by měla být na hory zvyklá. Stálo to za pokus... Pokud ovšem nahoře nikdo nebyl. Natrhal náruč trávy a vrátil se k valachovi, který ji lačně spořádal.

Connie Duaneová byla znepokojená. Viděla posla přicházet za svým strýcem a ostatními a slyšela jejich odpověď. Okolo poledne následujícího dne se vrátil Dornie Shaw se zbylými muži. Tom Kedrick mezi nimi však nebyl.

Nevěděla, proč by ji to mělo znervózňovat, ale nemohla si pomoci. Od chvíle, co vstoupil na verandu, nemyslela skoro na nic jiného. Vzpomínala na rysy jeho tváře, široká ramena a nejistý výraz, když ji spatřil. Bylo v něm něco, co ho odlišovalo nejen od mužů kolem jejího strýce, ale od všech, které kdy potkala.

Těšila se na jeho návrat, on se však neobjevil.

Na verandu vyšel John Gunter a nervózně kousal do doutníku. „Co se stalo?“ zeptala se. „Přihodilo se něco? Kde je kapitán Kedrick?“

„To bych taky rád věděl!“ Jeho hlas byl plný nervozity. „Jel se podívat na ty přivandrovalce a nevrátil se. Shawovi nedůvěřuju, ať si mu Keith věří sebevíc. Je moc krvežíznivý. Mohli bychom se tady dostat do velkých problémů, Connie. Proto jsem chtěl Kedricka. Jeho úsudek a rozum.“

„Možná se rozhodl, že s tím nechce mít nic společného. Třeba usoudil, že ti lidé nejsou žádní zločinci.“

Gunter si ji ostře změřil. „Kdo ti to namluvil?“ zeptal se.

„Nikdo. Ani nemusel. Prošla jsem se po městě a viděla, že někteří z těch psanců, jak jim říkáš, mají manželky a děti, že nakupují zásoby a vypadají jako slušní lidé. Nelíbí se mi to, strýčku

Johne, a nechci ani pomyslet na to, že to částečně financuješ z mých peněz.“

„Ale no tak! Nedělej si s tím hlavu. Můžeš si být jistá, že Loren a já pro tebe děláme jen to nejlepší.“

„Tak to celé skoncuji!“ požádala ho naléhavě. „Není to nutné. Mám peněz dost a nechci, abych zbohatla z toho, že připravím jiné o jejich domovy. Mají právo na život, na příležitost.“

„Samozřejmě!“ Gunter byl netrpělivý. „Tohle už jsme probrali. Ale já ti povídám, že většina těch lidí je pól a stejně odtamtud budou muset zmizet. Vláda vyplatí každého vlastníka. A to budeme my, takže dostaneme pořádný zisk.“

„Od vlády? Od tvé vlády, strýčku?“ Connie si ho chladně prohlížela. „Nechápu lidi, kteří se snaží okrást vlastní vládu. Víím, že takoví jsou, ale nikdy mě nenapadlo, že je najdu ve své rodině.“

„Nehloupni, dítě. Nevíš nic o obchodu, nejsi praktická.“

„To asi ne. Jenom si pamatuji, že spousta důležitých věcí nevypadá prakticky v okamžiku, kdy se o nich jedná. Myslím, že stáhnu své peníze z tohoto podniku a koupím si tady někde poblíž malý ranč. Nechci s tím mít už nic společného.“

„To nemůžeš udělat!“ vybuchl Gunter. „Tvoje peníze jsem už investoval a není možné dostat je zpátky, dokud to nedovedeme do konce. Proč mi nedůvěřuješ jako hodná holčička? Vždycky jsi taková byla!“

„Ano, důvěřovala jsem ti, strýčku Johne, ale nikdy mě nenapadlo, že bys mohl být nepoctivý.“ Pozorně si ho prohlížela. „Sám s tím nejsi nijak spokojený. Víš,“ pokračovala, „ti lidé se neodstěhují bez boje. Vy si myslíte, že je dokážete zastrašit. Ale to se vám nepodaří. Viděla jsem Boba McLennona, a to není člověk, který by se nechal vyděsit. Ani tou bandou vrahů, kterou dal dohromady Loren.“

„Nejsou to vrazi,“ zaprotestoval Gunter nejistě, ale do očí se jí nepodíval. „Jsou neklidní, to ano. A temperamentní. Ale vrazi ne.“

„Ani Dornie Shaw? Ten pohledný mladík, který zabil deset mužů a je tak chladnokrevný a prohnáný, že se ho ostatní bojí? Ne, strýčku, tohle se nedá přehlédnout. Když budete pokračovat, stanou se z vás spoluviníci na vraždách nevinných lidí.“

Lorenovi je to jedno. Vždycky byl chladnokrevný. Nechápal jsi, proč jsem si ho nechtěla vzít. Bylo to proto, že je jako tygr. Dokázal by zabít každého, kdo by se mu postavil do cesty. I tebe, strýčku Johně.“

Trhl sebou a nervózně na ni pohlédl. „Proč to říkáš?“

„Protože je to pravda. Já toho vysokého a pohledného muže znám. Nedovolí, aby se cokoliv postavilo mezi něho a to, po čem touží. Vybral sis skvělé společníky.“ Vstala. „Když se dozvíš něco o kapitánu Kedrickovi, dej mi vědět, ano?“

Gunter tam stál bez hnutí ještě dlouho poté, co odešla. Pak zaklel. Connie byla jako její matka. Vždycky dokázala odhalit pravdu, a ani tentokrát se nemýlila. Začalo to vypadat ošklivě, ale hluboko v srdci se obával víc Burwicka než Keitha. Ten podivný, špinavý tlustouch jako by ztělesňoval samotné zlo. Byl chladný a zákeřný jako útočící had.

Connie Duaneová nebyla jediná, komu dělalo Kedrickovo zmizení starosti.

Bob McLennon, neoficiální velitel obranných sil, seděl v hrubě postavené budově ranče na kraji Yellow Butte. Pete Slagle, Burt Williams, Dai Reid a Pit Laine tam byli s ním. Přišla tam i Sue Laineová, ale držela se vzadu. Její temné, půvabné oči přebíhaly z jednoho na druhého, uši měla nastražené, aby zachytila každé slovo.

„Sakra, člověče!“ řekl McLennon podrážděně. „Kam mohl zmizet? Odpřísáhl bych, že vjel do toho slepého kaňonu. Nemohl jinam – ledaže by si nasadil křídla a odletěl. Musel zamířit tam.“

„Sám jsi tam byl,“ opáčil Slagle suše. „Viděl jsi ho? Prostě tam není, to je všechno! Musel nám nějak uklouznout.“

„To nejspíš udělal,“ ozval se Dai Reid. „Hbitý chlap, tenhle Tom Kedrick. Má rychlou hlavu i ruku.“ Vytáhl dýmku a pomalu si ji nacpal. „Neměli jste po něm tak vyjet,“ pokračoval. „Já toho mládence znám, je poctivý. Když vám řekl, proč přišel, mluvil pravdu. Dám krk na to, že o tom zabíjení nevěděl!“

„Rád bych tomu věřil,“ poznamenal McLennon. „Ten muž na mě udělal dojem. Poctivý chlap by se nám mohl hodit, takový, který by dokázal tyhle věci zarazit.“

„Shaw sám od sebe nepřestane. Je to ďábelskej zabiják,“ řekl Slagle. „Bude zabíjet jako kuna v ohraně s kuřaty, dokud nezůstane nikdo naživu.“

„Kedrick se mnou bojoval poctivě,“ řekl Williams. „To se musí nechat.“

„Je to spravedlivej chlap,“ trval na svém Dai. „Znám ho odmalička. Nepletu se. Dal bych pořádněj kus svý půdy za to, abych si s ním mohl promluvit.“

Rozbřesk přinesl první útok. Přišel rychle. Z ústí vyschlého koryta se vyřítla tlupa jezdců, rozjela se ulicemi Yellow Butte, zazněly výstřely a pak dunění dynamitu. Zmizeli stejně rychle, jako se objevili. Na ulici zůstali ležet dva muži.

Jedním z nich byl Peters, kterému se postavil Shaw v Mustangu. Dostal zásah ze čtyřiačtyřicítky do hrudi a zemřel dřív, než dopadl na zem. Pokusil se získat zpět svou sebeúctu. Spatřil Shawa mezi útočícími jezdci a vyběhl do ulice, aby ho vyřídil. Nepodařilo se mu ani jednou vystřelit.

Druhý muž dostal zásah do stehna a do ruky. Byl to Švéd, který právě podruhé zasel.

Jezdci si útok dobře naplánovali a proklouzli kolem spících stráží u ústí koryta v době, kdy je nikdo nečekal. Jeden muž na hlídce se probudil, vstal a srazil ho kůň, ale jako zázrakem z toho vyšel jen s modřinami. Byly odpáleny dva svazky dynamitu. Jeden vybuchl u dveří obchodu, vyrazil je z pantů a rozbil verandu. Druhý explodoval mezi domy, kde nenapáchal žádné škody.

Zvuk střelby přivedl Kedricka na místo, odkud viděl na městečko. Právě osedlal koně a chystal se, že se pokusí proklouznout pryč. Hned si všiml, že jeho dva hlídači odběhli na místo činu. Rychle vyvedl koně z průrvy a klusem se rozjel k ústí kaňonu. Projel kolem Yellow Butte, nad kterým visel mrak prachu, a ocítl se na otevřeném prostranství. Znovu byl svobodný.

KAPITOLA 6

Kedrick se nevrátil přímo do Mustangu. Jel daleko s konkrétním cílem a chtěl ho dosáhnout. Zabočil na západ a na sever, vydal se proti proudu směrem od Yellow Butte a Mustangu. Chtěl na vlastní oči vidět usedlosti, o nichž byla řeč. Podle toho, jak ti lidé žili, mohl odhadnout, co jsou zač. Brzy zpomalil koně do kroku a prohlížel si terén.

Ta země nebyla v žádném případě bažinatá. V tom společnost klamala. Lhala také, když tvrdila, že je půda neobydlená. Ale Kedrick věděl, že kdyby tamní lidé byli zahálčivá sebranka, pokračoval by ve svém úkolu. Takhle mu nebylo dobře po těle, jenže nevěděl, čím by splatil Gunterovi dlužnou částku. A navíc tam byla Connie Duaneová, i když myšlenka na ni ležela zasuta hluboko v jeho podvědomí.

Za svůj aktivní a rychlý život potkal mnoho žen a několik z nich ho zaujalo, ale žádná natolik jako tahle vysoká dívka s klidnýma, pozornýma očima. Jeho touha vrátit se do Mustangu nijak nesouvisela se společností, ale s Connií. Za jeho nepřítomnosti jednal Dornie Shaw na vlastní pěst, zavraždil posla a zaútočil na město. Kedrick usoudil, že ho Dornie a ostatní nejspíš považují za mrtvého.

Odbočil na sever a projížděl porostem pelyňku a akácií směrem ke dvěma modrým horám. Stály osaměle na kraji hřebene, který tvořil severní hranici krajiny. Po levé straně byla planina přerušená pravděpodobně hlubokým korytem řeky. Otočil koně a rozjel se ke kaňonu. Náhle přitáhl otěže.

Na zemi před sebou uviděl stopy klusajícího koně a poznal je. Byly stejné jako stopy neznámého jezdce na mustangu grulla, který je sledoval, když se blížili k Yellow Butte. A navíc čerstvé.

Pomalou dojel k okraji kaňonu a pohlédl dolů na dlouhou zelenou louku, oplocenou a zavlažovanou úzkým pramenem. Na vzdáleném konci stálo v rohu kamenné stavení. Vypadalo mnohem výstavněji než všechna ostatní, která v té oblasti dosud viděl. Před sebou spatřil cestu. Bez váhání se po ní pustil a pomalu zamířil přes louku k domu.

Byla to hezká stavba z pískovcových kvádrů s doškovou střechou. Dvůr stínily koruny stromů a pobíhalo po něm šest slepic. V ohradě bylo několik koní. Srdce mu poskočilo, když uviděl osedlanou grullu čekající na svého jezdce.

Dojel ke dveřím, sesedl a přehodil valachovi otěže přes hlavu. Dveře se otevřely a vyšlo z nich děvče s hrncem vody. Trhla sebou, když ho uviděla, a on ji okamžitě poznal. Byla to Sue Laineová, dívka, o kterou měl prý zájem Dornie Shaw.

„Vy!“ zalapala po dechu a vytřeštila na něj oči. „Řekli mi, že jste mrtvý!“

Pokrčil rameny. „Mrtvý ne, jen hladový. Mohla byste nasytit pocestného?“

Chvilku si ho prohlížela a pak přikývla. „Pojďte dál. Koně si ale radši přivažte, jinak vám uteče na louku. A možná ho budete potřebovat,“ dodala suše. „Tohle není moc přátelská země.“

Uvázal koně poblíž grully a následoval ji. „Opravdu?“ řekl. „Měl jsem dojem, že nejste zrovna nepřítel té společnosti, co to tady chce koupit.“

„To neříkejte!“ vyhrkla a zrudla. „To nikdy neříkejte!“ Ztišila hlas. „Aspoň tady. Kdyby to slyšel můj bratr...“

Takže Pit Laine a jeho sestra se různili v názorech? To bylo dobré vědět. Umyl si ruce a obličej a učesal se.

Nešťastně si přejel dlaní po bradě. „Nemá váš bratr břitvu? Nesnáším, když jsem neoholený.“

Beze slova mu ji přinesla. Oholil se, osušil si tvář a ruce a šel za ní do domu. Byl čistý a útulný. Na stolku u zdi leželo několik knih. Na oknech visely květované závěsy a několik mosazných hrnců na plotně se dokonale lesklo. Posadil se a ona mu přinesla jídlo: hovězí, vejce a domácí chléb s medem.

„Všichni vás hledají,“ řekla. „Kde jste byl?“

Vzal její informaci na vědomí a otázku ignoroval. „Když byl zabit ten posel, musel jsem z Yellow Butte zmizet. Co je nového?“

„Keith doručil poslední ultimátum. Buď to se odstěhujeme, nebo nás vyžene. McLennon odmítl.“

„Udělal dobře.“

Tázavě na něho pohlédla. „Opravdu? Myslela jsem, že jste jejich člověk.“

Zvedl oči od jídla a zavrtěl hlavou. „Nevím, na čí straně stojím, ale nebudu vraždit a vyhánět lidi z jejich domovů.“

„Stejně tady nemohou zůstat. Jestli se tady zřídí rezervace, budou se muset odstěhovat tak jako tak. My také. Je bláznivé bojovat.“

„Aspoň jim vláda zaplatí za jejich půdu a odškodní je. V každém případě společnost překroutila fakta.“

„Záleží na tom?“ Posadila se proti němu. „Stejně vyhrájí. Mají peníze, vliv a moc. Osadníci nemají nic.“ Zahořkle se rozhlédla kolem. „Možná se vám zdá, že jdu proti vlastním lidem, ale to není pravda. To nejsou mí lidé. Pit a já sem nepatříme a nikdy jsme nepatřili, i když bratr to stále nechce pochopit. Myslíte si snad, že chci celý život otročit na téhle poušti?“

Naklonila se k němu. „Podívejte, kapitáne Kedricku, vy jste jeden z nich, ne jen jejich zaměstnanec, najatý pistolník jako Dornie Shaw. Dokážete velet a nepřekvapilo by mě, kdybyste zvládl i Keitha. Mohl by se z vás stát důležitý člověk v téhle zemi nebo kdekoliv jinde.“

Proč byste měl být takový blázen a začít uvažovat tak, jak uvažujete? Tihle farmáři a rančeři pro vás nic neudělají. Nepomohou ani sami sobě. Společnost vyhraje, a když budete jedním z nich, dostanete svůj podíl. Nebuďte blázen, kapitáne. Držte se jich. Dělejte, co musíte.“

„Některé věci jsou důležitější než peníze. Třeba sebeúcta.“

Užasle na něj zírala. „Tomu opravdu věříte? Zkuste si za sebeúctu koupit třeba zásoby a uvidíte. Ale o to nejde. Dělejte si, co chcete, ale já chci muže, který by mě dostal z téhle pouště.“ Rychle vstala a obešla stůl. „Vy byste to dokázal, kapitáne. Mohl byste zbohatnout přímo tady.“

Usmál se na ni. „Jste ambiciózní, co?“

„Proč ne? Být rančerovou ženou mě neláká. Chci nechat tohle všechno za sebou, někam se podívat, něčím se stát a užívat si život.“ Zaváhala a prohlížela si ho. „Mohl byste odsud vystrnadit Guntera a

Keitha, možná dokonce Burwicka. Ty první dva by se dali zvládnout snadno a já vím jak.“

„Opravdu?“ Vzhlédl k ní. Stála kousek od něho a usmívala se. Musel přiznat, že je to hezké děvče. A vzrušující. Na tu chvíli možná až příliš, to mu bylo jasné. „Jak?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, ne! To vám povím, jenom když se ke mně přidáte. Ale něco vám řeknu, John Gunter je malá ryba. Potřebovali peníze a on měl majetek té dívky, tak ho do toho zatáhli. Keith je nebezpečný, protože je ctižádostivý a bezohledný, ale s kým se musí opravdu počítat je Burwick. Můžete se spolehnout, že on bude na špičce, až tohle skončí. Má všechno moc dobře naplánované.“

„Zdá se, že toho víte hodně.“

„To vím. Líbím se mužům a muži mluví. Nemají tušení, kolik toho z nich dokážu vytáhnout a kolik si toho pamatuju.“

„Proč mi to říkáte?“

„Protože jste člověk, který by zvládl to, co je potřeba udělat. Dokázal byste tu bandu postavit do latě. Všichni by vás poslouchali, dokonce i Dornie Shaw – a ten vás podezírá.“

„Mě? Proč?“

„Viděl z vašeho pokoje vycházet Daie Reida. Sledoval vás.“

Co to mělo znamenat? Od začátku se mu zdálo, že má Shaw něco za lubem. Ale proč by ho sledoval? Co si pistolník o Reidově návštěvě myslel? A nahlásil ji Keithovi?

Kedrick dojedl a zapálil si cigaretu. Od jejich prvního setkání v poušti pro něj ta dívka byla hádankou. Pochyboval, že by kterákoliv žena, bez ohledu na výchovu, mohla tak upřímně pohrdat jakoukoliv loajalitou a být tak otevřeně sobecká. Vypadala trochu jako dítě, byla štíhlá, snědá a hezká, měla bystré oči a měkké rty.

A zjevně si ho vybrala jako muže, který by ji mohl odvést z pouště. Ale kolik dalších by se toho úkolu rádo ujalo? On však neměl v úmyslu odcházet.

„Je tu váš bratr?“ zeptal se.

Poplašeně zamrkala. „Neměl byste se s ním setkat nebo s ním mluvit. Raději odjeďte.“

„Já bych si však s Pitém rád promluvil, Sue. Slyšel jsem o něm a rád bych se s ním seznámil.“

„Raději zmizte,“ varovala ho. „Brzo se vrátí a s ním možná i pár lidí z Yellow Butte.“

„Takže on tady není? Čí je tedy ten kůň venku? Ta grulla?“

Na tváři se jí objevil zvláštní výraz, když potřásla hlavou. „Budete si myslet, že lžu, ale já to nevím. Jezdce jsem nikdy neviděla.“

Pátravě se jí zahleděl do očí. Neviděl v nich nic než upřímnost a trochu strachu. „Chcete říct, že se tady ten kůň objevil zničehonic? Aniž byste viděla, kdo na něm přijel?“

„Přesně tak. Dneska ráno jsem se podívala ven, chvílku po tom, co Pit odjel, a to zvíře už tady bylo přivázané. Není to poprvé! Viděla jsem ho tady už dvakrát, když byl bratr pryč, a pár dalších lidí už ho mělo před domem také, většinou ženy, když byli manželé pryč. Paní Burtová říkala, že byl jeden den uvázaný u její ohrady asi tři nebo čtyři hodiny.“

„Ale někdo přece musel vidět jezdce, když na něj nasedl a odjížděl?“

„Nikdy! Jednu chvíli tam byl a pak zmizel, jako teď!“

Kedrick vyskočil a vyhlédl ze dveří. Sue měla pravdu. Kůň v barvě myši šedi byl pryč. Jeho appaloosa stála, kde ji nechal, ale grulla tam nebyla.

Vyšel na dvůr a opatrně se rozhlédl kolem. Na pláni ani na kopcích však nic nezahlédl. Kůň jako by se propadl do země. Pohlédl na dívku a spatřil v její tváři napjatý výraz. Pak přistoupil k valachovi. K sedlu byl připíchnutý lístek. Sáhl po něm, podíval se na něj a podal ho Sue, která došla k němu.

„Drž se zpátky.“

Kedrick pokrčil rameny. „Udělal to váš bratr?“

„To ne! Pověděla jsem mu o tom koni a neví o něm nic víc než já. A tohle nepsal. Ani nemohl, Pit se nikdy nenaučil číst a psát.“

Ještě dlouho poté, co nechal koryto řeky Malpais za sebou, přemýšlel o tom záhadném koni. Někdo se rozhodně snažil osadníky zmást nebo zastráhit. Tohle však na společnost nevypadalo. Navíc to musel být někdo, kdo měl spoustu času nazbyt.

Kedrick jel na sever k Modré hoře, přešel starou mormonskou cestu, pak zabočil na východ a objel horský hřeben.

Byly to dobré pastviny. Rostla tam spousta trávy, ze které by dobytek slušně tloustl. Strmé srázy by také zabránily zatoulání dobytka.

Když dorazil k Slanému potoku, zamířil podél něj k řece. Opět odbočil na východ a projel kolem skály zvané Komín a pokračoval na jihovýchod, dokud nenarazil na cestu přes Prasečí hřbet. Jakmile překročil hřeben, vydal se na východ do Mustangu.

Jeho oči byly stále živé a pozorné. Miloval tu zem, přestože dokázala být drsná. Miloval ty odstíny nachu a modři na obloze, ranní a večerní mlhy, zeleň trávy a červeň pískovce. Byla to dobrá země, kde by se našlo místo pro všechny, pokud by zůstala otevřená pro osídlení.

Stále se nemohl rozhodnout. Tížil ho jeho dluh u Guntera a musel zvážit i další okolnosti. Nestál o problémy, a kdyby se stáhl, způsobil by si jich spoustu. To platilo zvlášť v případě, že by v zemi zůstal, k čemuž měl velmi dobré důvody. Mohl zkusit přemluvit společnost, aby se vzdala svých úmyslů, ale věděl, že neuspěje.

Jaké bylo místo Connie Duaneové v tom všem? Byla do toho zapletená víc, než si myslel? Nebo její strýc opravdu jen investoval peníze své neteře do této spekulace s pozemky? Jestli to bylo tak, bylo by pro ně obtížné, ne-li přímo nemožné, z podniku vycouvat – pokud by vůbec chtěli.

Burwick byl pro něj záhadou. Zjevně měl rozhodující slovo, ale nebylo poznat, z čeho ta moc pramení, když ne z jeho přirozené mazanosti. Ten muž musel mít nějaké skryté páky a bylo jasné, že mu Keith a Gunter podléhají.

Kedrick při rozhovoru se Sue schválně neprozradil svůj úkryt poblíž Yellow Butte. Ta mladá dáma už tak věděla víc, než bylo zdrávo, a to místo by se mohlo někdy hodit.

Mustang už spal, když dojel do města a zamířil ke stájím. Odsedlal koně a pečlivě ho vytřel, dal mu nažrat kukuřice a podestlal mu seno. Pak se vydal potichu k hotelu St. James. Když se přiblížil k budově, ze židle, na níž on sám seděl před několika dny, vstala štíhlá postava. Široký klobouk a zavěšení pistolí ji prozradily. Byl to Laredo Shad.

„Kapitáne?“ zazněl tichý hlas. „Jsi v pořádku?“

„Ano, a ty?“

Shad se uchechtl. „O Shada si nedělej starosti! Tomu se nic nestane.“ Ukázal na křeslo. „Posad' se. Doufal jsem, že se ukážeš.“

„Co se povídá? Myslí si, že jsem mrtvý, nebo že jsem utekl ze země?“

„Asi od každýho trochu. Keith tě chce vidět, jakmile se ukážeš – kdykoliv.“

„Však počká. Jsem unavený.“

Shad přikývl a zapálil si cigaretu, kterou předtím zhasl. „Víš, ten kšeft se mi moc nezdá.“

Kedrick přikývl. „Vím, co myslíš. Nepatřím k těm, co by vyháněli lidi z jejich domovů.“

„Takže to balíš?“

„Ještě ne. Nejdřív si s nimi promluví.“

„To k ničemu nebude. Jsou pořádně krvežízniví. Toho posla zastřelil Poinsett. Přikázal mu to Dornie. Poinsett ho zabil a pak čtyři nebo pět dalších střílelo do mrtvého těla. Myslím, že Fessenden vůbec nevystřelil, možná Goff. A můžeš vsadit poslední peso, že já nechal kolty v pouzdrech. Bylo to svinstvo, kapitáne, fakt svinstvo!“

„Zaplatí za to. Zúčastnil ses nájezdu na Yellow Butte?“

„Jo, ale nikoho jsem neodbouchnul. Nejsem žádnéj svatoušek, kapitáne, ale myslím si, že by člověk neměl útočit na lidi, který se nemůžou bránit. A rozhodně nejsem z těch, co by stříleli na ženy a děti.“

„O čem teď mluví? Víš o nějakých plánech?“

Shad zaváhal a pak pokrčil rameny. „Asi by ses jich měl zeptat, kapitáne. Možná něco vím, ale nepovím, ještě ne.“

Texasan seděl několik minut mlčky, zatímco oba kouřili, a pak mávl netrpělivě rukou. „Kapitáne, najali mě jako pistolníka, a to taky jsem, ale tohle mi nesedí. Některý z těch na druhý straně vypadají víc jako lidi než mnohý z nás. Chci od toho dát ruce pryč.“

Kedrick najednou ke svému překvapení zjistil, že se rozhodl. „Chápu tě, ale já se zachovám jinak. Myslím, že když se mi nepodaří přemluvit Guntera a ostatní, aby se stáhli, přeždu na druhou stranu.“

Shad přikývl. „Taky jsem na to myslel. Fakt jo.“

Kedrick se náhle ohlédl a uviděl Dornieho Shawa, jak stojí asi pět metrů za nimi. Pomalu vstal a Laredo Shad udělal totéž. Shaw uhnul před Kedrickovým pohledem. „Jestli od nás chceš odejít, Shade, budeš mě asi muset nejdřív zabít.“

„Když je to tak,“ řekl Laredo potichu, „počítám, že můžeš umřít stejně snadno jako kdokoli jiný. Zkusíme to hned?“

„To stačí, Shade!“ okřikl ho Kedrick. „Říkal jsem, že další zabíjení nebude! Ne v téhle skupině!“

Dornie Shaw pomalu otočil hlavu a usmál se na Kedricka. „Pořád bys chtěl rozkazovat, co? To se možná změní.“

„Možná.“ Tom Kedrick pokrčil rameny. „Ještě budeš mít dost času zabránit mi vydávat rozkazy. Teď jdu ale spát.“

„Keith tě chce vidět.“

„Může počkat. Mám za sebou dlouhou cestu. Zítra je taky den.“

„Tohle mu mám říct?“

„Jestli chceš.“

Shaw se znovu usmál. „Tam, odkud jsi přišel, jsi musel mít velký slovo, Kedricku, ale nezapomínej, že tady to neplatí. Keith je nebezpečnej protivník. A Burwick taky.“

Kedrick pokrčil rameny. „Přemohl jsem už horší. Ale právě teď se s nikým prát nebudu. Potřebuju se vyspat a taky to udělám. Ať už má Keith na srdci cokoli, do rána to počká.“

Shaw se obrátil k odchodu, ale pak ho přemohla zvědavost. „Co se s tebou stalo? Mysleli jsme si, že jseš mrtvej nebo v zajetí, když ses nevrátil.“

Vtom Kedricka něco napadlo. Že by Shaw posla nechal zavraždit právě proto? Doufal snad, že osadníci zabijí Kedricka? Bylo to docela pravděpodobné. „Na tom nesejde,“ řekl a odsunul celou věc stranou. „Podařilo se mi najít způsob, jak jim zmizet z očí.“

Shaw se otočil, a když ušel několik kroků, Tom Kedrick náhle promluvil. „Mimochodem, Dornie, znáš někoho, kdo jezdí na mustangovi grulla?“

Shaw se zastavil, ale neohlédl se. Strnul. „Ne,“ zachraptěl pak. „To fakt neznám.“

Laredo Shad se za ním díval. „Tak si myslím, člověče, že budeš muset toho chlapa zabít, nebo on zabije tebe.“

„Hm, vidím to stejně,“ řekl Kedrick potichu.

KAPITOLA 7

Keith přecházel po kanceláři v šedé kamenné budově, když Kedrick vstoupil. Zastavil se a rychle se otočil. „Shaw mi řekl, že jste přijel po půlnoci. Proč jste nepřišel hned za mnou, jak jsem přikázal?“

„Byl jsem unavený,“ odpověděl Kedrick. „A navíc nevím nic, co nemohlo počkat.“

„Najali jsme vás na práci a vy ji neděláte.“ Keith si dal ruce v bok. „Kde jste byl?“

Kedrick mu stručně a jasně vysvětlil; co se stalo, vynechal jen návštěvu u Laineových a místo, kde se skrýval. „Abych pravdu řekl,“ dodal, „dobře jsem si to tam prohlédl a myslím, že nemáte velkou šanci ty lidi odtamtud vystrnadit. Kromě toho jste s Gunterem lhali jak mně, tak vládě. Na těch pozemcích nežijí žádní psanci, ale dobří, poctiví lidé. Nemůžete je jen tak vyhnat.“

Keith se opovržlivě usmál. „Dostal jste strach? A to se o vás říká, že jste bojovník! Co se týče toho, co můžeme a co ne, řeknu vám tohle, Kedricku: už jsme začali ty lidi vyhánět a dokončíme to! S vámi nebo bez vás. Najmout vás byl stejně Gunterův nápad.“

„Přesně tak, to byl.“ Do místnosti vstoupil Gunter následovaný Burwickem a rychle přeskočil pohledem z Kedricka na Keitha. „Jestli mu vyčítáte, že se jel podívat na místo, můžeš přestat. Poslal jsem ho tam.“

„A pověděl jsi mu, aby se vrátil vyděšený k smrti? A tvrdil, že to nedokážeme?“

Burwick dosud mlčel, ale pak přešel k velké židli za psacím stolem a posadil se. Zhluboka si povzdechl, utřel si hřbetem ruky ústa a upřeně pohlédl na Kedricka. „Co jsi zjistil?“

„2e jsou odhodlaní bojovat. Mluvil jsem s Bobem McLennonem a Slaglem. Oni neustoupí. Budou se bránit až do posledního muže. Právě teď jsou připravení na všechno. Při vašem nájezdu jeden jejich člověk zemřel a další byl zraněn. Dynamit vyrazil dveře a udělal díru do verandy.“

Burwick se rychle otočil a zadíval se na Keitha. „Tvrdil jsi, že jsou tam tři mrtví a zbouraný dům! Příště si dej pozor, abys mi nosil přesné zprávy.“ Obrátil se zpátky ke Kedrickovi. „A co se stalo tobě? Utekl jsi?“

„Jsem tady.“

Jejich pohledy se setkaly. Burwickův byl chladný a tvrdý jako kámen, pátravý a pronikavý.

„Co si to tom všem myslíš?“ zeptal se nakonec.

„3itva,“ odpověděl Kedrick opatrně, „vzbudí pozornost v samotném Washingtonu. Pamatujete na válku v Lincoln County? Pošlou sem dalšího generála a víte sám, kolik potom na té půdě vyděláte!“

Burwick pokýval velkou hlavou. „Rozumné, to je rozumné! Musím to vzít v potaz.“ Podíval se na Keitha a Guntera. „Tenhle člověk aspoň dokáže přijít s nějakou rozumnou myšlenkou a srozumitelným hlášením. Měli byste se od něho učit.“

Upřel zrak na Kedricka. „Ještě něco?“

„Pár věcí. Na pláních se objevuje záhadný jezdec. Jezdí na šedivém koni a nahání místním větší strach než vaše hrozby.“

„Hm?“ Burwicka to nezaujalo. „Slyšel jsem, že chceš skončit.“

„Nechci být spoluvíníkem vraždy. Osadníci nejsou zločinci, ale poctiví lidé. Navrhuji, abyste je vyplatili nebo je nechali být.“

„Zacházíte příliš daleko!“ odpověděl Keith chladně. „Sami se rozhodneme, co uděláme.“

„Nikdo neskončí,“ řekl Burwick potichu, „dokud mu já neřeknu.“

Tom Kedrick se náhle usmál. „Tak byste to asi měl udělat, protože já končím, hned teď!“

„Tome!“ zaprotestoval Gunter. „Pojď si o tom ještě promluvit.“

„A co ty peníze, které dlužíte firmě?“ zeptal se Keith zlověstně. „Předpokládám, že je můžete vrátit?“

„To není třeba.“

Všichni se otočili za hlasem. Ve dveřích stála Connie Duaneová. „V tomhle projektu jsou moje peníze. Když je strýček John ode mě dostal, řekl mi, že jde o spekulaci s pozemky. Jeho předchozí podnikání bylo poctivé a úspěšné, tak jsem po ničem nepátrala. Změnila jsem však názor. Chci svůj podíl zpět a můžete od něj odečíst vše, co vám dluží kapitán Kedrick. Vráti mi to, až okolnosti dovolí.“

Všichni v místnosti mlčeli. Gunter zbledl a Keith se zatvářil nejdřív poplašeně a pak rozčileně. Začal protestovat, ale byl příliš pomalý. Burwick se obrátil na Guntera. „Ty...“ zasupěl rozzuřeně. „Tvrdils mi, že to jsou tvoje peníze! Ty blázne! Jak tě napadlo zatáhnout do takového podniku ženskou? Ale když už jsi to udělal, koukej ji srovnat, nebo to udělám sám!“

„Svoje záležitosti,“ odpověděla Connie, „si budu odteď spravovat sama.“ Obrátila se ke Kedrickovi. „Jsem ráda, kapitáne, že jste se tak rozhodl. A jsem si jistá, že toho nebudete litovat.“

Kedrick se otočil, aby za ní vyšel z místnosti, ale Burwickův hlas ho zastavil. „Kapitáne Kedricku,“ řekl, „myslím, že jsme se všichni trochu ukvapili. Je dobře, že k té věci přistupujete opatrně. Vaše tvrzení, že vyhnání těch lidí by nám mohlo způsobit problémy ve Washingtonu, má něco do sebe. Také mě to už napadlo, ale protože jsem neznal McLennona, nepovažoval jsem to riziko za významné.“

„Slaglea,“ dodal, „znám. McLennona ne. Vaše zpráva vylučuje frontální útok. Musíme vyzkoušet jiné prostředky. Také se domnívám, že vaše účast je pro náš projekt významná stejně jako účast slečny Duaneové. A protože si nemůžeme dovolit neúspěch, mám pro vás návrh. Jak by se vám líbilo vstoupit do firmy? Stát se tichým společníkem?“

Keith zrudl vzteky. Gunter vzhlédl a v očích se mu objevila naděje. Burwick pokračoval. „Mohli bychom vám dát patnáctiprocentní podíl, což, věřte mi, vcelku odpovídá. Domnívám

se, že byste mohl v projektu udržet slečnu Duaneovou a s vámi v čele bychom mohli všechno zvládnout bez krveprolití.“

Kedrick zaváhal. Peníze představovaly pokušení, protože nechtěl být dlužný Connii. Jeho pozornost upoutala poslední slova a zbavila ho opatrnosti. „Bez krveprolití,“ opakoval. „S touto podmínkou přijímám. Ale musíme to probrat trochu podrobněji.“

Keith se otočil na patě. „Burwicku, to nedává smysl! Dobře víš, že jediný způsob jak odtamtud ty lidi dostat je vyhnat je. Na tom jsme se přece shodli. A navíc tenhle člověk není spolehlivý. Náhodou vím, že má na druhé straně přátele a dokonce je s nimi ve spojení.“

„O to lépe.“ Burwick našpulil tlusté rty a otřel si pot z obličeje. „To nám pomůže dosáhnout dohody.“ Odkášlal si. „A teď odejděte a nechte mě promluvit si s kapitánem Kedrickem o samotě.“

O několik hodin později se Tom Kedrick zastavil na ulici a pozorně se rozhlížel kolem. Burwick mluvil velice rozumně. I když mu moc nedůvěřoval, zdálo se mu, že když navrhuje některé osadníky vyplatit a jiné přesvědčit, myslí to vážně. Pokud se ale vláda rozhodne udělat tam rezervaci, budou se muset stejně odstěhovat. Pokud se podaří dostat McLennona a Slaglea na vedlejší kolej, mohlo by se to obejít bez boje, protože ostatním bude chybět vedení. Nikdo by tak nezemřel a osadníci by z toho vyšli alespoň s pár dolary.

Pustil se podrážděně ulicí a vyhýbal se společnosti. Burwick páchl podvodem, ale jednal prakticky. Uvědomoval si, že zabíjení před uzavřením obchodu by vyvolalo pozornost a nakonec způsobit, že by přišli o všechno. Prozatím se podařilo vyhnout problémům a i Connie zadoufala, že se dá něco dělat. Příští den se Kedrick chtěl vydat za McLennonom a Slaglem a pokusit se s nimi o nějakou dohodu. Neutrální posel měl odjet večer.

„Oni do města nepřijdou,“ souhlasil Burwick, „tak proč nevybrat nějaké místo na půl cesty? Setkáme se s nimi řekněme v kaňonu Largo nebo u Komínu. Promluvíte s nimi, já vás doprovodím. Jen vy a já, McLennon a Slagle. Probereme to a možná se dohodneme na průměří. To stojí za pokus, ne?“

Byla to právě šance na mír, která ho přesvědčila a pomohla mu obměkčit Connii. Mlčky naslouchala, když jí objasňoval situaci. Pak mu pohlédla do očí. „Kapitáne, nesmíte jim důvěřovat a udělat chybu jako já. Strýček John se ještě nikdy takhle nechoval a já si myslím, že ho ti muži nějak ovládají. Ale řekla bych, že když chce Burwick vyjednávat, měli bychom s tím souhlasit. Podpořím vás a doufám, že se nám společně podaří zabránit neštěstí.“

Kedrick to neviděl tak nadějně, jak se tvářil, a teď probíral situaci ze všech úhlů. Momentálně se nacházeli v mrtvém bodě. Byl přesvědčený, že pod vedením McLennona a Slaglea by se osadníci zmohli na urputnou obranu svého města a domovů. Také mohli zabránit dokončení vyměřování a jakémukoliv využití své půdy.

Mezi oběma stranami však panovalo velké nepřátelství a Keithovi se nijak nelíbilo, jaký vzaly události obrat. Plukovník Loren Keith měl v plánu tvrdě udeřit a rozdrtit jakýkoliv odpor. Měla se z toho stát prostě jen další nevyřešená záhada Západu. Kedrick se rozhodl, že si na toho muže bude dávat pozor a bude připravený na cokoliv.

Vrátil se do hotelu a šel spát. Probudil se však brzy a překvapilo ho, když uviděl Keitha odjíždět za rozbřesku z města.

Okamžitě vyskočil z postele a oblékl se. Ať měl Keith za lubem cokoliv, chtěl o tom vědět. Seběhl ze schodů a spěchal do stáje. Nasedl na koně, vyjel z města, snadno našel Keithovy stopy a sledoval je. Keith sjel z cesty, zamířil na západ a pak mírně na sever. Ale po několika kilometrech Kedrick stopu ztratil a začal jezdit v kruzích, aby ji zase našel. Nepodařilo se mu to. Keith zmizel někde v okolí kaňonu Laredo.

Tom se vrátil do hotelu, kde našel vzkaz od Boba McLennona. Stálo v něm, že se on a Slagle setkají s Burwickem a s ním u Komínu ve středu ve tři odpoledne. Bylo pondělí, takže měl před sebou celý volný den. Po zbytek pondělka nikde nezahlédl Dornieho Shawa, ale Laredo Shad se objevil několikrát a pak zmizel v jednom z hostinců.

O půlnoci se dveře jeho pokoje pomalu otevřely. Tom Kedrick se posadil na posteli s pistolí v ruce. Byl to Laredo Shad.

„Něco se děje,“ řekl a sedl si na postel, „a vypadá to dost divně. Před pár hodinama se ukázali Poinsett a Goff a říkali, že končej. Že

když se tady nestřílí, vyrazí do Duranga. Před půl hodinou nasedli a odjeli.“

„Co je na tom divného?“ zeptal se Kedrick a začal si balit cigaretu. „Odpovídá to tomu, o čem jsem mluvil s Burwickem.“

„Jo, ale oba sem přišli s pořádnou kupou vybavení,“ odpověděl suše Shad. „Nákladní muly někde nechali a vypařili se jenom s tím, co se jim vešlo na jednoho koně. A toho bylo zatraceně málo.“

„Co Fessenden?“

„Toho jsem neviděl.“

„Zmizel ještě někdo?“

„Clauson. Aspoň jsem ho od rána nikde nepotkal.“

Takže zbýval Shaw, který se párkrát za den ukázal, a Fessenden, pokud byl ještě ve městě. Torna to trochu znepokojilo. Ale jestli se Burwick zbavuje pistolníků, je to dobré znamení a on už asi začíná být příliš podezřívavý. Shad řekl, že s ním nikdo nemluvil o tom, že by měl skončit. „Vlastně,“ poznamenal, „dneska ráno přijeli bratři Mixusovi a šli rovnou za Burwickem.“

„Co jsou zač?“

„Zabijáci. Bean a Abe Mixusovi. Byli zapletení v Sandovalské aféře. Umřelo při tom pár chlapů, a když o tom tak uvažuju, Burwick byl poblíž. Vlastně jsem se tam s ním seznámil.“

„Tys v tom měl taky prsty?“

„To ne. Ale byl jsem ve městě a dostal jsem se do sporu s Royem Ganglem. Roy byl drsnej honák dobytka, se kterým jsem dolů přihnal velký stádo. Pohádali jsme se, kdo bude šéfovat, a on byl o chlup pomalejší.“

Nedávalo to smysl – pár pistolníků odešlo a jiní přišli. O Mixusech se samozřejmě mluvilo ještě před změnou plánů. Tak to muselo být. Řekl to Laredovi a Texasan pochybovačně přikývl.

„Možná. Já tomu chlapovi nevěřím. Ten tvůj Gunter v tom je až po uši. Keith je pořádně tvrdej, když na to přijde, ale ani jeden z nich nemá na Burwicka.“

Ať o nastalé situaci Kedrick přemýšlel sebevíc, nedokázal jí přijít na kloub. Stále platilo, že se mají setkat s McLennonem a Slaglem na jednání o míru. Z něj může vyplynout cokoliv a on neměl žádný vážný důvod Burwickovi nedůvěřovat.

Ráno bylo jasné a čisté a slunce slibovalo horký den. Bylo ještě chladno, když se Kedrick objevil na ulici a přešel k malé restauraci, kde se v tichosti najedl. Právě dopíjel druhý hrnek kávy, když vešla Connie.

Když ho spatřila, rozzářil její tvář úsměv. Přistoupila k jeho stolu. „Víte, že jste světlý bod v tomhle městě? Jsem už unavená z toho kamenného domu a toho špinavého tlust’ocha nemůžu ani vidět. Budu ráda, až to všechno skončí.“

Prohlížel si ji. „Co budete dělat pak?“

„O tom jsem vlastně ještě neuvažovala. Co opravdu chci, je koupit si tady někde v okolí ranč, místo se stromy, trávou a tekoucí vodou. Nemuselo by být velké.“

„Chovala byste dobytek?“

„Pár kusů, ale hlavně koně. Takové jako je ten váš.“

„Dobrý nápad. Koně nepotřebují tolik půdy a po dobrých kusech je pořád poptávka.“ Prohlížel si její krásné rty a bystré oči. „Jsem vlastně rád, že zůstáváte. Bez vás by to tu nebylo ono.“

Rychle na něho pohlédla a v očích jí vesele zablesklo. „Páni, Tome! To znělo skoro jako kompliment. Takhle mluví kovbojové, když mi vyznávají lásku.“

„Ne, Connie,“ řekl potichu, „až vám budu chtít vyznat lásku, poznáte to jasně. Nebudu chodit kolem horké kaše.“

„Myslím, že mluvíte pravdu, jste přímý muž.“

„Na západě,“ řekl, „se táhne mnoho kilometrů dlouhý hřeben, na kterém roste úžasný borový les. Jsou tam stromy, voda, zvěř a nejkrásnější horské pastviny, jaké kdy člověk viděl. Znáám tam místo, kde jsem jednou tábořil; je tam dobrá voda, několik vysokých stromů a dlouhý kus volné země, za kterým se rozkládá dlouhý hřeben porostlý lesem.“

„To zní báječně, něco takového chci od té doby, co jsem přišla na Západ.“

Odstrčil židli a vstal. „Až tohle skončí, co kdybyste tam se mnou zajela? Chtěl bych vám to místo ukázat.“

Zvedla k němu oči. „Tak dobře, Tome. Podíváme se tam spolu.“

Odmlčel se, klobouk v ruce, a pohlédl ke dveřím. „Spolu...“, řekl zamyšleně. Pak k ní shlédl. „Víte, Connie, to je to nejkrásnější slovo, co znám. Spolu.“

Odešel od stolu, zaplatit svůj i její účet a vyšel do tepla na ulici. Právě tam zastavila bryčka a z ní vystoupil muž. Pohyboval se ostražitě a vypadal vystrašeně. Rychle se rozhlédl kolem sebe a vstoupil do obchodu.

KAPITOLA 8

Ulici přešli dva muži. Jednoho z nich Kedrick nikdy neviděl, druhý byl ten vagabund s prohnáním pohledem, kterého zahlédl v hostinci v Yellow Butte. Pobuda zvaný Singer něco říkal. Zastavili se a ukázal na bryčku. „To je jeden z nich, Abe,“ řekl Singer. „Je to jeden z tý bandy. Švagr McLennona.“

„Pro začátek dobrý,“ odpověděl Abe potichu. „Jdeme!“

Tom Kedrick se otočil na patě a následoval je. Když vkročili do dveří, stačil je chytit, než se zabouchly. Ani jeden z mužů o něm nevěděl, protože se soustředili na postavu u pultu.

„Zdravím, Sloane,“ řekl Singer tiše. „Seznam se s Abem Mixusem!“

Sloan to jméno musel znát, protože když se otočil, byl šedý v obličeji. V pravé ruce držel dětskou láhev, kterou si právě chtěl koupit. Pohledem zoufale těkal od jednoho k druhému. Byl vyděšený, zmatený a ze všech sil se snažil ovládat. „Ty patříš k těm lumpům, Singere? Myslel jsem, že stojíš stranou.“

Singer se uchechtl. „Přesně to jsem chtěl, abyste si mysleli.“

Mixus, hubený, nahrbený muž se zažloutlými bělmy a špičatou bradou, vytáhl z kapsy nějaký papír.

„To je smlouva o odchodu z pozemků, Sloane,“ řekl. „Můžeš ji podepsat a ušetřit si problémy.“

Sloan upřel pohled na dokument a zdálo se, že ho nemůže odtrhnout. Pak pomalu zvedl oči. „To nejde. Moje žena bude za pár dní rodit. Tvrdě jsem tam pracoval a nemůžu odejít. Nepodepíšu.“

„To bys ale měl.“ Mixusův hlas byl chladný a vyrovnaný. Majitel obchodu se už vytratil. V místnosti nebyl nikdo jiný než ti tři a Tom Kedrick, který stál ve stínu poblíž pověšených plášťů do deště. „Povídám ti, abys podepsal, protože ti ta půda stejně nepatří. Nebo chceš říct, že jsem lhář?“

Ve Sloanovi by se krve nedořezal, ale odhodlanost byla silnější než strach. Byl to statečný muž a Kedrick věděl, že ať řekne cokoliv, zemře. Proto promluvil první.

„No, Abe,“ pronesl potichu, „to já říkám, že jsi lhář.“

Mixus strnul jako zasažený bleskem. Myslel si, že je v obchodě sám, jen se Singerem. A teď promluvil někdo za ním. Chvilku stál bez hnutí a pak se začal pomalu otáčet. Singer se přitiskl ke zdi a vytřeštil oči na Torna.

„To je Kedrick!“ vyhrkl. „Šéf pistolníků!“

Mixus se zamračil. „Co se děje?“ zeptal se podrážděně. „Proč se do toho pleteš?“

„Žádné zabíjení už nebude, Abe,“ řekl Kedrick. „Zítřka jednám s osadníky. Vražďení skončilo.“

„Mám svoje rozkazy,“ trval na svém Mixus. „Promluv si s Burwickem.“

Sloan se pohnul a Mixus se k němu otočil. „Nehejbej se!“ vyštěkl.

„Můžete jít, Sloane,“ řekl Kedrick. „Nasedněte do bryčky a jeďte vyřídit McLennonovi, že moje slovo platí. A ty na něho radši zapomeň. Máš problém a ten problém jsem já.“

Mixus byl zmatený. Věděl, že Kedrick velí pistolníkům společnosti, a tohle ho překvapilo. Že by dělal něco špatného? Ale ne, měl přece... „Ty blázne!“ Jeho zmatek se proměnil ve vztek. „Keith mi řek, abych ho voddělal!“

„Drž hubu!“ vykřikl Singer. „Sakra! Ty...“

Abe Mixus byl chladnokrevný zabiják. Byl právě připraven vraždit, když ho někdo odvedl na tuhle vedlejší cestu, na níž

beznadějně zabloudil. A když teď získal dojem, že se Singer staví proti němu, rozzuřeně se obrátil a vycenil na něj zuby.

„Takhle se mnou nemluv, ty smradlavej kojote!“ zavrčel.

Jedna ruka se mu vznášela nad pistolí a vyděšený Singer sáhl po své zbrani. Mixus okamžitě vytrhl z pouzdra svou čtyřiačtyřicítku a na Singera vyšlehl plamen. Odpadlík se otočil na patě, kolena se mu podlomila a sklouzl na podlahu. Hlavou skončil na pytli mouky a z úst mu vytékala krev.

Mixus se na něj díval a pak pomalu zamrkal. Zdálo se, že se mu vrátil rozum, a jeho zjitřené nervy se uklidnily. Zíral na mrtvolu, jako by nemohl uvěřit vlastním očím.

„Já... já... zabil Singera,“ vypravil ze sebe.

„Přesně tak.“ Kedrick ho pozoroval. Dobře věděl, že má svaly připravené zareagovat na sebemenší hrozbu nebo podráždění. „Co na to řekne Keith?“

Do Abova koňského obličej se vloudila mazanost. „Keith? Jak tě napadlo, že by s tím mohl mít něco společného?“ zeptal se.

Přede dveřmi se pomalu začali srocovat lidé přilákání střelbou. Majitel obchodu se vrátil do místnosti a vyděšeně všechno sledoval.

Tom Kedrick udělal pomalý krok dozadu, zatímco Abův pohled zabloudil k přední části obchodu. Zakryt visícími plášti došel po špičkách k mezeře v pultu a proklouzl do obytných prostor a odtamtud do uličky za domem.

Za zády davu přešel ulici a zastavil se před hotelem St. James. Vedle něj se objevil Laredo Shad. „Co se stalo?“ zeptal se rychle.

Kedrick mu to pověděl. „Nechápu to,“ řekl. „Keith možná jedná na vlastní pěst. Burwick zastavil všechny akce, dokud si s osadníky nepromluvíme, a já vím, že Keithovi se to nelíbilo. Dal to jasně najevo.“

„Nevydával se Singer za osadníka?“ zeptal se Shad. „Nemělo je tohle rozzuřit? Kdo věděl, že Singer dělá pro Keitha a společnost?“

„To má něco do sebe,“ řekl Kedrick zamyšleně. „Tohle by mohlo rozpoutat peklo!“

„Oba byli pořádně nervózní. Vypadalo to, jako by si Sloana vybrali, protože je příbuzný McLennona. Já je překvapil a Mixuse to vyvedlo z míry.“

Dav se rozdělil do skupinek, které na ulici probíraly novou událost. Shad stál vedle Kedricka, ještě když se objevil Loren Keith. Ten si ostře změřil Shada a pak Kedricka. „Co se tam stalo?“

Kedrick pokrčil rameny. „Nejspíš se tam střílelo. Pokud vím, není to v Mustangu nic divného.“

„Byl tam Mixus,“ informoval Shad. „Nedivil bych se, kdyby v tom měl prsty.“

Keith se otočil a podezíravě se podíval na Loreda. „Kdo zemřel?“ zeptal se a přeskakoval pohledem z jednoho na druhého.

„Říká se, že Singer,“ odpověděl Shad lhostejně. „Nejspíš ho zastřelil Mixus.“

„Mixus zabil Singera?“ Keith potřásl hlavou. „To je nesmysl!“

„A proč?“ zeptal se Laredo. „Mixus sem přišel bojovat, ne? A nepatřil Singer k osadníkům?“

Plukovník Keith zaváhal a ve tváři se mu objevily pochybnosti a nejistota. Kedrick ho pobaveně sledoval. Majitel obchodu ho neviděl a pochyboval, že ho mohl spatřit někdo jiný než Mixus, ten mrtvý a Sloan, který už odjel.

Tom neměl tušení, jak Abe Mixus vysvětlí, proč zabil Singera, ale zemřel zrádce a nepřítel byl zmatený. I když to z dlouhodobého hlediska moc neznamenalo, pro tu chvíli to bylo dobré. Jedinou vadou na kráse byla skutečnost, že Singer patřil mezi osadníky a jen málo z nich, pokud vůbec někdo, vědělo o jeho kontaktech s Keithem a společností.

Jak sledoval dav na ulici, začal si Kedrick uvědomovat, že se tam tvoří nová síla. S veřejným míněním totiž Burwick nepočítal, a tváře shromážděných mužů byly tvrdé a zatrpklé.

Byli to většinou chudí lidé, kteří se živil, jak se dalo, a konání společnosti neschvalovali. Jen málo z nich znalo Singera dobře, ve skutečnosti ale moc nezáleželo na tom, kdo byl zabit. Pro shromážděné šlo o boj tvrdě pracujících lidí se společností složenou z přistěhovalců, kteří chtěli vydělat na práci místních. A ať byl Singer jakýkoliv, nebyl pistolník a navíc byl místní. Aba Mixuse znali jako nájemného zabijáka.

Ton Kedrick pokývl směrem k ulici. „Plukovníku,“ řekl, „měl byste o tom začít přemýšlet, abyste se nedostal do úzkých. Ten dav vypadá rozčileně.“

Keith se nervózně rozhlédl, pak přikývl a spěchal ke kancelářím firmy. Shad se za ním chvilku díval a pak se obrátil ke Kedrickovi. „Patříme vlastně taky ke společnosti a já nechci viset za ně. Chtělo by to vytrazit se na pár dní do hor.“

„To nemůžu. Musím s Burwickem na tu schůzku. Ale ty bys mohl odjet z města a poohlédnout se po Goffovi a ostatních, jestli opravdu zmizeli ze země nebo ne. Zítra při západu slunce se sejdem u Komínu.“

Kedrick se rozloučil se Shadem a spěchal do svého pokoje, aby si sbalil věci. Odnesl je dolů do stáje a osedlal koně. Pak se rozjel zadními uličkami k ústředí společnosti. Chtěl se však vidět s Connii Duaneovou, ne s Burwickem nebo Keithem.

Nikoho tam nenašel. Gunter byl pryč a Burwick a Keith jako by se vypařili. Když se rozhlížel po kanceláři, uslyšel nahoře nějaký pohyb. Zavolal. Na podlaze nad ním zazněly kroky a na schodišti se objevila Connie. „Ano?“ zavolala. Když ho poznala, seběhla dolů. „Stalo se něco?“

Rychle ji se vším seznámil, aniž by něco zatajil. „Možná z toho nic nebude. Ale mohlo by se něco semlít. Všichni vědí, že většina pistolníků společnosti odjela z města. Burwick, Keith a váš strýc se zřejmě vytratil.“

„Strýček John je pryč celý den. Viděla jsem se s ním u snídaně a pak někam zmizel.“

„Porozhlédnu se kolem. Máte zbraň?“ Pak potřásl hlavou. „Nemyslím, že byste ji mohla potřebovat. Většina zdejších vás má ráda a jasně jste dala najevo, co si myslíte. Ale držte se ve svém pokoji. Ve městě bude brzy horko.“

Než se dostal ke dveřím, zavolala na něho a on se k ní obrátil. „Tome?“ V jejích očích byla prosba. „Buďte opatrný.“

Chvilí sejí díval do očí a pak přikývl. „Budu, když to půjde.“

Vyšel z domu a zastavil se na schodech. Burwick a Keith se možná vypařili. Ale ať byl Gunter jakýkoliv, nebyl to člověk, který by nechal svou neteř v nebezpečí. Zamyšlený nad Gunterovým

zmizením se rozhlédl. Zadní ulice byla prázdná. Stáj byla obvykle plná koní. Ted' se zdála být opuštěná! Zamířil k ní. Jak šel, cinkl občas ostruhami o sebe a jeho boty zvedaly malé obláčky prachu.

Kousek od stáje se zastavil u žlabu pro koně a zaposlouchal se do zvuků města. Bylo ticho, až příliš. Zaváhal v obavách o Connii, ale pak vstoupil širokými vraty do stinného chládku stáje.

Stání byla prázdná až na jedno. Došel k němu a zastavil se. Ten kaštanový kůň patřil Gunterovi a poblíž leželo sedlo. Mohl být Gunter někde ve městě? Kedrick tu možnost zvážil a pak zavrhl. Sundal si klobouk, oťel kapesníkem vnitřek a zase si ho nasadil. Se zamyšleným výrazem prohlédl všechna stání.

Nic.

Vyšel ven do jasného slunce. Stále bylo ticho. Zamžoural oslněnýma očima kolem sebe a uviděl starou sešlou budovu, která sloužila jako stáj, než byla postavena nová a větší. Zahleděl se na ni a pak k ní zamířil. Udělal sotva jeden krok, když uslyšel dusot kopyt. Rychle se otočil a zůstal stát s pokrčenými koleny a rukama nad pažbami revolverů.

Pomalu se napřímil. Z koně sklouzla Sue Laineová a rozběhla se k němu. „Našla jsem vás, Tome!“ vykřikla a objala ho. „Tome, nejezděte zítra na tu schůzku. Stane se něco zlého!“

„Chcete říct, že McLennon chystá past?“

„McLennon?“ Na okamžik se vylekala. „Ach ne! Mac ne!“ Její výraz se změnil. „Pojeďte se mnou domů, Tome. Prosím! Nechte je, ať si to nějak vyřeší sami. Pojeďte se mnou!“

„Proč si o mě tak najednou děláte starosti?“ zeptal se překvapeně. „Setkali jsme se jen jednou a zdá se mi, že máme na spoustu věcí rozdílné názory.“

„Nestůjte tady a nehádejte se se mnou! Tome, ani jedna strana mě nesmí vidět, jak s vámi mluvím. Odjeďte se mnou, dokud to tady neskončí. Viděla jsem se s Dorniem a on vás nenávidí.“

„To vím.“ Položil jí dlaň na rameno. „Pospěšte si domů. Mám tady práci.“

„Opravdu?“ Oči jí trochu ztvrdly. „Jde o tu ženu? Tu Duaneovu neteř? Slyšela jsem o ní, jak je krásná, jak je... Co je vlastně zač?“

„Je moc milá,“ odpověděl zasmušile. „Oblíbila byste si ji.“

Sue strnula. „Myslíte? Vy toho o ženách moc nevíte, že, Tome? Connii Duaneovou bych si nikdy neoblíbila.“ Setřásla jeho ruku. „Jestli se mnou chcete jet, tak okamžitě. Včera večer jsem něco zaslechla a nemohu... Nechci vidět, až se to stane.“

„Co se má stát?“

Netrpělivě zadupala. „Vy blázne! Chtějí vás zabít. A teď už pojďte.“

„Ne,“ hlesl potichu. „Musím nejdřív vybojovat tuhle bitvu, pak za vámi možná přijedu. A teď už běžte, musím se tu porozhlédnout.“

Netrpělivě se otočila a došla ke svému koni. Ze sedla se po něm ohlédla. „Kdybyste si to rozmyslel...“

„Teď ne,“ řekl.

„Tak buďte opatrný, Tome.“

„Díval se, jak se vzdaluje, a pak náhodou pohlédl k domu. U okna stála Connie Duaneová a dívala se na něj. Když k ní zvedl zrak, rychle se odvrátila. Zamířil k domu, ale pak si to rozmyslel. Nebylo nic, co by mohl říct.“

Chystal se obejít dům k přednímu vchodu, když ho něco náhle přimělo, aby se vrátil ke staré stáji a vzal za závoru. Dveře byly ošlehané větrem a šedé. Zavrzaly ve zrezivělých pantech a pomalu se otevřely. Uvnitř to páchlo plísní a tlející slámou. Kedrick chvilku stál a díval se, jak oknem plným pavučin dovnitř proniká sluneční světlo a tvoří čtverec na staré slámě, která pokrývala hliněnou podlahu. Vstoupil dovnitř a nahlédl do nejbližšího stání.

John Gunter ležel tváří dolů, hlavu měl podloženou paží a na košili na zádech velkou tmavou skvrnu. Kedrick si klekl vedle něho.

Connina strýce někdo bodl do zad. Vypadalo to na tři silná bodnutí vedená shora, nejspíš když seděl u stolu. Byl mrtvý několik hodin.

KAPITOLA 9

Alton Burwick seděl na svou váhu v sedle lehce a jel dobře. Jeho kůň byl vysoký, dlouhonohý hnědák. Kráčel vedle Kedrickova valacha. Občas se pustil do klusu a zase zpomalil. Toho rána měl Burwick na sobě šedý plstěný klobouk, vyrudlý a potrháný, a umaštěný šátek, který zakrýval špinavý límec košile.

Podolek mu vylézal z kalhot a měl dvě pistole příliš vysoko u opasku na to, aby je mohl snadno tasit. Jeho strniště vypadalo stále stejně, jako by ani nepovyrostlo. Toho rána se choval mimořádně vlídně.

„Nádherná země, Kedricku. Pro život jako stvořená. Jestli tenhle obchod dopadne, měl byste si tady postavit ranč. Já to rozhodně udělám.“

„To není špatný nápad.“ Kedrick držel uzdu levou rukou a pravou měl svěšenou u boku. „Zrovna včera jsem o tom mluvil s Connii Duaneovou.“

Úsměv na Burwickově tváři se rozplynul. „Vy jste s ní včera hovořil? Kdy?“

„Odpoledne.“ Keith se snažil mluvit lhostejně, přestože si všiml napětí v Burwickově hlasu. Zavraždil Guntera on? Nebo to byl jeden z osadníků? Při současném stavu věcí by to bylo obtížné, ne-li nemožné dokázat. „Docela dlouho jsme si povídali. Je to milé děvče.“

Burwick nic neřekl, jen sevřel rty. Nad nimi se od Slaného potoka tyčily rudé stěny kaňonu do výšky skoro sto padesát metrů. Už jim zbýval jen kousek cesty a Tom si všiml Burwickovy zvýšené ostražitosti. Ten muž možná čekal zradu, ale o ničem takovém se nezmínil.

Tom se v myšlenkách vrátil k Sueinu varování z předchozího dne. Kdopak by ho asi chtěl zabít? Neprozradila mu nic konkrétního, jen ho varovala, aby nejezdil na tuhle schůzku. Přemýšlel, jestli chtěla setkání se zástupci osadníků zabránit, nebo něco věděla a byla skutečně znepokojená.

Ať o jejím bratrovi Pitu Laineovi přemýšlel sebevíc, jeho vliv na vývoj situace nedokázal odhadnout. Při žádné debatě o něm nepadla jediná zmínka. Ačkoliv se zdál být mimo hru, stál rozhodně v pozadí stejně jako ten záhadný jezdec na šedém koni. Celý ten příběh zněl nepravděpodobně, ale Kedrick si nemyslel, že by Sue měla ve zvyku si vymýšlet.

Kaňon Slaného potoka se rozšířil a ústilo do něj několik bočních kaňonů. Opustili dno a jeli podél útesů, které se teď tyčily dvě stě metrů nad stezkou. Mířili na jih a Burwick už nemluvil, jen si otíral špinavým kapesníkem pot z čela.

Kedrick si posunul klobouk do týla a ubalil si cigaretu. Ještě nikdy neviděl Burwicka tak neklidného a mátl ho to. Schválně neřekl nikomu ze společnosti o Gunterovi, ale s několika lidmi z města se dohodl, že se postarají o tělo. Obával se, že by zpráva o jeho smrti mohla zavinit přechod konfliktu v otevřenou bitvu, které se snažil zabránit. Navíc nevěděl, proč Gunter zemřel a kdo ho zabil. Možná že šlo o odplatu za Singerovu smrt, ale mohli to také udělat Keith nebo Burwick.

Náhle se zastavil a díval se na stopy, které tam nechal osamělý kůň jedoucí ze severozápadu. Burwick si jich všiml také. „Tyhle stopy už jsem viděl,“ řekl Tom Kedrick. „Čí kůň to ale může být?“

„Měli bychom si pospíšet,“ poznamenal Burwick netrpělivě. „Budou tam dřív než my.“

Jeli dál jasným, klidným ránem. Obloha nad nimi tvořila ohromnou blankytnou klenbu posetou nadýchanými oblaky připomínajícími kousky vaty na modré hladině jezera. Po jejich levici se tyčily obrovské rudé skály a údolí napravo přecházelo v mírně zvlněnou krajinu. Když se Tom podíval přes pláň porostlou šalvějí, věděl, že asi deset kilometrů daleko odtud se v modrém oparu skrývá koryto řeky Malpais a Sue Laineová.

Byla toho rána doma? Nebo někam odjela? Byla podivně přitažlivá, ta štíhlá, tmavovlasá a tmavooká dívka s jemnou pletí, nepoznamenanou pouštním sluncem a větrem. Vypravila se za ním tu dálku, aby ho varovala před nebezpečím. Proč? Protože se o něj bála? Protože ho milovala? Tuhle myšlenku okamžitě zahnal, ale

přemýšlel dál. Navzdory své kráse to byla tvrdá, vypočítavá žena, která nenáviděla okolní krajinu a chtěla se z ní vysvobodit.

Nad otevřenou plání tančily vlny horkého vzduchu a pod rudými stěnami se krčily stíny. Na poušti se zvedl vzdušný vír, nesl s sebou písek a prach, a pak skončil ve křoví. Tom si otřel obočí a pobídl koně dál na východ. V dálce se zvedla vysoká věž Komínu obklopená svými společníky.

„Podívejte!“ zvolal Burwick triumfálně. „Tamhle jedou!“

Na jihu, stále ještě asi pět kilometrů daleko, uviděli dva jezdce mířící ke skále. Na tu vzdálenost je nebylo možné poznat, ale jejich cíl byl zřejmý.

„To je skvělé,“ rozzářil se Burwick. „Budeme tam včas. Tak mě napadá,“ podíval se na zlaté hodinky, „co kdybyste jel napřed a počkal tam na ně? Já se zatím porozhlédnu kolem z nějaké římsy v kaňonu.“

O pár minut později sesedl Kedrick ve stínu pod skalou. Byla tam malá kaluž vody. Nechal napít koně a pak ho odvedl o něco dál, kde rostlo trochu trávy. Vrátil se, sedl si na zem a zapálil si. Viděl, jak se ti dva jezdci blíží. Jeden z nich seděl na bystrém hnědákovi, druhý na šedém grošákovi.

Dojeli až k němu a sesedli. První byl Pete Slagle, druhého Kedrick ještě neviděl. „Kde je McLennon?“ zeptal se.

„Objeví se. Ještě nedorazil z ranče, tak jsem přijel se Steelmanem. Je to dobrý chlap a mluví za nás všechny. Ale můžete se sejít i s Bobem, jestli potřebujete jeho slovo.“

„Přijel Burwick. Je nahoře na nějaké římse.“

Tři muži se shlukli a Steelman si prohlížel Kedricka. „Dai Reid mi řekl, že jste dobrý chlap a dá se vám věřit.“

„Snažím se.“ Naposledy potáhl z cigarety a zvedl hlavu, aby ji típl o skalní stěnu.

Na okamžik zůstal stát jako solný sloup a pak mu došlo, co se děje. „Pozor!“ vykřikl. „K zemi!“

Jeho hlas přehlušil rachot výstřelů a něco ho udeřilo, ještě když padal. Ucítil úder do hlavy a zaplavila ho vlna temnoty, která mu svírala tělo a hrdlo a on se do ní hlouběji a hlouběji propadal. A pak už nebylo vůbec nic.

Alton burwick se usmál a odhodil doutník. Klidně se vytáhl do sedla a rozjel se naproti čtveřici mužů, kteří se vynořili zpoza skal poblíž Komínu. Když k nim dorazil, stáli už nad třemi zakrvácenými postavami ležícími ve stínu na zemi. „Dostali jsme je!“ řekl Shaw. Oči se mu tvrdě leskly. „Teď se to konečně pohne.“

Fessenden, Clauson a Poinsett zírali na těla a neříkali nic. Lee Goff k nim přicházel ze svého vyvýšeného stanoviště, kde číhal na kohokoliv, komu by se podařilo utéct.

Slagle byl doslova provrtaný kulkami a celý od krve. Vedle něho ležel Steelman s ustřelenou polovinou hlavy. Kapitán Kedrick byl o něco dál, na hlavě měl krev a na košili tmavou skvrnu.

„Chcete, abych je dorazil?“ zeptal se Poinsett.

„Koho bys dorážel?“ ušklíbl se Clauson. „Koukni se na ně jsou mrtvý jako hadrový panenky.“

„A co Kedrick?“ zeptal se Fessenden. „Je určitě po něm?“

„Je mrtvější než Kolumbus,“ ujistil ho Goff. „Hej!“ přerušil je Shaw. „Tohle není McLennon. To je Steelman!“

Shlukli se kolem mrtvého. „Opravdu!“ zavrčel zuřivě Burwick. „Tak to je malér. Když nedostaneme McLennona, budeme...“ Zmlkl, když se podíval na Dornieho Shawa. Jeho měkké hnědé oči byly jasné a chlapecké.

„Proč, šéfe,“ hlesl potichu, zahodil cigaretu a zašlápl ji špičkou boty. „Myslím, že je tam, odkud jsem přijel. Nechte McLennona mně. Dostanu ho, než zítra zapadne slunce.“

„Chceš doprovod?“ zeptal se Poinsett.

„Nepotřebuju ho,“ řekl Shaw, „ale pojed' se mnou. Slyšel jsem, že ten Bob McLennon je bejvalej šerif. Nikdy jsem neměl rád šerify.“

Nasedli na koně a pomalu vyrazili na cestu. Dornie Shaw, Poinsett a Goff odjeli na západ za Bobem McLennonem. Alton Burwick se zamyšleně vydal na východ do Mustangu. Zbývající muži jeli s ním. Jen Fessenden se nervózně ohlédl. „Měli jsme se přesvědčit, jestli jsou opravdu mrtví.“

„Vrat' se tam, jestli chceš,“ řekl Clauson. „Ale jsou určitě tuhý. Ten Kedrick! Nikdy jsem ho neměl rád. Střelil jsem ho přímo do tý jeho chytráčky hlavy.“

Odpoledne se pomalu vleklo. Slunce se sklánělo k obzoru a začínalo se ochlazovat. Někde v dálce zavyl kojot na bílý měsíc a pak se zas v krajině rozhostilo ticho.

Ve stínu pod tyčící se masou Komínu se něco pohnulo. Kojot, kterého přilákala krev, ucítil obávaný pach člověka. Polekaně zakňučel, stáhl se a pak pomalu odběhl. Valach s otěží spuštěnou k zemi došel po trávě ke kaluži, zastavil se a roztáhl nozdry, když ucítil krev.

Když se předtím pásl za skalami a křovím, přinutila ho střelba jen zvednout hlavu. Potom se zas vrátil ke spásání husté zelené trávy, která rostla na malé zavlažované ploše mezi skalisky. Nic dalšího se nepohnulo. V nočním chladu se krev srazila a mrtvá těla ztuhla.

Patnáct kilometrů odtamtud za sebou vláčel Laredo Shad, který se opozdil na schůzku s Kedrickem, zchromlého koně. Dvě hodiny předtím šlápl jeho kůň do díry a upadl. Nezlomil si sice nohu, ale ošklivě se poranil. Shad zlostně klel a šel dál pěšky a cestou přemítal, zda by se na noc neměl utábořit. Ale pomyšlení, že na něj Kedrick čeká, ho pohánělo kupředu.

O hodinu později se stále ještě vlekl na nohách plných puchýřů, když uslyšel dusot kopyt. Rychle popadl pušku. Ze tmy se vynořil jezdec a přitáhl otěže. Chvilí bylo ticho a pak promluvil Shad. „S kým mám tu čest?“

Druhý jezdec také držel zbraň. „Jsem Bob McLennon,“ řekl. „A vy?“

„Laredo Shad. Zmrzačil se mi kůň. Mám namířeno ke Komínu. Měl bych se tam setkat s Kedrickem.“ Prohlížel si muže v sedle. „Neměl jste být na schůzce? Co se stalo?“

„Nestihl jsem to. Se Slaglem jel Steelman. Vydal jsem se za nimi, protože se nevrátili.“

„Cože?“ vykřikl Shad. „McLennone, zdá se mi, že jsem se bál právem. Vsadím se, že se tam stalo něco zlého. Nikdy jsem tomu Burwickovi nevěřil, ani náhodou.“

McLennon si Texasana prohlížel. Ten chlap mu byl sympatický, ale stále váhal. „Co jsi zač, Laredo? Děláš pro společnost?“

Shad zavrtěl hlavou. „Je to takhle. Nechal jsem se najmout, abych se tady oháněl pistolí, ale na takovýhle věci nejsem. Začalo mi

to smrdět stejně jako Kedrickovi, tak jsme si řekli, že to u společnosti zabalíme. Kedrick zůstal jenom proto, že doufal, že se mu podaří domluvit mír. A já zůstal s ním.“

„Naskoč si za mě,“ vyzval ho McLennon. „Můj kuň nás unese oba a je to už jenom kousek.“

KAPITOLA 10

Oči měl otevřené ještě dlouho předtím, než si uvědomil, co se stalo. Zjistil, že leží v nějaké pečlivě uklizené místnosti, kterou nepoznával. Dlouho pátral v myšlenkách a snažil se poskládat útržky v ucelený obraz. Je kapitán Tom Kedrick... Jel na západ z New Orleansu... Vzal nějakou práci... Pak si vzpomněl.

Došlo ke schůzce u Komínu a místo McLennona přijel Steelman. Tom právě zhasínal cigaretu, když uviděl za skalami ty muže a záblesk slunce na hlavních jejich pušek. Vykřikl a padl k zemi, ale ne dost rychle. Dostal zásah do hlavy a nejméně jeden do těla.

Jak dlouho to mohlo být? Otočil hlavu a rozhlédl se po čtvercové místnosti s kamennými zdmi. Jednu stěnu a část další tvořila celistvá skála. Zbytek byl postaven z otesaných kamenů. Vedle široké postele, na níž ležel, byly stůl a židle. Pohnul se a postel zavržala. Dveře se otevřely a on se díval do očí Connie Duaneové.

„Connie?“ pronesl překvapeně. „Kde to jsem? Co se stalo?“

„Byl jste mnoho dní v bezvědomí,“ řekla mu a přistoupila k lůžku. „Měl jste silný otřes mozku a ztratil spoustu krve, než vás Laredo a Bob McLennon našli.“

„A co ostatní?“

„Mrtví. A vy jste měl být také.“

„Ale kde to jsme?“

„Je to sídlo ve skále, opuštěné a velmi staré. Nachází se vysoko na úbočí hory zvané Zlodějská skála. McLennon o něm věděl. Bylo

mu jasné, že kdyby se rozneslo, že jste naživu, přišli by, aby práci dokončili. Proto vás sem McLennon a Shad přivezli.“

„A jsou tady?“

„Shad ano. Loví a do Yellow Butte jezdí pro zásoby, ale musí být velmi opatrný, protože se na něj lidé začínají dívat podezřívě.“

„A McLennon?“

„Je mrtvý, Tome. Zabil ho Dornie Shaw. Jel do Mustangu pro doktora a potkal Dornieho na ulici. Bob byl rychlý, ale Dornie je jako blesk. Zabil Boba, než stačil vystřelit.“

„Kde jste se tady vzala?“

„Bob McLennon a Shad věděli, že jsem proti společnosti a že strýček John je mrtvý, tak pro mě přišli. Vyšla jsem se rovnou sem. Vím něco málo o ošetřování zraněných. Laredo byl skvělý, Tome. Je to skutečný přítel.“

Kedrick přikývl. „Kdo střílel? Myslím, že jsem zahlédl Poinsetta.“

„Byl mezi nimi. Slyšela jsem je o tom mluvit, ale tehdy jsem ještě nevěděla, o čem je řeč. Byli tam Poinsett, Goff, Fessenden, Clauson a Shaw.“

„Stalo se ještě něco?“

„Moc věcí. Podpálili hostinec v Yellow Butte a stáje a vyhnali skoro všechny obyvatele. Na pozemcích jsou teď zeměměřiči a kontrolují předchozí měření. Hrstka osadníků se stáhla do hor pod vedením Pita Laina a vašeho přítele Daie Reida. Snaží se tam opevnit.“

„A co Sue?“

Rychle na něho pohlédla. „Líbila se vám, že? Sue se dala dohromady s Keithem. Jsou pořád spolu. Je z něj teď velké zvíře. Povolal další pistolníky a bratři Mixusovi jsou pořád tady. Právě teď mají Alton Burwick a Loren Keith tuhle zemi pod palcem. Dokonce vypsali volby.“

„Volby?“

„Ano, a sami počítali hlasy. Keith byl zvolen starostou a Fessenden je šerif. Burwick se od toho samozřejmě držel dál a Dornie Shaw by práci šerifa nevzal.“

„Vypadá to, že je ve všem po jejich, co?“ zamumlal. „Takže oni nevědí, že jsem naživu?“

„Ne. Shad se tam vrátil a vykopal tři hroby. Ty dva pohřbil a třetí jámu zasypal a dal na ni kříž s vaším jménem.“

„Výborně!“ Kedrick byl spokojený. Pohlédl na dívku. „A jak se dostáváte sem a zpátky do města, aniž by vás někdo začal podezírat?“

Trochu se začervenala. „Už jsem se do města nevrátila, Tome. Zůstala jsem tady s vámi. Nebylo možné jezdit sem a tam. Prostě jsem tam všechno nechala a odešla.“

„Jak dlouho ještě potrvá, než budu moci vstát?“

„Dlouho ne, když zůstaneme v klidu. A teď už jste mluvil až dost.“

Kedrick se nad celou situací zamyslel. Prodej se určitě uskuteční za pár dní a tak bylo třeba zabránit tomu, aby společnost profitovala ze svých zločinů. Jak tam ležel a odpočíval, v hlavě se mu rodil plán.

Pistole měl pověšené na hřebíku kousek od své ruky. Vak, který si s sebou vzal z hotelu, ležel v koutě. Byla už skoro tma, než plán dokončil, a když přišel Laredo, byl na něj připravený.

„Cimarron?“ pokýval Shad hlavou o chvíli později. „Do Bloomfieldu by to bylo blíž. Co ty na to?“

„Dobře,“ souhlasil Kedrick. „Zaříd' to rychle.“

„To není problém,“ řekl Laredo a přehodil si žvanec tabáku z jedné tváře do druhé. „Ale v Mustangu už něco čujou. Co když vás tady vyčmuchají, až budu pryč?“

„Musíme to risknout. Tady je zpráva. Pospěš si!“

Slunce jasně svítlo do místnosti, když vešla Connie se snídaní. Otočila se a zbledla. „Vy jste vstal!“

nejistě se usmál. „Přesně tak. Už jsem se naválek v posteli až až. Jak dlouho vlastně?“

„Skoro dva týdny,“ řekla mu. „Ale nesmíte vstávat. Posad'te se a odpočívejte.“

U okna našel místo, odkud byl dobrý výhled na cestu dole. Na jeho žádost mu Connie přinesla vinčestrovku a jeho pušku. Obě vyčistil, promazal a položil vedle okna. Pak zkontroloval své

revolvery a vrátil je do pouzder a nakonec prohlédl i obě pistole Walch Navy.

Uvědomoval si, že je příliš pozdě něco udělat, ale přišlo mu divné, že si na Ransoma nevzpomněl dřív. Ve Washingtonu nebylo schopnějšího zákonodárce než jeho přítel Frederic Ransome, s nímž bojoval v občanské válce a spolu se zúčastnili i francouzsko-pruské války, kde byl Ransome jako pozorovatel. Pokud mohl někdo na poslední chvíli zablokovat prodej půdy společnosti, byl to on.

Po telegramu měl následovat dopis se všemi podrobnostmi, na jejichž základě mohl Ransome spustit nějakou akci. Tento populární a schopný mladý senátor s přátelským vystupováním byl navíc skvělý stratég a to bylo v jejich situaci rozhodující.

Obydlí v útesu bylo postaveno tak, aby ho nebylo snadné najít a aby se dalo ubránit. Connie Tomovi pověděla, že tomu tam říkali Zlodějská skála ještě dávno předtím, než se tam objevil první běloch, protože indiáni, kteří tam žili, byli pověstní zloději. Byl tam pramen, takže s vodou nebyly problémy, a zásob měli dostatek.

Pomalů uběhly dva dny a ráno třetího dne, když Kedrick zaujímal své postavení u okna, uviděl jezdce, jak vjíždí do úzkého kaňonu pod ním.

Muž postupoval pomalu a cestou zkoumal zem před sebou. Občas se zastavil a pozorně se rozhlížel kolem. Kedrick s námahou vstal, vzal vinčestrovku a podél zdi došel do vedlejší místnosti.

„Connie?“ zavolal potichu. Žádná odpověď. Za minutu to zkusil znovu. Stále nic.

Pak si vzpomněl, že říkala cosi o tom, že zajde dolů a pokusí se najít indiánské zelí, aby obohatila jídelníček o trochu zeleniny.

Vrátil se k oknu a pozorně si prohlížel terén, když mu náhle poskočilo srdce leknutím. Connie sbírala zelí ve výklenku kaňonu ani ne padesát metrů od neznámého jezdce.

Kedrick zvedl pušku a zkusmo namířil. Byl by to výstřel na cíl vzdálený asi čtyři sta metrů. Sklonil zbraň. Cizinec byl teď blíž k dívce a kdyby Tom minul, mohla by ji zasáhnout kulka, která by se v úzké strži stačila i několikrát odrazit.

Nějak ji však varovat musel. Kdyby jezdec našel její stopy, objevil by jak Connii, tak jejich úkryt. Kůň náhle napřímil uši, muž

ztuhl a rozhlížel se kolem. Kedrick si ho vzal znovu na mušku. Nerad by ho zabil ze zálohy, ale kdyby to bylo nutné, nezaváhal by.

Connie se narovnala a zdálo se, že poslouchá. Tom napjatě sledoval dění a čekal. Ti dva mohli teď být tak pět metrů od sebe, i když nemohli vidět jeden druhého přes skalní výstupek a pouštní porost s vysokým topolem a několika cedry.

Oba bez hnutí naslouchali. Kedrick se nervózně kousal do rtu. Oči ho pálily a musel si je promnout rukou.

Jezdec seskočil na zem a vytáhl pistoli. Udělal několik ostrážitých kroků od svého koně. Když Tom zalétl pohledem k dívce, uviděl, že mává. Zvedl ruku a zamával také. Pak zvedl pušku. Divoce zavrtěla hlavou a tak čekal dál.

Muž si nyní prohlížel stopy v naplaveném písku, a když si klekl, objevil se v ději nový prvek. Kedrick zachytil koutkem oka nějaký pohyb. Otočil hlavu a spatřil, jak na scénu přijíždí Laredo Shad. Laredo rychle pohlédl k oknu a zamával. Pak seskočil ze sedla.

Kedrick ve své pozorovatelně nic neslyšel, ale viděl, jak se Laredo po silné vrstvě písku blíží k cizinci. Asi deset metrů od něj se zastavil.

Musel promluvit, protože neznámý jezdec strnul, jako by dostal zásah. Pomalu se napřímil. Jak se obracel, uviděl mu Tom konečně do tváře. Byl to Clauson!

Co se stalo pak, proběhlo tak rychle, že to ani nestačil sledovat. Někdo z nich určitě něco řekl, ale nezáleželo na tom kdo. Laredo Shad zaujal střelecký postoj a v jeho pravé ruce se objevila pistole. Na dlouhý okamžik strnula ve vzduchu a pak, když Clauson stiskl spoušť, Shad vystřelil jen o zlomek vteřiny dříve.

Clauson se zapotácel dozadu a Shad vypálil znovu. Psanec pomalu klesl k zemi, Laredo k němu došel a odepnul mu pásy se zbraněmi. Pak z jeho koně sundal sedlové tašky, pušku a munici. S Conniinou pomocí zvedl mrtvého do sedla, uvázal ho a plácl koně po zadku, aby se rozběhl.

Connie Duaneová vstoupila do místnosti celá bledá. „Viděl jste to?“

Přikývl. „Nemohli jsme ho nechat jít. Kdybychom to udělali, byli bychom všichni mrtví ještě před zítřejším polednem. Ted’“, řekl se spokojeným úsměškem, „budou mít o čem přemýšlet.“

Když přišel Shad, usmál se. „Neviděl jsem, že drží v ruce pistoli. Měl ji u stehna, když tam dřepěl. Mohl mě dostat.“

Hodil na podlahu sedlové tašky. „Kus žvance a pár nábojů. Myslím, že se nám můžou hodit, i když jsem taky něco přivezl. Telegram odešel a dopis taky. Telegrafista se hodně vyptával. Zdá se, že se o tom všem už doslechli.“

„Čím víc lidí o tom bude vědět, tím líp. Nám to vadit nebude, ale společnosti ano. Dozvěděl ses něco nového?“

„Jo. Někdo zvenčí začal dělat dusno kvůli Gunterově smrti. Společnost říká, žes to udělal ty.“

Kedrick přikývl. „Napadlo mě, že to zkusí. Za pár dní budu odsud venku a pak uvidíme, co se dá dělat.“

„Dej si načas“, řekl Shad. „Ta banda zlodějů nás tady nenajde. I když“, dodal náhle, „předevčírem jsem kousek odsud viděl stopy tý grully.“

Zase ten kůň!

Uběhly další dva dny. S Laredovou pomocí Tom sestoupil po stezce a po žebřících dolů do kaňonu. Zašli se podívat na své koně ukryté na nedaleké malé pasece. Valach zařehotal a rozběhl se k Tomovi a ten se usmál a podrbal ho na plecích. „Jak se daří, hochu? Jsi připravený vyrazit?“

„Nemůže se dočkat“, řekl Shad. Zapálil si cigaretu a zamžoural na Kedricka. „Co chceš dělat, až odsud odjedeš?“

„Trochu se porozhlédnu kolem. Zajedu za Pitém Lainem a pak začnu pronásledovat každého parchanta, který měl prsty v té špíně. Hlavně“, dodal, „Dornieho Shawa.“

„Je nebezpečnej“, řekl Laredo tiše. „Já ho střílet neviděl, ale zeptej se Connie. Viděla, jak zabil Boba. Je jako blesk.“

„Tak jeden z nás zemře“, opáčil Kedrick. „Ale jestli to mám být já, rád bych ho vzal s sebou a taky pár dalších.“

„O to právě jde. Shaw je zabiják, ale tomu všemu šéfuje Alton Burwick. Keith je jenom jeho pravá ruka.“

Za tři dny vyrazili s Connii na cestu a po vedlejších stezkách se dostali k úkrytu, který založil Pit Laine. Byl to Dai Reid osobně, kdo je zastavil, a oči se mu rozzářily, když spatřil Kedricka.

„Ach Tome!“ zajásal. „Jsi jako můj syn. Slyšeli jsme, že tě zabili.“

Pit Laine stál u ohně a okolo něho seděl asi tucet mužů, z nichž Kedrick většinu znal. Napřímili se, když ti tři vešli do světla, a Pit se otočil. Bylo to poprvé, co ho Kedrick viděl, a byl překvapený.

Laine byl jen o málo vyšší než jeho sestra, ale široký v ramenou a štíhlý v pase. Když se obrátil, změřil si je ostrým, zasmušilým pohledem. Kedrick pochopil, že stojí proti muži schopnému zabít, svým způsobem stejně nebezpečnému jako ten malý ďábel Dornie Shaw.“

„Jsem Kedrick,“ řekl, „a tohle je Connie Duaneová. Shada myslím znáš.“

„Známe vás všechny,“ řekl Laine a pokynul jim, aby se posadili.

Tiše a stručně jim Kedrick vysvětlil svůj plán. Skončil slovy: „Tak takhle to je. Požádal jsem svého přítele, aby zahájil v té věci vyšetřování a zablokoval obchod, dokud pravda nevyjde najevo. Jakmile se prodej zastaví a vyšetřování začne, ti lumpové se tady dlouho nezdrží. Projde jim to, jen když udrží všechno pod pokličkou.“

„Takže počkáme a necháme je utéct?“ zeptal se Laine.

„Ne,“ zavrtěl Kedrick rozhodně hlavou. „Pojedeme do Mustangu, všichni. Mají svého starostu a šerifa, ale veřejné mínění je na naší straně. Navíc,“ dodal, „tam přijedeme v okamžiku, kdy se dozvědí, že z obchodu sešlo. Jakmile se ta zvěst roznese po městě, všichni spojenci je opustí. Ti zabijáci zmizí, a rychle.“

„Bude se střílet,“ poznamenal jeden starý muž.

„Trochu,“ připustil Kedrick, „ale pokud bude po mém, tak spíš všet. V tom městě jsou vrazi Steelmana a Slaglea. A já dostanu toho, co zabil Boba McLennona.“

Pit Laine se otočil. „Toho chci já.“

„Promiň, Laine. Zabil Boba, když jel do města, aby mi sehnal doktora. Ale můžeš se o něj taky pokusit,“ dodal.

„Rád bych se s ním utkal já,“ ozval se Laredo, „ale starosti mi dělají něco jiného. Kdo je ten jezdec na grulle? Je to jeden z vás?“

Laine zavrtěl hlavou. „Ne, pro nás to je taky záhada.“

„Hodně se potlouká kolem,“ řekl stařec, „ale nikdo ho nikdy neviděl. Myslím, že zná tuhle zem líp než my. Už tady žije asi dlouho.“

„A co chce?“ řekl Shad. „Nedává to smysl.“

Kedrick pokrčil rameny. „To bych taky rád věděl.“ Obrátil se k Daiovi. „Rád tě vidím. Báł jsem se, že jsi měl problémy.“

„Problémy?“ Dai se zešířoka usmál. „Tak tomu říkáš? Celej můj život je jeden velkej problém. Ale já to беру, jak to přijde.“

Dlouze potáhl z dýmky s krátkou troubelí a podíval se na jizvu na Kedrickově hlavě. „Vypadá to, že sis taky užil. Kdybys neměl tak tvrdou hlavu, byl bys mrtvej.“

„Když jsem ho našel, nevsadil bych na něj ani falešnej cent,“ utrousil Laredo suše. „Ty tři tam leželi celí od krve. Byli jsme si jistý, že jsou mrtví všichni. Tenhle měl ošklivou díru v břicho a jeho hlava vypadala, že je roztržštěná, dokud jsme s ním nepohnuli. Měl zatracený štěstí.“

Ráno vítali Laredo a Kedrick znovu v sedle. Connie Duaneová zůstala v táboře s několika ženami osadníků. Po cestě do Mustangu Laredo a Kedrick nijak nespěchali. Nestáli o to, aby je viděl přijíždět některý z jezdců společnosti.

„Nemůžeme toho moc udělat,“ připustil Kedrick, „ale chtěl bych se podívat, jak to ve městě vypadá. Potřebujeme vědět, co se stane, až se roznese zpráva o zrušení prodeje. Až doted' všechno hrálo do ruky Altonu Burwickovi a Lorenu Keithovi. Takhle dobře na tom nikdy nebyli.“

Jen si to přeber. Přišli sem, když půda částečně patřila osadníkům, kteří na ni měli nárok. Podařilo se jim nechat půdu vyměřit, vznést nárok na nejlepší pozemky a vyvěsit oznámení. Kdyby si ho náhodou někdo nepřčetl, celý prodej by se uskutečnil a nikdo by si toho ani nevšiml. Ale jeden z osadníků oznámení zahlédl a začaly problémy, které chtěli řešit dva schopní muži Slagle a McLennon.

Oba jsou teď mrtví. A další vhodný vůdce Steelman také. Keith a Burwick si myslí, že nikdo nemá ponětí, jak ti lidé zemřeli a kdo je zabil. Já byl jeden z těch, na které se nemohli spolehnout, a teď mě mají za mrtvého. John Gunter přinesl do projektu peníze a teď je po něm.

Zbývalo pár dní a obchod by se uskutečnil a půda by byla jejich. Pit Laine a jeho skupina by byli prohlášeni za psance a Keith by po nich okamžitě šel s bandou zabijáků.“

„Jo,“ zavrčel Laredo, „mají to dobře rozehraný, jen co je pravda. Ale na jedno zapomněli. Na to děvče. Connii Duaneovou.“

„Co je s ní?“

„Podívej,“ spustil Shad s cigaretou v ústech, „ona se vytratila z Mustangu hned po tom, co zabili McLennona. V kanceláři jim řekla, že chce své peníze zpátky. Co když o ně požádá, ale oni jí je nebudou moct vrátit? Řekněme, že Connie začne mluvit a poví všechno, co ví. A oni se domnívají, že je toho spousta. Byla přece Gunterova neter, takže můžou předpokládat, že se jí svěřoval víc, než tomu ve skutečnosti bylo.“

„Chceš říct, že se jí pokusí zmocnit?“

„Co bys čekal? Možná jí usilují o život.“

Tom Kedrick přimhouřil oči. „S Lainem bude v bezpečí,“ řekl, ale se zřetelným náznakem pochybností v hlase.

Shad pokrčil rameny. „Možná. Ale nezapomínej, že Singer byl taky jeden z nich, a přitom neváhal přivést Aba Mixuse za Sloanem, aby ho zabil. Když si společnost mohla koupit jeho, tak proč ne další?“

Právě v tom okamžiku seděl takový člověk proti Altonu Burwickovi v kanceláři kamenné budovy, zatímco Keith se rozvaloval v židli u zdi. Jmenoval se Hirst. Byl bledý, ale odhodlaný. „Já nelžu!“ prohlásil. „Jel jsem celou noc, abych vám to řekl. Objevila se tam s tím pistolníkem Laredo Shadem a Kedrickem.“

„Kedrick je naživu?“ Keith se vyděšeně napřimil.

„Naživu jako vy nebo já! Na jedny straně hlavy je vyholenej a má tam velkou jizvu. Taky trochu ulevuje jednomu boku. Byl postřelenej, to jo. Ale už zase sedí v sedle, věřte mi!“

Hirst si nechal nejhorší na konec. Podlézavě se usmál na Burwicka. „Hodily by se mi nějaký peníze, pane Burwicku,“ řekl. „Vím toho ještě víc.“

Burwick na něj upřeně zíral, pak sáhl do zásuvky a hodil na stůl dva zlaté dolary. „Dobře! Co mi ještě povíte?“

„Kedrick poslal zprávu jednomu chlápku do Washingtonu. Jmenuje se Ransome. Má zastavit prodej půdy, dokud neproběhne vyšetřování.“

„Cože?“

Keith vyskočil ze židle popelavý v obličeji. Něco takového nečekal. Když se poprvé dozvěděl o možnosti zmocnit se těch pozemků, připadalo mu to jako snadný způsob jak přijít k penězům. Měl skvělé kontakty ve Washingtonu z dob své vojenské kariéry zdálo se mu, že s Burwickovými vůdcovskými schopnostmi a Gunterovými penězi to nemůže krachnout. Byl si jistý, že dosáhne slušného zisku a vrátí se na východ, aby si tam klidně žil. Že je to špinavá záležitost, mu nedělalo starosti. Ale že by se o tom mohli dozvědět jeho přátelé na východě...

„Ransome!“ vykřikl šokovaně. „Zrovna ten!“

Frederic Ransome s ním sloužil za války a jejich vzájemných vztah nebyl právě přátelský. A byla navíc ta epizoda u mostu... Začervenal se, když si na ni vzpomněl, a bylo mu jasné, že ji Ransome použije jako základ pro svůj úsudek. Kedrick neměl ani tušení, jak dobře udělal, když si Ransoma vybral.

„To je konec!“ Opřel se dlaněmi o desku stolu proti Burwickovi. „Ransome to celé s chutí rozmázne.“

Burwick poznal, že je Keith vyděšený. Klidně seděl a jeho tučné tělo ve stále stejné špinavé košili přetékało přes židli. Pohrdavě si Keitha prohlížel. Mohl by se ten muž postavit proti němu?

„Vraťte se tam,“ řekl Burwick Hirstovi, „a informujte mě o všem, co udělají. Dávejte pozor, ať vám nic neunikne. Zapláceno dostanete.“

Když Hirst odešel, Burwick se obrátil ke Keithovi a tlusté rty se mu zkroutily do úsměvu. „Co na tom sejde, jestli se to trochu zpomalí? Ať si vyšetřují. Stejně přijdou pozdě.“

„Pozdě?“ podivil se Keith. „Když proti nám budou svědčit lidi jako Kedrick, Shad, Connie a ostatní?“

„Až přijde čas,“ řekl Burwick tiše, „žádní svědkové nebudou. O to se postarám.“

KAPITOLA 11

Keith se obrátil k Burwickovi, zmaten tónem jeho hlasu. „Jak to myslíš?“ zeptal se.

Burwick se uchechtl a sevřel rty kolem doutníku. V pohledu, který věnoval Keithovi, byly zloba a opovržení. Škoda že Kedrick byl tak sentimentální. Byl to dvakrát takový chlap než Keith a už to dokázal víc, než bylo zdravo.

„Jak?“ řekl. „Když nebudou svědkové, nebude ani případ. Co by jim mohli povědět lidi z města? Z čeho nás podezírají? Podezření před soudem neobstojí, ani před výborem. Než se sem dostanou, bude tahle země klidná a tichá, to mi věř.“

„Co chceš udělat?“ zeptal se Keith.

„Co asi? Zbavit se Kedricka, Laredo Shada a té holky. Potom vezmeš bandu a vyčistíš to krysí hnízdo na hřebeni. Kdo pak bude mluvit? Gunter by se možná složil, ale ten je mrtvý. A když vyřídíme i ostatní...“

„Connii ne!“ zaprotestoval Keith. „Ji ne! Proboha, člověče!“

Burwick si odfrkl a zkroutil rty ve zlobném úsměšku. „Ano, Connie!“ vyštěkl. „Copak ses dočista zbláznil, Keithe? Nebo jsi tak změkkl? Ta holka toho ví víc než všichni ostatní dohromady. Musíme počítat s tím, že jí Gunter říkal všechno.“

Vstal, začal přecházet po místnosti a zamračeně si Keitha měřil. Ten blázen! Byl podrážděný a rozčilený. Co je to v poslední době s muži, že jsou tak slabí a ufnukaní? Jestli vyjde z tohohle obchodu živý... Dornie nemá Keitha rád. Burwick se náhle usmál. Dornie, to je chlap! To, jak oddělal toho McLennona...

„Ted' mě poslouchej. Seženeš chlapy. Povoláš Fessendena, Goffa, Clausona, Poinsetta a bratry Mixusovy a s Dorniem v čele je pošleš, aby ty tři zabili. Chci je mrtvé, jasné? Do konce týdne. A žádná těla, rozumíš?“

Loren Keith si přejel rukou po vyschlých rtech a očima těkal po místnosti. S něčím takovým nepočítal. Původně to vypadalo, že v cestě za snadným a rychlým ziskem jim stojí jen několik chudých osadníků. A taky to začalo, jak Burwick sliboval. Všechno šlo hladce. Gunter sehnal peníze a on za ně jednal ve Washingtonu.

Keith si uvědomil, že když to všechno praskne, bude to on, na koho padne všechna vina. Burwickovi se podařilo držet se v pozadí při transakcích na východě, stejně jako on stál vzadu tady. Bude to však jeho vina, když se něco nepodaří. A při Ransomově vyšetřování vyjde určitě všechno najevo.

Samozřejmě že má Burwick pravdu. Mohli ted' udělat jen jedno. Aspoň že Dornie a ostatní nebudou váhat. Náhle si na něco vzpomněl.

„Zmínil ses o Clausonovi. O toho už jsme přišli. Včera večer přijel přivázaný ke svému koni. Byl mrtvý už celé hodiny.“

„Cože?“ Burwick přestal křížovat místnost a přistoupil ke Keithovi. „A to mi říkáš až ted'?“ Rozzuřeně ho probodával pohledem. „Stopoval někdo toho koně zpátky? Ty zatracený idiote, Clauson byl dynamit s pistolí. Zastřelit ho mohl jenom jeden ze tří mužů, a to ty dobře víš!“

Burwick byl rudý vzteky, když se obrátil a přešel na druhý konec místnosti. Klel přitom tak zuřivě, až to Keitha vyděsilo. Když se otočil, z očí mu vyšlehly blesky. „Copak si neuvědomuješ,“ zeptal se chraptivě, „jak jsou ti muži nebezpeční?“

Každá vteřina, kdy budou naživu, pro nás znamená nebezpečí! Už jsi viděl Dornieho v akci. Věř mi, že bych byl radši, kdyby po mně šel on než Kedrick. Víím, co je Kedrick zač. Je to bývalý důstojník – za toho ho celou dobu považuješ – důstojník a gentleman.

Ale je ještě něco víc, slyšíš? Je to gentleman, to je pravda. Ale ten chlap je taky bojovník, miluje boj! Pod vším tím klidem a sebeovládáním se skrývá nutkání a síla, o které si může Dornie

nechat jenom zdát. Dornie je možná rychlejší, ale nezapomínej, že Kedrick nepřestane bojovat, dokud nebude mrtvý!“

Loren Keith se na něj zděšeně díval. Za celý rok, co se s ním znal, ho ještě neviděl takhle zuřit a mluvit o nějakém muži s takovým respektem, a dokonce strachem. Viděl snad Alton Burwick něco, co jemu unikalo?

Stál tam zmatený a začínaly se ho zmocňovat pocity jeho společníka. Zachvátila ho tíseň. Kousal se do rtů a sledoval, jak Burwick zlostně přechází sem tam.

„A nejde po nás jenom on, ale i Shad. Ten chladný Texasan s koňským obličejem. A co se týče Laina,“ Burwickovy oči potemněly, „ten je z nich možná nejhorší. Myslí si, že na tom má osobní zájem.“

„Osobní?“ Keith se tázavě podíval na společníka. „Co tím myslíš?“

Burwick přešel otázku mávnutím ruky. „Na tom nesejde. Musejí zmizet ze světa, a to hned.“ Otočil se. „Tys nás zastupoval ve Washingtonu. Jestli se něco zvrtně, doplatíš na to. Teď si pospěš a sežeň chlapy. Máme málo času.“

Když Keith odešel, klesl Burwick do židle a strnule za ním zíral. Zašel už příliš daleko, než aby mohl vycouvat, i kdyby chtěl. Měl smůlu, že se mu nepodařilo sehnat lepší společníky než Keitha a Guntera.

Přesto mohlo všechno ještě dobře dopadnout. Věděl, že se dokáže postavit vyšetřovacímu výboru a proměnit celý konflikt v pouhou venkovskou šarvátku. Beze svědků obžaloby budou mít vyšetřovatelé prázdné ruce a on jim podá celou záležitost jako pouhou bouři ve sklenici vody. Keith se Ransoma zjevně bál. To on nikoliv.

Ještě tam seděl, když kolem projela skupina jezdců mířící z města sledovat krvavou stopu. Všiml si, že jejich řady doplnili čtyři nováčci, tvrdí, zoufalí muži. Měli by to zvládnout i bez Keitha. Ztěžka se postavil, přešel přes kancelář a podíval se z okna. Nelíbilo se mu, že musí zemřít i Connie Duaneová, protože s ní měl své plány. Možná... Přimhouřil oči.

Na poušti honil vítr neklidně písek a na měděné obloze se vznášelo osamělé káně, jako by cítilo plíživé napětí, jež mělo brzy sevřít krajinu pod ním.

Dál na sever, směrem k Durangu, zastavil nákupčí dobytka své lidi a prohlížel si nebe. Nic nevěstilo bouři, ale on měl nedobrý pocit od chvíle, co vyjel z města na cestu do Yellow Butte a Mustangu. Doslechl se o nějakých problémech. Ale tam dole se pořád něco dělo, takže se tím dál nezabýval. Jeho neklid však neustával, jako by mu vítr přinášel varování.

Na jih od něho odbočovali Laredo Shad a Kedrick z cesty do Mustangu a mířili k Yellow Butte. Byla to jen malá zajížd'ka. Oba chtěli vidět, co se tam stalo. Když se však přiblížili k městu, až na zčernalé ruiny zničených budov to tam vypadalo poklidně. Osm nebo deset rodin se vrátilo do města a několik vůbec neodjelo. Ostražitě vzhledli, když se k nim přiblížili dva jezdci, a pak pokývli na pozdrav.

Místní věděli, že ti dva jsou na jejich straně proti společnosti. Lhostejně se dívali, jak Kedrick se Shadem vjíždějí do osady. Hostinec měl znovu otevřeno v provizorních prostorách stájí, tak vstoupili dovnitř. O pult se opírali dva chlapi, pozdravili a pokračovali v hovoru.

Venku už bylo chladno a v teplé místnosti jim bylo dobře. Přistoupili k baru, Kedrick objednal pití a zaplatil. Shad si neklidně pohrával se skleničkou. Nakonec se obrátil k Tomovi. „Nechce se mi to líbit,“ řekl potichu. „Burwick se určitě o Ransomovi dozví a bude chtít odklidit Connii z cesty a nás s ní.“

Kedrick souhlasil, jeho myšlenky se ubíraly stejným směrem. Společnost teď mohla udělat jediné, a sice čelit komisi, pokud ji Ransome ustaví, s pravděpodobnou historkou, která vyšetřovatele upokojí.

„Burwick je had,“ poznamenal Shad. „Nepřestane se kroutit, dokud pro něj slunce nezapadne naposled. Je v tom až po uši a nevzdá se bez boje.“

Venku zaduněly údery kopyt, a když se otočili, viděli, jak přede dveřmi sesedají Pit Laine a Dai Reid. Vstoupili dovnitř, Laine pohlédl na Kedricka a zamířil k baru. Dai vypadal znepokojeně, ale

nic neřekl. Laine po chvilce náhle vyšel ven. „Co se děje?“ zeptal se Kedrick.

„Jde o jeho sestru. Dělá si o ni starosti a taky se za ni stydí. Kdo by si o ní pomyslel, že přejde na druhou stranu? Ani byste nevěřili, jaká mu je hanba. Když se na něj někdo podívá, má pocit, že mu vyčítá jeho sestru, co se zaprodala tomu darebákovi Keithovi.“

Kedrick pokrčil rameny. „Ctižádost a peníze dělají divné věci.“

Laine otevřel dveře. „Měli byste jít ven,“ řekl. „Máme problém.“

Shromáždili se před hostincem. Místní muži zachmuřeně spěchali ke svým domům. „Stalo se něco?“ chtěl vědět Kedrick rychle.

„Burt Williams nám dal signál z vrcholku kopce. Z Mustangu přijíždí skupina jezdců.“

Na kopci se ještě jednou ukázala temná postava. Tentokrát viděli, jak mává pažemi: jednou... dvakrát... třikrát. Přestala až po šestém mávnutí. Pak ukázala na jihovýchod. Potom signál zopakovala ještě čtyřikrát a ukázala na jihozápad.

„Deset jezdců,“ řekl Laine. „Máme jich tady víc, ale nejsou tak dobrý střelci jako ty lumpové.“

Burt Williams se zlomenou rukou na pásce klečel za keřem na nejvyšším místě kopce a prohlížel si přijíždějící muže dalekohledem. Všechny je znal od vidění. Pro sebe si mumlal jejich jména: „Keith, Dornie Shaw, Fessenden, Goff, Poinsett...“ Zamračil se. „Ne, to není Poinsett. To je jeden Mixus. Jo, a tamhle druhej.“

Otočil dalekohled na druhou skupinu. Čtyři jezdci jeli kus od sebe a blížili se pravidelným tempem. Chvilí si je prohlížel, ale poznal jen jednoho, lumpa z Duranga, který jezdil s Ketchumovou bandou. Jmenoval se Brokow.

Nervózně pátral po krajině kolem města po dalším pohybu a pak se vrátil k větší družině jezdců. Přehlédł proto dva pěší muže, kteří shrbeně doběhli k širokému korytu severovýchodně od města a skočili dolů.

Několik minut sledoval blížící se skupinu, než si uvědomil, že v ní Poinsett chybí. Nebyl ani v jedné.

Williams znepokojeně zamžoural do slunce a přemýšlel, jak by mohl své lidi upozornit na blížící se nebezpečí. Poinsettova nepřítomnost mu dělala starosti. Byl to bezpochyby jeden z nejkrutějších zabijáků společnosti, zahořklý muž, pronásledovaný nějakou temnou událostí ve své minulosti a plný nenávisti. Williams by byl mnohem znepokojenější, kdyby Poinsetta v té chvíli viděl.

Útok byl naplánován pečlivě a Keith využil všech svých schopností. Odhadl, koho budou osadníci vyhlížet, a doufal, že jejich pozorovatel přehlédne Poinsettovu nepřítomnost. Toho chtěl mít na správném místě, protože dokázal nejlépe ze všech zacházet s puškou.

V té chvíli se Poinsett a jeho společník Alf Starrett krčili za křovím a balvany na jedné straně koryta ani ne dvě stě metrů od města. Poinsett měl pušku Spencer.⁵⁶ a připravoval se na první ránu. Starrett s patnáctirannou henryovkou ráže.⁴⁴ byl asi pět metrů od něho.

Poinsett vytáhl velké stříbrné hodinky a zkontroloval čas. „Říkal o půl třetí. Dobře, má to mít.“ S naprostým klidem si začal balit cigaretu a Alf Starrett, seschlý malý muž s tvrdým obličejem, si všiml, že se mu prsty ani trochu nezachvěly, když sypal tabák na papírek.

Obranu Yellow Butt naplánoval Bob McLennon. Bob uměl zacházet s pistolí, ale rozhodně nebyl voják ani indiánský válečník. Navíc neočekával přímý útok na město. Ať už byl důvod jakýkoliv, dopustil se osudné chyby. Hromada kamení a křoví skýtala dokonalý úkryt, z něhož bylo možné střílet po celé jediné městské ulici i na průčelí a zadní trakty domů.

Keith si toho výhodného postavení všiml při jedné z dřívějších návštěv. Rozhodl, že Poinsett a Starrett zaujmou postavení o něco dříve, než dorazí hlavní skupina. Zatím běželo všechno hladce.

Poinsett dokouřil cigaretu, zvedl pušku a začal sledovat terén. Zároveň hlídal čas. Měl přesné rozkazy. Po půl třetí měl vystřelit na první terč, který se objeví. A první ranou musí zabít.

Shad a Kedrick se vrátili do hostince a Pit Laine zůstal venku. Dai odešel na druhou stranu ulice. Na Laina Poinsett neviděl, ale Dai představoval dokonalý terč. Velšan však zmizel dřív, než stačil vystřelit. Za okamžik se mu však naskytla další příležitost.

Dveře jednoho z nejbližších domů se otevřely a vyšel z nich muž s širokým šedivým kloboukem a kostkovanou košilí zastrčenou do džínů, které držely šle. Ve dveřích se otočil a políbil svou ženu. Poinsett pečlivě namířil a vzal si na mušku sponu na mužově levé šli. Zhluboka se nadechl, zadržel dech a stiskl spoušť.

Kulka narazila s tupým žuchnutím. Muž se zřítíl na bok, pokusil se zvednout, ale pak padl k zemi. Jeho žena vyběhla s křikem na ulici. O kus dál bouchly dveře, z nich se vyřítili dva muži a rozhlíželi se kolem. Starrettova první rána vyrazila jednomu pušku z ruky a roztržila jí pažbu. Poinsett složil druhého k zemi, ale chlapík se začal plazit do bezpečí. Levou nohu táhl za sebou a i na tu dálku bylo vidět tmavou skvrnu na koleni.

Poinsett neznal slitování. Chladně a pečlivě vypálil podruhé. Muž se zastavil, křečovitě sebou trhl a znehybněl.

„Já toho svýho minul,“ řekl Alf omluvně. „Ale zničil jsem mu kvér.“

Poinsett si odplivl. „To se může stát každému,“ pronesl hloubavě, „ale řek bych, žeš ho stejně škrábnul.“

V hostinci Kedrick zrovna nesl sklenku k ústům, když zaduněl výstřel. Po něm následovaly skoro okamžitě dva další, které téměř splynuly v jeden.

„Sakra!“ vykřikl Shad. „To už jsou tady?“

„Byli tady už předtím,“ řekl Kedrick, který okamžitě pochopil situaci. Doběhl ke vchodu a vyhlédl na ulici. Uviděl tělo posledního zastřeleného. Trochu se vyklonil a zahlédl dalšího. Ani jeden se nehýbal.

„Někdo je nahoře v korytě,“ vysvětlil rychle. „Má ulici na mušce. Je tu zadní východ?“

Barman mu ukázal druhé dveře a Kedrick se k nim s ostatními rozběhl. Cestou popadl pušku. Kapsy už měl plné nábojů. U dveří se zastavil. Přitiskl se k nim a pohlédl směrem k vyschlému korytu. Uviděl hromadu balvanů a odhadl, že odtamtud přišly výstřely. „Mám je,“ řekl, „jsou tamhle u břehu.“

Nikdo se nepohnul. Kedrickovi posloužila jeho dobrá paměť na terén. Vzpomněl si, že za tím místem břeh klesá pod úroveň města, ale balvany skýtají dokonalý úkryt pro střelce.

Nikdo nepromluvil. Všichni věděli, že útok na sebe nedá dlouho čekat.

KAPITOLA 12

Kedrick se rozhodl rychle. Ubránit město bylo nemožné. Pokud zůstanou, nepřítel je buďto postřelí, nebo upálí zaživa. „Shade,“ řekl rychle, „doběhni přes ulici za Daiem a Pitém. Křikni na ostatní, ať se stáhnou bez ohledu na riziko do kaňonu na úpatí Žlutého kopce.“

Ustoupil o krok a vzhlédl k padacím dveřím ve stropě. Barman uhodl, co má v úmyslu, a zavrtěl hlavou. „To nezvládneš, hochu. Dostanou tě od potoka.“

„Risknu to. Myslím, že jsou pořád moc daleko. Když vás budu moct krýt palbou, možná to zvládnete.“

„A co ty?“ zeptal se Shad.

„To nech na mně. Teď běž!“

Laredo se rozeběhl ke dveřím, rozhlédl se a vyrazil ven. Barman zaváhal, potichu zaklel a následoval ho. Kedrick vzal láhev kořalky a strčil si ji za košili. Pak vyskočil, chytil se okraje otvoru ve stropě a vytáhl se do malého podkroví. Pečlivě vážil situaci.

Palba přicházela od řeky a zabijáci se tam podle všeho na okamžik zastavili. Vylezl na střechu, lehl si a zahleděl se k balvanům. Vtom zahlédl nějaký pohyb a poznal, že co prve považoval za šedý kámen, je ve skutečnosti košile. Pečlivě zamířil vinčestrovkou a vystřelil.

Šedá košile poskočila, do vzduchu vylétla paže a spadla dolů. Okamžitě praskla spencerovka, kulka vytrhla kus hřebenu střechy kousek od jeho obličeje a zasypala ho drobnými úlomky. Kedrick sklouzl po střeše o kousek níž. V okně na druhé straně ulice se něco pohnulo, zamířil, vystřelil čtyři kulky a ještě dvě.

Sklonil hlavu a nabil vinčestrovku. Do hřebenače narazila další kulka, načež začala palba naslepo a výstřely štípaly střechu pod vrcholem.

Kedrick se posunul o kousek dál. Zaváhal nad otvorem ve střeše, a když uviděl vzdálenou postavu, jak se pohybuje v kruhu, aby se dostala k mužům pod podezmlým břehem, pečlivě zamířil a stiskl spoušť. Střílel na dobrých pět set metrů a šero mu bránilo ve výhledu.

Kulka zvedla obláček prachu asi půl metru před terčem. Věděl, že minul, ale střelec si aspoň rozmyslel svůj plán a zmizel z dohledu. Kedrick prolezl padacími dveřmi a seskočil dolů do výčepu. Lítostivě pohlédl na zásoby whisky, vzal aspoň dvě láhve a zastrčil si je do kapes.

Na okamžik zaváhal a potom se rozběhl přes ulici do úkrytu v protější budově. Zaduněla spencerovka. Uvědomil si, že ukrytý ostřelovač na jeho pokus čekal. Ucítit úder kulky, zapotácel se, ale běžel dál.

Teprve v bezpečí ucítit, že se ho na břicho něco studí. Kulka totiž roztržila láhev, co měl pod košilí, a on teď byl celý cítit dobrou whisky. Vybral z košile střepy, nahrbený přeběhl do stáje a hodil sedlo na svého valacha.

Puška práskala znovu a znovu, jak tryskem ujížděl ulicí, ale podařilo se mu uniknout. Ostatní zajásali, když dorazil k ústí kaňonu a seskočil na zem.

„Nevypadá to dobře,“ řekl Laine. „Mohou se dostat nad nás na kraj kaňonu.“

Kedrick se rozhlédl kolem. Stálo tam čtrnáct mužů a žen. Muž, kterému útočníci vystřelili pušku, měl roztržštěnou ruku. Další byli zranění lehce. Celkem bylo jen sedm mužů schopných boje.

Rychle jim ukázal směr k úkrytu. Lidé zamířili do hloubi kaňonu a Kedrick s Daíem a Shadem zůstali u ústí, aby je kryli.

Tom se zamyslel nad složením jejich skupiny. O Laredovi, Daiovi a Lainovi neměl žádné pochybnosti. Ostatními si už tak jistý nebyl. Jeden nebo dva byli zjevně vyděšení. Nikdo si však nestěžoval. Jeden pobledlý chlapík vzal zraněnému pušku a podepřel ho. Kedrick je dovedl průrvou do jeskyně.

Užasle se rozhlíželi. Barman si odplívl. „Jak jste to našel? Já tady žiju už sedm let a neměl jsem o tomhle místě tušení!“

Skupinu doplňovali čtyři koně, které s sebou vzali do jeskyně. Jeden z mužů si postěžoval, ale Kedrick se na něj obrátil. „Je tam voda, ale možná si ještě rádi dáme koninu!“ Muž vyvalil oči a ztěžka polkl.

Laine ukázal na Kedrickovu košili. „Člověče, ty krvácíš!“

Tom se usmál. „To není krev, ale whisky. Prostřelili jednu z lahví, co jsem vzal s sebou.“

Pit se uchechtl. „Byl bych radši, kdyby to byla krev,“ řekl. „Škoda dobrého pití.“

Zdraví chlapi se shromáždili u vchodu do jeskyně a jeden z nich se usmál na Kedricka. „Lámal jsem si hlavu, jak se vám podařilo vyklouznout. Je odsud další východ?“

Kedrick zavrtěl hlavou. „Jestli je, nevím o něm. Počkal jsem, a když jste přestali hlídat, dostal jsem se ven kaňonem.“

Laine se tvářil vážně. „Mohli by nás tady obklíčit a vyhladovět.“

Kedrick přikývl. „Vezmu čutoru a nějaké jídlo Burtovi Williamsovi na vrchol Žlutého kopce. Chci jednoho chlapa s sebou. Myslím, že shora si je udržíme od těla.“

„Jsem tvůj člověk,“ řekl Laredo potichu. „Počkej, než si přinesu věci.“

Venku štěkla puška a Dai Reid se k nim připojil. „Blíží se,“ řekl. Podíval se na Kedricka. „Mezi balvanama zůstal ležet jeden mrtvej. Kouknul jsem se na něj dalekohledem. Byl to Alf Starrett. Druhej střelec byl Poinsett.“

„Starrett byl skunk,“ ozval se Burnett, jeden z osadníků. „Smrdutej skunk. Zabil jednoho chlapa v Kansasu a z jeho party honáků jednou jeden zmizel a říkalo se, že ho má na svědomí tenhle parchant.“

Kedrick se obrátil k Pitu Lainovi. „Vypadá to, že tady dole to bude na tobě,“ řekl. „Nestřílejte, dokud nebudete muset. My budeme nahoře.“

Pustil se jako první strží. Po útočnicích nebylo ani stopy. Odhadoval, že čekají, až zaujmou střelecké pozice na okraji kaňonu.

Tom vzhlédl k vrcholu kopce. Svah byl dlouhý asi padesát metrů a z velké části se nebylo kde krýt. Zatímco čekali, vysoko nad nimi třeskl výstřel z pušky a v ústí kaňonu se zvedl oblak prachu. Burt Williams zahájil palbu.

Sotva se přiblížili ke kopci, začaly kolem nich hvízdát kulky. Laredo se raději stáhl. „Nemáme šanci. Musíme počkat do tmy. Myslíš, že na nás zaútočí dřív?“

„Jestli ano, nedostanou se daleko.“ Tom Kedrick dřepěl mezi skalkami na úpatí hory. „Odsud se nám bude dobře střílet.“ Ubalil si cigaretu a zapálil si. „Co máš v plánu, až tohle skončí, Shade? Chceš tady zůstat?“

Vysoký Texasan pokrčil rameny. „Moc jsem o tom nepřemýšlel. Možná se usadím. A co ty?“

„Znáš pohoří Mogollon jihozápadně odsud? Napadlo mě, že bych si tam založil ranč.“ Zamyšleně potáhl z cigarety. „Když jsem byl dole ve východním Texasu, potkal jsem tam chlápeka jménem Ikard. Choval dobytek s bílými čumáky, měl bys ho vidět! Na jednom kusu bylo víc hovězího než na jedné dlouhorohé krávě. Napadlo mě, že by nebylo špatné sehnat pár herefordských býků a založit stádo. Pro začátek koupit tak padesát šedesát kusů a zkřížit je s dlouhorohým skotem.“

„Do takovýho podniku bych šel,“ řekl Laredo. „Vždycky jsem chtěl mít ranč. Dokonce už jsem to jednou zkusil, ale musel jsem to zabalit.“

Hleděl upřeně k ústí kaňonu, pušku položenou na kolenou. Aniž by se na Kedricka podíval, poznamenal: „Budeme potřebovat šťestí, kapitáne, hodně šťestí.“

„To jo,“ přikývl Kedrick vážně. „Tak mě napadá, kdo byl na hlídce nahoře v kaňonu? Nebo měl být?“

„Někdo říkal, že se jmenuje Hirst. Chlápek s nažloutlým obličejem.“

„Budeme si s ním muset promluvit. Byl teď dole?“

„Když o tom tak přemýšlím, tak vlastně nebyl. Musel se schovat někde vzadu.“

„Nebo se dal koupit. Vzpomeň si na Singera. Možná nebyl sám.“

Laredo si ubalil cigaretu ze zbytku tabáku. „Myslím, že už nebudou dlouho čekat. Tome, jakmile se odsud dostaneme, vezmu pár koní a namířím si to do Mustangu. Jestli máme umřít, postaráme se, aby s námi šel i Keith a ten špinavec Burwick.“

Kedrick přikývl, ale přemýšlel o těch, kteří zůstali dole. Kromě Shada, Laina a Daie Reida tam byli nejméně čtyři dobří muži. Nepřátelé je převažovali schopnostmi a počtem. Když začala přestřelka, byl jich nejméně tucet, a přestože ztratili Starretta, bylo to pořád jedenáct proti osmi. Navíc bylo pravděpodobné, že přivolají posily. Oni však byli připraveni se bránit. Ale útok by možná...

Zvažoval situaci. Náhle se na okraji kaňonu zjevila temná postava, zvedla pušku a vypálila. Shad a Kedrick okamžitě zamířili a vystřelili skoro současně. Muž zmizel, ale nepoznali, zda ho zasáhli nebo ne.

Začala krycí palba a občas zahlédli muže blížící se od ústí kaňonu. Nikdy se neukázali na tak dlouho, aby na ně stačili zamířit. Obvykle se znovu zvedli o kousek blíž než předtím. Odpoledne však ubíhalo a slunce svítilo útočníkům skoro do tváře, takže se pohybovali nejistě. Shad a Kedrick na ně několikrát vypálili, ale bez úspěchu. Dvakrát práskla puška na vrcholku kopce a jednou slyšeli výkřik, jako by někdo dostal zásah.

„Víš, Laredo,“ promluvil Tom náhle, „nemá cenu tady takhle sedět. Odsesu nahoru jídlo Burtovi. Až se vrátím, slezeme dolů do kaňonu a zjistíme, jak se ostatní před bojem cítí.“

Shad se usmál a v očích se mu zablesklo. „Moje slova, kamaráde,“ řekl suše. „Nebavilo by mě jen tak dřepět v díře, ženy jsou naštěstí v bezpečí.“

„Až na jednu,“ poznamenal Kedrick. „Paní Taggartovou, co bydlí v prvním domě na kraji města. Jejího manžela zabili a ona odmítla odejít.“

„Jo, slyšel jsem, jak o ní ženský mluví. Ten Taggart neměl žádnou šanci. Dobrý lidi, ty dva.“

Plukovník Loren Keith upřeně hleděl na masu Žlutého kopce. Ten muž nahoře je držel v šachu. Kdyby se tam tak dokázali dostat. Myslel na vojáky, kterým v minulosti velel, a srovnával je s tlupou, kterou vedl při útoku na město. Byla to banda vrahů. Jak se k tomu

vlastně připlatl? Proč jenom člověk předem neví, kam ho jeho rozhodnutí zavede? Na začátku to vypadalo tak snadně, vyhnat pár venkovských balíků a tuláků.

Vždycky chtěl bohatství, peníze, za které by si koupil přístup do kruhů, v nichž se chtěl pohybovat. To mu však stále unikalo a tohle mu připadalo jako skvělá šance, jak ho konečně získat. Teď se zachmuřeně díval na kopec a vzpomínal na umaštěný límec Burwickovy košile a zášť v jeho očích. Poznal už, že Burwick použije lidi, kteří se mu hodí, a zbaví se jich, jakmile mu přestanou být užiteční.

Na začátku to tak nevypadalo. Jeho velitelské schopnosti a chladný úsudek ho vedly k pohrdání Gunterem jako pouhým obchodníkem a Burwickem jako příkyvujícím slabochem. Náhle ale začal Burwick ukazovat své pravé já a představy o vůdčí roli v celém podniku se rozplývaly, zatímco s hrůzou sledoval, jaký je ten muž ve skutečnosti. Alton Burwick nebyl žádný špinavý slaboch, ale kruté monstrum, člověk s mozkiem podobným ocelové pasti, který se nezastaví před ničím. Keitha se zmocnil strach a přinutil ho k poslušnosti.

Gunter chtěl z obchodu vycouvat. Až teď si Keith připustil pravou příčinu Gunterovy smrti a pochopil, že zemře stejně rychle. Mnohokrát už viděl nenávist v očích Dornieho Shawa a věděl, jak blízko má Shaw k Burwickovi. Vlastně byli oba příslušníci téhož druhu.

Keitha šokoval a děsil pocit bezmocnosti. Vždycky se považoval za silného muže a podle toho se také choval k ostatním, pánovitě a opovržlivě. Teď se viděl jen jako nástroj v rukou člověka, jímž opovrhoval. Nedokázal se mu vzepřít. V hloubi duše stále doufal, že se jim nakonec podaří vytáhnout své kaštiny z ohně a shrábnout obrovský zisk, který ten obchod sliboval.

Celý svůj vztek, nenávist a zahořklost obrátil proti jediné osobě, která mu nešla z hlavy, a tou byl Tom Kedrick.

Hned první den z něj Kedrick udělal blázna. Keith s ním začal jednat z pozice své hodnosti a dvanácti let ve službě, načež se Kedrick s ledovým klidem předvedl sbírkou svých vojenských zkušeností, o jakých si on mohl jen nechat zdát. Nepochyboval o

Kedrickových slovech, protože některé z těch historek už o něm slyšel od jiných. Byla to všechno pravda. Fakt, že je Kedrick Ransomovým přítelem, přiváděl plukovníka k naprosté zuřivosti.

Vešel do provizorního baru, nalil si skleničku a zachmuřeně si ji prohlížel. Přistoupili k němu Fessenden a Goff.

„Zkusíme je odtamtud vykourit, plukovníku?“ zeptal se Goff. „Brzo bude tma.“

Keith do sebe hodil whisky. „Jo, hned teď. Jsou ostatní venku?“

„Až na Poinsetta. Přidá se k nám.“

Keith si nalil ještě jeden drink, vypil ho jedním douškem a následoval je na ulici Yellow Butte.

Shromáždili se tam všichni – chyběli jen bratři Mixusovi, kteří už se vydali ke kaňonu, a dva z nově příchozích, jež se snažili dostat obloukem kolem útesu k balvanům a keřům na místo, kde se ukrývali osadníci.

Poinsett kráčel dlouhými kroky ulicí. Právě míjel krajní dům, když ze dveří vyšla urostlá žena ve vybledlých modrých bavlněných šatech a sešlapaných mužských botách. V rukou držela dvouhlavňovou brokovnici. Když se k ní Poinsett přiblížil, obrátila se k němu a vystřelila.

Vypálila od boku z obou hlavní a zasáhla Poinsetta přímo doprostřed těla. Takřka roztržený v půli dopadl na zem a jeho krev potřísnila šedý prach přímo před očima shromážděných mužů.

Žena se k nim otočila, a tak viděli, že není nijak mladá. Kolem zarudlého obličeje jí splývalo několik šedých pramenů vlasů. Rozhlédla se po nich a brokovnicí ukázala na muže ležícího na zemi.

Brada se jí trochu třásla, když promluvila: „Byl to můj muž. Neměla jsem s Taggartem snadný život, ale svým způsobem mě miloval. Vy jste ho zabili, vy všichni. Kdybych tak měla víc nábojů.“

Obrátila se k nim zády, vešla do domu a zavřela za sebou dveře.

Mlčky přešlapovali v půlkruhu, každý z nich zdrcen tíhou toho, co chystají a co udělali.

Lee Goff promluvil první. Stál tam s rozkročenýma nohama, pod šaty se mu rýsovaly svaly a na hlavě se mu ježily světlé vlasy. „Jestli tý ženský někdo z vás ublíží,“ řekl výhružně, „zabiju ho.“

KAPITOLA 13

Keith zahájil útok těsně před soumrakem a než se pistolníci společnosti stáhli, ztratil dva muže. Ale manévr se vyplatil, dozvěděli se o té díře. Dornie Shaw se skrčil za oporou tvořenou zadní stěnou kaňonu v místě, kde se otevíral do pláně poblíž vyschlého koryta. „Bude to hračka,“ řekl. „Dynamit ještě máme.“

Keith zvedl hlavu a uviděl, jak se na něj dívá podivně rozzářenýma očima. „Nebo vám to je proti srsti, plukovníku? Stačilo by do tý průrvy hodit tak deset dynamitovejch patron a Burwick bude mít, co chce – žádný těla.“

„Jestli je tam vzadu jeskyně,“ namítl Keith, „pohřbilo by je to zaživa!“

Nikdo neodpověděl. Keith přelétl pohledem po ostatních mužích, ale všichni se dívali do země. Nechtěli nést zodpovědnost za čin, který se zamlouval jen Shawovi. Keith se otrásl. Jaký byl blázen, že se do tohohle zapletl.

Někde cinkla podkova o kámen a oni zvedli hlavy jako jeden muž. Ačkoliv koně neviděli, slyšeli vrzání kůže sedla. Zazvonila ostruha a mezi nimi stanul Alton Burwick.

Loren Keith mu stručně popsal situaci. Burwick občas přikývl a pak dodal: „Použijte dynamit. Hned ráno. Tím by se to mělo skoncovat jednou pro vždy.“

Vytáhl z kapsy doutník a odkousl špičku. „Přišel mi telegram. Dorazí sem vyšetřovací komise. Pár týdnů to bude trvat a do té doby by lidé ve městě už měli na všechno zapomenout a mluvit o něčem jiném. A pro vás všechny chystám prémii.“

Obrátil se ke svému koni, pak se zarazil, zachytil Dornieho pohled a trhl hlavou.

Shaw vstal od ohniště a následoval ho a Keith se za nimi zachmuřeně díval. Co teď? Chtějí ho z toho vynechat?

Za kruhem světla vrhaného ohněm se Burwick mimo doslech zastavil a počkal, až k němu Shaw dojde. „Dobrá práce, Dornie,“ řekl. „Jsme dobrá dvojka, ty a já.“

„Jo,“ přikývl Dornie. „A někdy mám pocit, že dva jsou víc než dost.“

„No,“ Burwick potáhl z doutníku, „potřebuji po boku dobrého chlapa a Gunter je pryč. Konečně.“

„Ta vaše společnost,“ Dornie skoro šeptal, „má stejně až moc společníků.“

„Máš pravdu,“ řekl Burwick potichu. „Pořád ještě má.“

„Tak dobře.“ Dornie si pevně přivázal pouzdro s pistolí ke stehnu. „Uvidíme se nejdýl za dva dny.“

Burwick se otočil a odešel. Dornie se díval, jak svižně vyskočil do sedla. Zůstal, kde byl, díval se do tmy a naslouchal pomalým krokům koně. Zněly zvláště – velmi zvláště.

Když se vracel k ohništi, pískal si Kde rostou zelené šeríky.

Útok přišel znovu za rozbřesku. Společnost dala dohromady dvacet chlapů, z nichž dva nesli balíčky dynamitu. Měl to být konečný úder. Osadníky chtěli zlikvidovat jednou pro vždy.

Krátce před Burwickovým příjezdem prozkoumali Keith a Dornie Shaw, doprovázeni Fessendenem, kaňon z horního okraje. Co viděli, je velmi potěšilo. Bylo zjevné, že z průrvy nemohou najednou střílet více než dva obránci a že útočnickům se nabízí množství úkrytů za roztroušenými balvany. Vlastně se mohli dostat na vzdálenost, co by kamenem dohodil, aniž by se přitom ocitli na otevřeném prostranství na více než pár vteřin.

Útok začal dobře. Všichni muži rychle pronikli asi deset metrů hluboko do kaňonu. Velké kusy skály zřícené ze Žlutého kopce je přinutily, aby se semkli k sobě. A tam útok taky skončil.

Zastavila ho zcela nečekaně salva z pušek pálících z bezprostřední blízkosti.

Tom Kedrick o boji něco věděl a bylo mu jasné, že úkryt v průrvě by se mohl stát smrtící pastí. Představil si, co by dělal na Keithově místě. Pak sebral svých osm mužů ozbrojených čtrnácti puškami a proklouzl s nimi po indiánsku tmou na pečlivě vybrané palebné pozice do přední části kaňonu, kde je Keith nečekal.

Pět útočníků zemřelo při první střelbě. Při následné palbě z ručních zbraní padli další dva. Jeden se s prostřeleným kolenem odplazil do tábora z předchozí noci. Ocitl se tam sám.

Taggartova žena to začala – a skončila to ničivá střelba z pušek.

Pistolníci společnosti vyběhli z ústí kaňonu a jako jeden muž vyrazili ke svým koním. Dornie Shaw se díval, jak nasedají, a pak se k nim připojil. Za nimi se vynořili z kaňonu obránci jako dokonale sehraná jednotka a za pohybu stříleli. K zemi padl kůň, jezdec se odplazil mezi skály a pak se dal na útěk. Dai Reid se oddělil od skupiny a vydal se za ním.

Na ústupu padl další muž. Kedrick se obrátil ke své skupině: „Běžte si pro koně, chlapi. Ženy budou v pořádku. Musíme tuhle práci dokončit.“

Asi půl kilometru daleko spatřil Brokow osaměle stojícího koně a rozběhl se k němu. Když vyrazil zpoza skály, ozval se za ním hlas: „Na okamžik!“

Brokow se otočil. Viděl, že se k němu blíží jediný muž, Velšan Dai Reid. Pohlédl na Daiovu spencerovku a vzpomněl si, že jeho puška je prázdná. Pomalu couval, v očích strach.

„Nemám nabitou pušku,“ křikl, „a kolt jsem někde ztratil.“

„Tak zahod' zbraň,“ řekl Dai potichu. „Přesně takhle jsem to chtěl, zbraně mi stejně nejdou pod nos.“

Brokow nechápal, ale přesto pušku odhodil. Byl to chlap jako hora, považovaný za siláka. Užasle se díval, jak Reid pokládá svou spencerovku opatrně na zem a odepíná si opasek s pistolí.

Bandita na něj chvilku vytřeštěně zíral a pak mu šel naproti. Jakmile se k sobě přiblížili, máchl pěstí a zasáhl Daie Reida do čelisti jako kladivem. Reid jen zamrkal a vrhl se na něho. Brokow mu ušetřil ještě dvě rány, naplněné panikou vyvolanou nicotným účinkem prvního úderu. Dai se ranám nemohl vyhnout. Obě dopadly, kam měly. Dai obrovskou rukou s velikými klouby popadl Brokova za paži a přitáhl si ho k sobě.

Pak dlaň přesunul na zátylek a srazil Brokowovi hlavu dolů, kde se setkala s Velšanovým tvrdým čelem. Brokowovi se před očima udělaly hvězdičky a cítil, že má přeražený nos. Divoce se zmítal, ale ty velké ruce ho chytily za hrdlo a svíraly, dokud nevypustil duši. Dai odhodil psance do písku, otočil se a odcházel pryč. Nevšiml si koně, který čekal opodál. Byla to grulla.

Při bezhlavém úprku po debaklu v kaňonu měl jen Lee Goff nějaký cíl. Tento otrlý pistolník z Montany pohlédl pravdě do tváře, když se na něj otočila Taggartova žena. Byla to jen náhoda, že se tolik podobala jeho matce, která už dávno zemřela. Udřela se k smrti při výchově sedmi chlapců a pěti dívek na pochmurném ranči v Montaně.

Namířil si to přímo do Yellow Butte a k Taggartovu domu. Nesesedl, jen se sklonil ke dveřím a zlehka zaklepal. Dveře se otevřely a v nich stála paní Taggartova s očima rudýma od pláče. „Madam,“ řekl, „asi to moc neznamená, ale tohle je na mě moc. Odjíždím. Vezmete si prosím tohle?“

Červený v obličeji k ní natáhl ruku s tlustou ruličkou bankovek. Na okamžik zaváhala a pak peníze důstojně přijala. „Děkuju ti, synku. Jsi hodný hoch.“

Goff pobídl koně ostruhami. Měl toho tam až po krk. Zamíří do Colorada nebo Utahu – kamkoliv, hlavně pryč.

O kus dál ujížděl Tom Kedrick do Mustangu. Doprovázel ho Laredo Shad, Pit Laine, Daie Reid, Burt Williams a ostatní chlapi. Tvořili semknutou skupinu zachmuřených jezdců s puškami položenými před sebou na sedlech.

Západně od nich se však odehrávalo malé drama. Mezi jezdci, které sledovali, nebyli všichni muži, kteří uprchli z bitvy v kaňonu. Dva z nich, Dornie Shaw a plukovník Loren Keith, vyrazili na západ sami. Oba měli své představy o tom, co udělají. Keith se kromě jiného rozhodl, že už má všeho dost. Ať si to ostatní uvědomovali nebo ne, tohle byl konec, a on měl v úmyslu odjet ze země.

V Mustangu měl nějaké peníze, které si chtěl vyzvednout a zamířit do Kalifornie. Pak ať si Ransome vyšetřuje. Po několika letech se vrátí na západ. Pokud si na tu věc ještě někdo vzpomene, bude tvrdit, že s tím neměl nic společného, že jen zastupoval společnost v právních záležitostech v počáteční fázi projektu.

Na co myslel Dornie Shaw nikdy nikdo neuhodl. V tom okamžiku však nepřemýšlel vůbec o ničem. Jeho mysl nebyla na velké úvahy stavěná. Měl rád několik věcí. Obdivoval dobré koně a ženy, kterým se líbil. Docela se mu zamlouvala Sue Laineová. Avšak

žena, která ho skutečně fascinovala, byla Connie Duaneová, a ta se tvářila, jako by ani neexistoval.

Nejvíce ze všeho měl rád zbraně. Když musel bojovat, zabíjel tak přirozeně, jako většina mužů jedla. Byl ničivé stvoření, přímočarý a jednoduchý. Ještě nikdy v životě nepotkal muže, jenž by ho přinutil pochybovat o jeho schopnostech, a nikdy nebojoval ničím jiným než střelnými zbraněmi –a zapřísáhl se, že ani nikdy nebude.

Jeli rychle a bez zastavování. V době, kdy Kedrick opouštěl se svými muži Yellow Butte na cestě do města, dosáhli Shaw s Keithem břehů Slaného potoka. Tam plukovník seskočil a nechal koně napít. Dornie ho po chvílce následoval.

Keith se nepřítomně zeptal: „Tak co, Dornie, kam pojeděš teď?“

„No, plukovníku, nevím přesně, kam pojedu, ale vím, že vy se odsud dál nedostanete,“ odpověděl Shaw svým tichým chlapeckým hlasem.

Keithovi chvílku trvalo, než mu ta poznámka došla. Pak se otočil. Jeho překvapený výraz se změnil ve strach a nakonec hrůzu. Dornie Shaw ho lhostejně sledoval, jeho rty se lehce usmívaly, ale temné oči byly prázdné.

Loren Keith pochopil a krev mu ztuhla v žilách. Dornie Shaw ho chce zabít.

Byl naprostý blázen, že tohle dopustil. Proč opustil ostatní a jel se Shawem? Proč už ho dávno nezabil, třeba zezadu, protože tohle nebyl člověk, ale vzteklý pes? Byl šílený, naprosto šílený.

„Na co myslíš, Shawe?“ Aniž by si to uvědomil, promluvil na něj jako na podřízeného. Shaw si toho tónu nevšiml. Díval se Keithovi k pasu a mimoděk ho napadlo, že plukovník v poslední době přibral.

„Na to, o čem mluvím. Došel jste na konec své cesty, plukovníku. Nemůžu říct, že by mi to bylo líto.“

„Burwickovi se to nebude líbit. Na nás dva se spoléhá.“

„No jo, tak to bylo, ale už není. Tam vzadu,“ ukázal hlavou ke Žlutému kopci, „mi tak nějak naznačil, že má až moc partnerů.“ Postrčil si klobouk trochu dozadu. „Chcete sáhnout po pistoli? Nepomůže vám to, ale zkusit do můžete.“

Keith byl vydešený. Všechny svaly v těle mu ztuhly a nemohl se pohnout, i když věděl, že bude muset. Ale ještě měl něco na srdci a pronesl to s naprostým přesvědčením. „Kedrick tě zabije, Dornie. Vyhraje. Porazí i Burwicka.“

Náhle si vzpomněl na prchavý výraz v Shawově tváři. „Dornie!“ vyrazil ze sebe zoufale. „Za tebou! Ta grulla!“

Shaw se otočil, v bílé tváři se mu zračila skoro zvířecí zuřivost. Keith chraptivě zalapal po dechu a triumfálně sáhl po revolveru. Popadl ho a vytáhl z pouzdra. Ale proti střelci jako Shaw neměl šanci. Když Dornie zjistil, že za ním nic není, vrhl se jako blesk k zemi. Výstřel prořízl vzduch v místě, kde ještě před okamžikem stál. Dornie vypálil od země. Jednou, podruhé.

Kulka zasáhla Keitha doprostřed těla. Další střela se zaryla do stejného místa.

Polovinou těla padl do tenkého pramínku, který zbyl z téměř vyschlého Slaného potoka. Dornie Shaw se na něj díval skelným pohledem a nabíjel zbraň. „Jak s to mohl vědět?“ zeptal se náhle. „Jak s to mohl vědět?“

KAPITOLA 14

Fessenden seděl v sedle a jeho urostlé tělo se zlehka přizpůsobovalo pohybům koně. Tvářil se zamyšleně a znechuceně. Stejně jako většinu ostatních i jeho poznamenalo setkání s Taggartovou manželkou. Byl to tvrdý muž a měl na svědomí obětí víc než dost. Zabíjel muže bezohledně a bezmyšlenkovitě, ale zabíjel je v boji, kdy mohl padnout i on sám.

Několikrát se nechal najmout jako pistolník a pokaždé šlo o nějakou válku mezi chovateli dobytka nebo ovcí či o střety s jemu rovnými, muži stejně schopnými zacházet se zbraní jak on. Tohle bylo poprvé, co měl oloupit lidi o jejich domovy. Přestože neměl

svědomí v obvyklém smyslu slova, cítil teď určité výčitky. Lidé, kteří přicházeli na Západ, ať už byli jacíkoliv, hledali většinou nový domov. Předtím o jejich boji nijak nepřemýšlel. Několikrát pomohl vyhnat usedlíky z pastvin pro dobytek a připadalo mu to logické. Krávy se živí trávou a lidé hovězím a většina toho území se stejně moc nehodila na farmaření.

Tohle bylo něco jiného, uvědomil si, když se nad tím poprvé zamyslel. Ty lidi odtamtud nikdo nevyháněl kvůli dobytku, ale pro peníze. Pro mnohé to byla příliš tenká hranice, ale když uviděl věci v pravém světle, připadal si, jako by stanul na okraji hluboké propasti.

Jel dál jako v šoku. Vítězství, které si Keith přál, se zdálo být tak blízko. Vyřídít těch několik v kaňonu vypadalo velmi snadně. Nad svými pochybnostmi o použití dynamitu mávl rukou, i když trochu nejistě. Vstoupil do kaňonu s ostatními, aby to celé ukončil, shrábl peníze a mohl odjet. A najednou, dříve než ji očekávali, přišla ta hromová salva. Zvuk výstřelů se dunivě odrážel od skalních stěn, a protože je balvany donutily postupovat v těsném šiku, následky byly neblahé.

Zavládla panika a ti, co přežili, se dali na útěk. Bylo těžké uvěřit, že Clauson a Poinsett jsou mrtví, Brokow zmizel a Lee Goff je opustil. Fessenden byl jediný, komu Goff řekl, že odjíždí. Nemusel mu vysvětlovat proč.

Za ním jeli bratři Mixusovi, zklamaní, že se útok nezdařil. Ti si kvůli zabíjení nedělali žádné výčitky a necouvli by ani před vražděním žen. Nebyli bojovníci, ale spíš řezníci. Také oni vycítili změnu nálady ve skupině. Co se stalo Brokowovi a Goffovi, nevěděli, ale bylo jim jasné, že je všemu konec. Změnili se ve vrčící smečku vlků cenících nenávistně zuby jeden na druhého.

Když přijeli do Mustangu, vládlo tam ticho. Byl to klid před bouří. Město vycítilo nadcházející zuřivost bitvy. V ulicích nebyla jediná žena a u barů nebo karetních stolů setrvalo jen několik otrlých duší. Křesla před hotelem St. James byla opuštěná a opilý Clay Allsinon odjel na svůj ranč.

Fessenden zastavil před hostincem Mustang a sesedl z unaveného koně. Udeřil několikrát kloboukem o stehno, aby z něj sklepal prach, a zůstal stát jako rozježený starý býk a rozhlížel se po

prázdné ulici. Znal Západ příliš dobře na to, aby nevycítil blížící se katastrofu. Narazil si hučku na hlavu, prošel dveřmi a namířil si to k baru.

„Žitnou,“ oznámil a jeho hlas zaduněl rozlehlým sálem. Očima přeběhl po místnosti a pak se vrátil k barmanovi.

Ten už nedokázal dál potlačovat svou zvědavost. „Co se stalo?“ zeptal se a ztěžka polkl.

Pistolníkovi se ironicky zablesklo v očích. „Osadníci se tam usadili nastálo,“ řekl, „a ukázali nám, že se odtamtud nehnou.“ Hodil do sebe kořalku. „Otevřelo se samotný peklo.“ Stručně to vysvětlil. „Vypadalo to, jako kdyby se v ústí kaňonu shromáždilo nejmín tisíc chlapů a všichni začali pálit naráz. Nečekali jsme to. Připadalo mi to, jako když šlápneš potmě na schod, kterej tam není.“

Nalil si další skleničku. „To ten Kedrick,“ dodal zachmuřeně. „Když jsem viděl, že přešel na druhou stranu, měl jsem to tady zabalit.“

„A co Keith?“

„Ten už se nevrátí.“

Obrátili se za hlasem a ve dveřích uviděli stát Dornieho Shawa. S úsměvem došel k nim a opřel se o bar. „Keith se nevrátí,“ zopakoval. „U Slanýho potoka sáhnul po zbrani.“

Novina se rozlehla tichou místností. Nějaký muž u stolu si poposedl a židle pod ním zavržala. Fessenden si olízl rty a hodil do sebe druhý drink. Chystal se odjet z města, a rychle.

„Není to tak dlouho, co jsem viděl přijet tu holku,“ řekl náhle barman. „Tu Duaneovou. Myslíte, že přešla na druhou stranu?“

Dornie zvedl hlavu a v očích se mu krátce zablesklo. Dopil a kvapně zamířil ke dveřím. „Zůstaň tady, Fessi. Hned se vrátím.“ Ušklíbl se. „Vyzvednu od starouše peníze pro nás oba.“

Barman pohlédl na Fessendena. „Věříte, že vám je opravdu přinese?“

Statný pistolník nepřítomně přikývl. „Jasně. Není zloděj. Ten kluk v životě nic neukrad. To není jeho styl. A taky nelže ani nekrade, ale střelí tě rovnou do srdce a bude se ti přitom smát do obličeje.“

Představení skončilo a nezbyvalo než spustit oponu a zhasnout světla. Fessenden věděl, že by měl odjet, ale padla na něho podivná apatie. Objednal si další pití a nechal barmana, aby mu ho nalil. Whisky jako by padala do bezedné propasti a neúčinkovala.

Na okraji města přitáhl Kedrick koni otěže.

„Budeme se držet pohromadě,“ řekl potichu. „Chceme Keitha, Shawa, Burwicka, oba Mixuse a Fessendena. Asi čtyři další neznám jménem, ale poznáte je. Pracujte rychle a nedělejte chyby.

Pite, ty vezmi Daie a dva muže a postupujte po levé straně ulice. Neriskujte. Pokud to půjde, zatkněte je. Budeme je soudit, a když zjistíme, že jsou vinní, budou je čekat jen dva tresty – odchod ze země nebo oběšení. Bratři Mixusovi a Shaw,“ pokračoval zachmuřeně, „budou viset. Jsou to vrazi.“

Obrátil se v sedle a pohlédl na vysokého Texasana. „Pojď, Shade,“ vybídl ho, „vezmeme dva chlapy a postaráme se o pravou stranu. To znamená stáje, hotel St. James a hostinec Mustang.“

Pak se podíval na Laina. „Pite, jestli narazíte na Allisona nebo Ketchuma, nechtěje radši na pokoji. Ty nechceme.“

Laine se tvářil smrtelně vážně. „Po nich nejdu,“ odvětil. „Ale jestli si něco začnou, dostanou, co zaslouží.“

Skupina vjela do města a rozdělila se po obou stranách ulice. Laredo se usmál na Kedricka, ale jeho oči byly vážné. „Dneska by radši nikdo neměl zkřížit Lainovi cestu,“ poznamenal tiše. „Ten chlap touží zabíjet. To kvůli své sestře.“

„Tušíš, co se stane, když se potkají?“

„K tomu doufám nedojde,“ řekl Shad. „Není to špatná holka, je jenom na prachy.“

Dva muži, co jeli s nimi, zůstali váhavě stát a čekali na rozkazy. Oba byli farmáři. Jeden byl ozbrojený puškou Spencer.56, druhý měl brokovnici. Shad se na ně podíval. „Ať se tyhle dva postarají o ulici, Tome,“ navrhl. „Ty si vezmeš hotel a já stáje.“

Kedrick zaváhal. „Tak dobře,“ souhlasil nakonec. „Ale buďte opatrní, chlapi.“

Laredo se usmál, zamával na rozloučenou a vstoupil širokými vraty do stáje. Uvnitř se zastavil, napohled klidný a lhostejný, ale ve skutečnosti ve střehu a nebezpečný jako svinutý chřestýš. Už zahlédl

koně Aba Mixuse a usoudil, že ti dva vrazi jsou ve městě. Udělal pár kroků, když si všiml, že z hromady slámy na patře čouhá hlaveň pušky.

Vrhl se doprava do jednoho stání a zároveň tasil zbraň. Tam narazil celou vahou do druhého Mixuse. Ten ztratil rovnováhu a upadl na zem. Rychle zas vyskočil na nohy a hrábl po pistoli. Laredo mu ji však vykopl zpod ruky, až odlétla do volného prostoru mezi řadami stání.

Se zvukem podobným zasténání skočil Bean Mixus po zbrani, dopadl na kolena, ale okamžitě se zase zvedl a obrátil. Vysoká postava Laredo Shada se rýsovala uprostřed kóje. Jak se Mixus obracel s revolverem v ruce, Laredo vystřelil. Dvě rány se hlasitě rozlehly tichem velké stáje. Bean Mixus padl mrtvý k zemi.

Práskla puška a vedle Laredovy hlavy se do sloupu uprostřed stání zaryla kulka. Skočil do uličky a dvakrát vypálil na kupu slámy. Puška sebou trhla, třeskla znovu, ale rána šla vedle. Laredo se skrčil pod patrem, na němž se Abe Mixus ukrýval, a provrtal dvěma kulkami strop nad svou hlavou v místě, kde odhadoval, že by mohl ležet.

Vyměnil si pistole, prázdnou vrátil do pouzdra a čekal. O kousek dál zapraskala prkna. Laredo sledoval prchajícího Mixuse a přeskakoval z kóje do kóje. Náhle vrzly zadní dveře a do šera stáje pronikl široký sloup jasného světla. Laredo se rozběhl kupředu – ale pozdě.

Venku čekal s brokovnicí farmář Sloane. Když Abe Mixus vyběhl ze dveří, setkali se tváří v tvář na vzdálenost asi pěti metrů. Abe držel pušku u pasu a okamžitě vypálil. Kulka provrtala žlab na vodu vedle Sloana a farmář vystřelil z levé hlavně brokovnice.

Broky zasáhly Mixuse do ramene a krku a odhodily ho na křídlo vrat. Koňský obličej měl zkroucený hrůzou, krk a rameno od krve stříkající z velké rány. Snažil se zvednout zbraň, ale Sloan postoupil kupředu. Vzpomněl si na smrt Boba McLennona, Steelmana a Slagla. Zahřměla druhá hlaveň a na Mixuse vyšlehl plamen.

Mrtvý vrah se svezl k zemi, starý klobouk mu spadl z hlavy a obličej se zaryl do šedého prachu.

Rozhostilo se ticho. Promluvil Laredo Shad: „Zadrž, Sloane!“ Prošel dveřmi a na mrtvolu se ani nepodíval. „Ten druhý taky nebude viset,“ řekl. „Byli vevnitř oba.“

Sloane byl šedivý v obličeji a udělalo se mu zle od žaludku. Bylo to poprvé, co někoho zabil, a rozhodně si to nechtěl zopakovat. Pokusil se ubalit si cigaretu, ale prsty se mu příliš třáslly. Shad od něho vzal papírek a tabák a udělal to za něj. Farmář zahanbeně vzhlédl. „Asi jsem slaboch,“ řekl. „Tohle mě dostalo.“

Texasan se na něj zachmuřeně podíval. „To buď rád,“ utrousil. Podal mu cigaretu. „Zapal si,“ řekl mu. „Udělá se ti lip. Nevíš, jak je na tom Kedrick?“

„Nic jsem neslyšel!“

Pit Laine stál ve dveřích přes ulici. „Je všechno v pořádku?“ zavolal.

„Jo,“ odpověděl farmář. „Už nemusíte hledat ty parchanty Mixusovy. Je po nich.“

Kapitán Tom Kedrick mezitím došel k hotelu St. James a vstoupil dovnitř. Velká hala byla tichá a prázdná a trochu to tam bylo cítit tabákovým kouřem a kůží. Vrásčitý recepční vzhlédl a zavrtěl hlavou. „Dneska je klid,“ řekl. „Nikdo tu není. Už dlouho se tady nestřílelo.“

Z ulice k nim dolehl zvuk výstřelů, pak znovu a znovu. Na chvíli nastalo ticho, po němž následovaly dva výstřely z brokovnice.

Oba muži naslouchali, ale už se nic neozvalo. Později zavolal Pit Laine a farmář mu odpověděl. „Tak je to zas po starém,“ pokýval recepční hlavou. „Posledních pár dní jsem si tady připadal jako zpátky v Ohio. Bylo tady hrozný ticho.“

Tom Kedrick prošel halou k zadním dveřím. Sestoupil po omšelých schodech a zastavil se na trávě za budovou. Stála tam stará rezavá pumpa. Na zadní stěnu hotelu pálilo slunce.

Došel k pumpě a vzal za držadlo. Nepoužívaný mechanismus hlasitě zaprotestoval, ale nakonec přece jen chlístla do dřevěného koryta první dávka vody. Po chvíli pumpování vzal Kedrick starou nádobu a naplnil ji. Voda byla čistá a studená. Žízňivě se napil, nadechl se a lokl si ještě jednou.

Za domkem na druhém konci městečka mával nějaký člověk sekýrou. Kedrick viděl, jak se slunce odrazilo od dopadajícího ostří. Okamžik na to k němu dolehl zvuk úderu. Chvilku se díval, pak si otřel ústa a zadem zamířil k baru Mustang.

Postupoval s mimořádnou opatrností, kráčel bez zastávky, ale ostražitě. Na stehnech cítil své ruské čtyřiačtyřicítky připravené na jeho ruce. Zadní dveře do hostince Mustang už dlouho nikdo nenatřel a poznamenal je sluneční žár. Pohlédl na panty a uviděl na nich rez. Bylo jisté, že zavřou, když je otevře. Pak si všiml vnějšího schodiště vedoucího do prvního patra. Vystoupal po špičkách nahoru a proklouzl dveřmi do chodby.

V baru pod ním Fessenden zpola vyprázdnil láhev whisky, aniž byl odplavil ochromující pocit marnosti, který ho svíral. Zvedl balíček karet a hbitě je začal míchat. Dosud neztratil zručnost. Ať už whisky účinkovala jakkoliv, na jeho rukou se neprojevila.

Vztekle praštil kartami o stůl a pohlédl na barmana. „Už aby se Dornie vrátil,“ řekl asi podesáté. „Chci z tohotohle města odjet. Necejtím se tady dobře.“

Zaslechl venku výstřely, ale od pultu se ani nehnul. „Nějaký vožralý honáci,“ utrousil podrážděně.

„Měl byste se tam radši podívat,“ navrhl barman, který nestál o přestřelku v saloonu. „Mohl by to být někdo z vaší party.“

„Já nepatřím do žádný party,“ odsekl Fess. „Mám všeho plný zuby. Ten malér v Yellow Butte byl poslední kapka.“

Na schodech z prvního patra se ozvaly kroky a on naslouchal jejich pravidelnému rytmu. Podíval se nahoru a usmál se. „To zní, jako když jde voják. Poslouchej!“

Náhle mu došel celý význam jeho slov a úsměv se mu rozplynul. Napřímil se a položil dlaně na bar. Dlouhý okamžik se díval barmanovi do očí. „Já to věděl! Věděl jsem, že ten chlap...“ Hodil do sebe pití. „Stejně jsem vlastně nechtěl z města odjet!“

Obrátil se a odstoupil od pultu. Stál na rozkročených nohách jako obrovský grizzly, velké ruce mu visely u boků a oči upíral na balkon vedoucí do horní chodby. Kroky utichly a shora se na něj díval Tom Kedrick.

Celou minutu ani jeden z nich nepromluvil a ostatní v místnosti jen strnule přihlíželi. Nakonec mlčení prolomil Fessenden. „Hledáš mě, Kedricku?“

„Tebe a ostatní z bandy. Kde je Shaw? A Keith?“

„Keith je mrtvej. Shaw ho zabil u Slanýho potoka po tom, co jste nás vypráskali z kaňonu. Kde je teď, nevím.“

Znovu se rozhostilo ticho a muži si prohlíželi jeden druhého. „Byl jsi s nimi u Komína, Fessendene,“ řekl Kedrick. „Přepadli jste nás ze zálohy, jako vrazi, Fessi.“ Kedrick udělal krok dopředu a pak sestoupil na první stupeň schodiště, jež vedlo po zadní zdi k odpočívadlu asi šest schodů nad podlahou, kde se v pravém úhlu obracelo do místnosti.

Fessenden stál, zlehka se pohupoval na svalnatých nohou, hlavu vystrčenou dopředu. „Ale co, sakra!“ řekl a sáhl po koltech.

Zbraně vylétly z pouzder a plivaly oheň. Kulka roztržila koncový sloupek zábradlí na úpatí schodiště a odrazila se od zdi. Další se zaryla těsně vedle Kedrickova ramene. Tom sestoupil na další schod a vystřelil. Jeho kulka Fessendena obrátila a Kedrick seběhl další čtyři stupně, než na něj Fessenden vypálil dvě další.

Kedrick se vrhl po hlavě na odpočívadlo, tvrdě narazil do zdi a opět stiskl spoušť. Střela podrazila Fessendenovi levou nohu, on se na pravé přetočil a narazil do pultu.

Dostal dva zásahy, ale pořád byl při smyslech a smrtelně nebezpečný. Levou rukou se vzepřel o bar, pravou zvedl a palcem natáhl úderník. Kedrick vypálil dvě rychlé rány z levého revolveru. Jedna kulka vyryla rýhu v pultu a proměněná v rozeklaný kus kovu vnikla pistolníkovi do těla pod hrudní kosti.

Fessenden vystřelil, ale rána šla úplně mimo. Poslední šestou vypálil bez míření, když zasouval pravý kolt do pouzdra a tasil levý. Cítil, jak z něj s krví odchází život. Chladnokrevně přendal pistoli z levé ruky do pravé. Byl rozvážný a klidný. „Nalej mi skleničku,“ řekl.

Barman ležel tváří dolů na podlaze za barem a ani se nepohnul. Tom Kedrick stál na kraji odpočívadla a díval se na Fessendena. Urostlý střelec byl zasažen třikrát, do ramene, nohy a hrudi, přesto pořád stál se zbraní v ruce, neohrabaný a nezranitelný.

Pak pistole vylétla nahoru a Fessenden jako by se napřímil s ní. „Kdybys tak byl Dornie,“ řekl.

Kedrick stiskl spoušť. Kulka trefila Fessendena opět do hrudníku a přirazila ho na bar. Pistole mu vyklouzla z ruky. Hrábl po sklenici na pultě. „Nalej mi!“ poručil. Mezi rty mu bublala krev.

Tom Kedrick sestoupil dolů a se zbraní připravenou k výstřelu došel k psanci. Levou rukou zvedl láhev a naplnil sklenici. Pak vzal ještě jednu a nalil i sobě.

Fessenden na něj strnule zíral. „Jseš dobrej chlap, Kedricku,“ řekl a snažil se pečlivě vyslovovat. „A já jsem taky dobrej chlap, jenom na špatný straně.“

„Na to se napiju.“ Kedrick zvedl sklenku, přitukli si a Fessenden se ušklíbl.

„Dávej bacha na Dornieho,“ vypravil ze sebe. „Je jako chřestýš.“ Jazyk ho už odmítal poslouchat. Zvedl sklenici, hodil do sebe whisky, zakuckal se a začal natahovat ruku ke Kedrickovi, když náhle padl na obličej. Tom zasunul pistoli do pouzdra, naklonil se k němu a potřásl mu pravicí. Fessenden se usmál a zemřel.

KAPITOLA 15

Connie Duaneová dorazila do Mustangu jen krátce poté, co začali přijíždět ti, co přežili bitvu u Yellow Butte. Sotva se muži vrátili z úkrytu v horách zpátky do města, začala přemýšlet, tom, co ji čeká. O Fredu Ransomovi a nadcházejícím vyšetřování a o podílu jejího strýce na celé záležitosti.

Všechny jeho dokumenty stejně jako mnoho jejích zůstaly zamčeny v domě ze šedého kamene v Mustangu. Věděla, že pokud má dostat z Burwicka své peníze nebo sejmout vinu ze strýce, nezbytně ty listiny potřebuje. Nasedla na koně a opustila tábor pod hřebenem. Našla starou mormonskou cestu a zamířila na jih. Stále po ní jela, když vyšlo slunce a ona uslyšela vzdálené výstřely.

Odbočila ze stezky a zavedla koně do koryta Slaného potoka. Pokračovala na jih a minula místo, kde se měl o něco později setkat Loren Keith se smrtí z rukou Dornieho Shawa. Věřila, že jakmile přijede do města, bude v bezpečí. Pochybovala, že v šedém domě potká někoho kromě Burwicka, který se jen zřídka zvedal ze svého křesla.

Jakmile dorazila do města, projela rychle ulicí, přivázala koně za domem a potichu vešla dovnitř. Vlastně si ani nemusela dávat takový pozor, protože Alton Burwick tam nebyl.

Vystoupala po starých schodech, odemkla dveře bytu, který sdílela se strýcem, a zavřela za sebou.

Zdalo se, že se tam nikdo ničeho nedotkl. Závěsy byly zatažené, jak je nechala, a v pokoji vládlo ticho. Na všem se usadila slabá vrstva prachu. Došla ke svému kufru, otevřela ho a vyndala okovanou truhličku, v níž uchovávala dokumenty. Byla nedotčená a nejevila známky, že by se do ní někdo pokusil vniknout. Ze dna kufru vzala starou peněženku, v níž byly dva tucty zlatých dolarů. Ty uložila do peněženky, kterou měla u sebe.

Mezi jinými věcmi našla těžkou starou pistoli. Položila ji na stolek. Pak našla sedmiranný derringer ráže .22, který jí dal otec několik roků před smrtí, a zasunula si ho do kapsy šatů.

Rychle přešla do vedlejšího pokoje a spěšně se začala přehrabovat věcmi ve strýcově stole. Většina dokumentů byla po ruce. Zjevně si je nikdo neobtěžoval prohlédnout v domnění, že neobsahují nic důležitého nebo že na to bude dost času později. Byla ponořená do práce, když uslyšela, jak přijíždí kůň a zastavuje u zadních schodů.

Zarazila se. Okno bylo pootevřené. Zaslechla tiché zavržení sedla, jak někdo sesedal. Potom cinkla ostruha, ozvaly se kroky a najednou nastalo ticho.

„Tak to jsi ty?“

Connie se vylekaně otočila. Za ní stála Sue Lainová a nepřátelsky se na ni dívala. „Ano,“ odpověděla Connie. „Přišla jsem si pro své věci. Ty jsi Sue, že?“

Aniž by odpověděla, kývla dívka hlavou směrem k oknu. „Kdo to byl? Viděla jsi ho?“

„Ne. Nějaký muž.“

„Možná se vrátil Loren.“ Sue si ji prohlížela. „Jak se mají tam venku? Jsou v pořádku? Chci říct, viděla jsi Pita?“

„Ano. Je z tebe nešťastný.“

Sue Laineová se začervenala, ale zvedla hrdě bradu. „To asi je, ale co čekal? Že se na zbytek života zahrabu v té strašné poušti? Dělá se mi z ní zle, to ti povím!“

Connie se usmála. „To je zvláštní. Já si ji zamilovala a každou minutou, co tu jsem, ji miluju víc. Chtěla bych tady prožít celý život a myslím, že to také udělám.“

„S Tomem Kedrickem?“

Sue se žárlivě zablesklo v očích, ale byla v nich i zvědavost. Connie si všimla, jak dívka zkoumá její oblečení a obličej.

„Proč – jak tě to napadlo?“

„Viděla jsem ho. Která žena by ho nechtěla? Je ze všech nejlepší.“

„Myslela jsem, že máš ráda plukovníka Keitha?“

Sue se znovu zarděla. „Já... Myslela jsem si to. Částečně proto, že si mě Tom Kedrick nevšímal, a protože jsem se odsud chtěla dostat. Od té doby mě Pit asi nenávidí.“

„Žádný bratr nemůže sestru opravdu nenávidět. Byl by rád, kdyby ses k němu vrátila.“

„Ty ho neznáš. Kdybych si nenašla zrovna někoho spolčeného s Altonem Burwickem, tak...“

„Chceš říct, že jste znali Burwicka už dřív?“

„Znali?“ Sue na ni vytřeštila oči. „Ty to nevíš? On ti to neřekl? Vždyť je to náš nevlastní otec.“

„Alton Burwick?“ vyhrkla užaslá Connie.

„Ano, a vždycky jsme ho podezírali, že zabil našeho otce. Nevěděli jsme to jistě, ale matka si to později začala myslet také, tak nás vzala a utekla od něho. Pronásledoval nás. Nikdy jsme se nedozvěděli, co se matce stalo. Jednoho večera pro něco odešla a nevrátila se. Nás se pak ujala jedna rodina a vychovala nás.“

Na chodbě zapraskalo prkno v podlaze. Obě dívky zmlkly a naslouchaly.

Na ulici třesklely výstřely. Podívaly se na sebe a zadržely dech. Následovalo krátké ticho a pak znovu promluvily zbraně. Dveře se potichu otevřely a v nich se objevil Dornie Shaw.

Zdalo se, že ho vylekalo, že vidí obě dívky pohromadě, a pohledem svých jasných hnědých očí rychle těkal z jedné na druhou.

Nakonec se zadíval na Sue Lainovou. „Měla bys vypadnout,“ řekl. „Keith je mrtvej.“

„Cože?“ zalapala Sue vyděšeně po dechu. „Oni, oni ho zabili?“

„Ne, já. U Slanýho potoka. Vytáhnul na mě zbraň.“

„Keith je mrtvý...,“ Sue byla v šoku.

„A co ostatní? Kde jsou?“ zeptala se Connie rychle.

Dornie k ní obrátil rychle hlavu a zvědavě na ni pohlédl, jako by nevěděl, co si o Connii má myslet. „Pár jich umřelo,“ prohlásil. „Zaskočili nás. To ten Kedrick.“ Mluvil lhostejně a v jeho hlase nebylo ani stopy po zlobě. „Připravil se na nás a dostali nás.“ Ukázal hlavou k ulici. „Myslím, že se to s námi snaží skoncovat. Ve městě jsou Mixusovi a Fessenden.“

„Přijdou i sem,“ řekla s jistotou Connie. „Tohle je poslední místo.“

„Taky si myslím.“ Zdalo se, že i to je mu jedno. „Kedrick tady bude jako první. Možná,“ usmál se, „taky jako poslední.“

Vytáhl váček s tabákem, rozhlédl se po místnosti a podíval se na Sue. „Ty vypadni. Chci si promluvit s Connii.“

Sue se nepohnula. „Můžeš mluvit s oběma. Líbí se mi tady.“

Když se dotkl špičkou jazyka cigaretového papírku, zvedl oči a pohlédl do jejích. „Slyšelasi?“ řekl. „Nechci se k tobě chovat hrubě.“

„Na to bys neměl kuráž!“ odsekla Sue. „Víš, co by se stalo, kdybys v téhle zemi vztáhl ruku na ženu! Zdejší muži nesnesou, když někdo obtěžuje jejich ženy, ani když je to špinavý vrahoun jako ty.“

Connie Duaneová si vzpomněla na derringer v kapse šatů. Spustila ruku k boku kousek od pistole.

Zazněla krátká salva a pak další jednotlivé výstřely. Kedrick si v tom okamžiku vyrovnával účty s Fessendenem. Dornie se zvědavě zaposlouchal. „Blíží se to,“ poznamenal. „Ale dokud sem Kedrick nepřijde, nemám nijak na spěch.“

„Měl bys radši zmizet, než se tady objeví.“ Connii překvapila sebejistota v jejím hlase. „Tom je pro tebe moc velké sousto a nebojí se tě. Zabije tě, Dornie.“

Zíral na ni a pak se suše zasmál. „On? Pche! Ještě se nenarodil chlap, ktorej by uměl tasit rychleji než Dornie Shaw. Vyzkoušel jsem je všechny. Fess? Je asi dobřej, ale s Dorniem by si nic nezačal. Ustřelil bych mu uši.“

Connie klidně spustila ruku do kapsy a sevřela derringer. Ten dotek jí dodal na odvaze. „Měl bys radši jít,“ pronesla tiše. „Nikdo tě sem nezval a my tě tady nechceme.“

Nepohnul se. „Pořád si hraješ na mocnou a důležitou, co? To tě přejde. Pojd', půjdeš se mnou.“

„Už odcházíš?“ Connii se zablesklo v očích. „Nebudu ti to znovu opakovat!“

Shaw se chystal promluvit, ale Connie sevřela pevně pistoli a vypálila skrz kapsu. Byla dobrý střelec, ale ještě nikdy nestřílela z takové pozice. První kulka škrábala Dornieho Shawu u ucha a utrhl kus lalůčku. Druhá mu sklouzla po žebrech a třetí se zaryla do stolu vedle něho.

S překvapeným zavrčením se pistolník vrhl ke dveřím na chodbu. Sue se vytřeštěně dívala na Connii. „No tohle!“ Pohled jí sklouzl na malou zbraň, kterou teď Connie vytáhla z kapsy. „Tys střílela Dornieho Shawu! A tímhle! Počkej, až se ta zpráva roznese!“ Vesele se zasmála a Connie se k ní k vlastnímu překvapení přidala.

Dole u dveří si Dornie Shaw svíral krvavé ucho. Funěl, jako by uběhl pořádný kus cesty, a šklebil se při pohledu na svou krev. Byl tak vyvedený z míry, že přeslechl Kedricka, který stoupal po vnějších schodech ke vchodu do domu. Nevěděl o něm, dokud nevstoupil do dveří. Na osudný okamžik ztuhl. Pak sáhl pro pistoli, ale už promarnil svou šanci. Kedrick po něm skočil, popadl ho za zápěstí pravé ruky, otočil ho a udeřil jím o zeď. Shawovo tělo se odrazilo přímo do cesty letící pravé pěsti.

Shaw nebyl žádný zápasník a síla toho úderu by odrovnala i většího chlapa. Jemu vyrazila dech a Kedrick ho znovu přirazil ke stěně. „Jednou ses mě ptal, co bych udělal s rychlejším střelcem. Tak se dívej, Dornie!“

Kedrick zvedl pravou ruku a uštědřil pistolníkovi políček přes ústa. Shaw vykřikl vzteky a snažil se vykroutit z pevného sevření. Kedrick ho opřel o zeď, popadl za límec košile a fackoval ho zleva zprava. „Nejseš nic než ubohý vrahoun!“ řekl klidně. „Koukám, že tě už někdo trochu škrábnul. Ještě to vylepším.“

Vzal za košili a rozerval ji. „V téhle zemi jsi skončil, Dornie. Ukážu všem, co jsi zač. Laciný zabiják, který terorizoval lidi lepší než on.“ Vrazil mu ještě jeden políček, odstrčil ho a ustoupil.

„Tak jo, Shawe! Ukaž, co umíš! Tas!“

Dornie Shaw se skoro zalykal vzteky. Hrál po koltech. Jakmile je vytáhl z pouzder, třeskl Kedrickův revolver a Shawovi vylétla zbraň z pravé ruky. Vypálil levou, ale minul. Kedrick skočil kupředu a máchl hlavní pistole. Úder zasáhl Shawa do zápěstí a on s výkřikem upustil kolt.

Opřel se o zeď, třásl se a šokovaně si prohlížel ruce. Levé zápěstí měl zlomené, pravý palec ustřelený. Z rány se valila krev.

Kedrick ho hrubě popadl a vystrčil ze dveří. Zapotácel se a upadl, ale Kedrick ho trhnutím postavil na nohy, aniž by si všímal čumilů přilákaných střelbou. Vpředu stáli Pit Laine, Dai Reid a Laredo Shad a nevěřícně se dívali, jak je s nejobávanějším pistolníkem v zemi zacházeno jako se zlobivým dítětem.

Nedaleko stál Shawův kůň. Kedrick na něj ukázal a zavelel: „Nasedni, obráceně!“

Shaw se začal otáčet, Kedrick zvedl ruku a střelec se instinktivně přikrčil. „Rychle! Daii, až bude nahoře, svaž mu kotníky k sobě.“

Dornie Shaw otřesený políčky nechápal, co se děje. Zvedl oči a náhle uviděl grullu uvázanou poblíž kamenného domu. To byla poslední kapka, která ho připravila o zbytek vzdoru.

Obávaný pro své smrtící umění a lásku k zabíjení šel životem sám a ostatní se mu buď vyhýbali, nebo mu pochlebovali. Nikdo s ním ještě nezacházel tak jako teď Kedrick. Jeho sebedůvěra se rozpadla na kusy.

„Odvezte ho do města,“ stroze přikázal Kedrick. „Ukažte všem, jak vypadá vrah. Pak mu ošetřete ten palec a zápěstí a nechte hojit.“

„Máme ho pustit?“ podivil se Shad. „Nezbláznil ses?“

„Myslím to vážně. Odejde ze země a nikdo ho tady už nespatří. Tohle je pro něj horší než smrt, věř mi.“ Pokrčil rameny. „Takovéhle už jsem viděl. Stačí, aby se jim postavil někdo, kdo se jich nebojí. Uměl to dobře se zbraněmi, tak sám sobě namluvil, že je drsný chlap.“

Ostatní si to o něm mysleli také. Dornie Shaw nebyl drsný. Tvrdý chlap musí umět vyhrávat i prohrávat. Musí vstát, když ho někdo srazí k zemi, snést pár ran a vědět, jak zvítězit v poctivém souboji.

Každý dokáže srazit někoho k zemi,“ řekl suše. „Ale jen ten, kdo sám skončí aspoň třikrát na zemi a pak vstane a uzemní svého soupeře, se může považovat za drsného chlapa. Shaw si klestil cestu kouřícími hlavními. Teď poznal, jaké je to bez nich.“

Dav se přesunul na ulici a ve dveřích stanula Connie Duaneová. Tom Kedrick k ní vzhledl a usmál se. Její přítomnost byla jako životodárný déšť v poušti po mnoha horkých dnech.

Sestoupila k němu a pohlédla za něj na Pita. „Tvoje sestra je nahoře, Pite. Měl by sis s ní promluvit.“

Laine zaváhal a chraplavě odvětil: „Myslím, že nechci.“

Laredo Shad potáhl z cigarety a zamžoural přes kouř na Laina. „A mohl bych já?“ zeptal se. „Mám ji rád.“

Pit Laine užasl, „Po tom všem?“

Shad se podíval na rudý konec cigarety. „No, toho nejlepšího koně, na kterém jsem kdy jel, bylo nejtěžší zkrotit,“ promluvil vážně.

„Tak za ní jdi.“ Pit se za ním chvíli díval a dodal: „A pověz jí, že přijdu za chvíli.“

KAPITOLA 16

Po tři týdny nebylo po Altonu Burwickovi ani stopy. Vypadalo to, jako by zmizel z povrchu zemského. Jezdci příjíždějící ze všech koutů země hlásili, že o něm nikdo neví.

Koncem třetího týdne vystoupili z odpoledního dostavníku tři muži a ubytovali se v hotelu St. James. O hodinu později, právě když večereli, vešel do jídelny hotelu kapitán Tom Kedrick. Jeden z mužů, a sice vysoký, dokonale upravený mladík, který však už měl prošedivělé skráně, okamžitě vyskočil od stolu, aby ho přivítal. „Tome! Rád tě vidím! Pánové, představuji vám Torna Kedricka, o kterém jsem vám vyprávěl. Sloužili jsme spolu v občanské válce. Tome, tohle jsou pánové Edgerton a Cummings.“

Oba cizinci, jeden zavalitý s oválným, veselým obličejem, druhý stejně vysoký jako Frederic Ransome a se šedými licousy, pokývli na pozdrav. Když se Kedrick posadil, začali se ho vyptávat na podrobnosti. Co nejstručněji jim vyložil svůj příběh, který začínal v New Orleansu, kde si ho společnost najala.

„A Burwick zmizel?“ zeptal se Edgerton. Byl to ten starší muž s licousy. „Někdo ho zabil?“

„Pochybuji, pane,“ odpověděl Kedrick. „Prostě se vypařil. Ten člověk dokázal vytušit problémy a vyhnout se jim. Poté, co odešel, se nám s pomocí slečny Duaneové a listin jejího otce podařilo dát dohromady většinu faktů. Avšak převážná část Burwickových dokumentů zmizela.“

„Zmizela?“ zeptal se Edgerton. „Jak se to stalo?“

„Slečna Duaneová říká, že když vstoupila do domu před potyčkou se Shawem, nahlédla do kanceláře. Byl tam pořádek a věci na psacím stole nedotčené. Než se však dav rozešel a my se tam vrátili, prohrabal někdo zásuvky stolu a trezor.“

„Naznačujete, že to mohl být Burwick?“

„Muselo to tak být. Connie – slečna Duaneová – mi řekla, že byl jediný, kdo znal kombinaci zámku a že držel v rukou nitky celého obchodu.“

Cummings pohlédl upřeně na Kedricka. „Říkáte, že ten Shaw zabil Keitha? Jak můžeme vědět, že jste to nebyl vy? Přiznal jste se, že jste zastřelil Fessendena.“

„Toho ano. Ve spravedlivém souboji před svědky. Keithovo tělo jsem ani neviděl.“

„Kdo myslíte, že zabil Johna Guntera?“ zeptal se Cummings.

„Odhaduji, že to byl Burwick.“

„Jsem rád, že z toho neobviňujete Keitha,“ podotkl Cummings suše.

„Keith by nepoužil nůž,“ odpověděl Kedrick potichu, „ani by ho nenapadl ze zadu, jak se zjevně stalo.“

„Ten obchod s půdou,“ zeptal se Ransome, „jaká je v něm tvoje role?“

„Moje? Žádná. Nijak v něm nefiguruju.“

Cummings ostře vzhlédl. „Takže z něj nebudete mít žádný zisk?“

„Jak bych mohl? Nic mi nepatří. Nemám na tu půdu nárok.“

„Říkal jste, že vám Burwick slíbil patnáct procent?“

„Přesně tak. Ale teď už vím, že to bylo jen proto, aby mě ukonejšil a dostal na to místo u Komínu, kde jsem měl umřít s ostatními. Burwick mě tam doprovodil a pak opustil pod záminkou, že se chce shora porozhlédnout po okolí.“

„A co to děvče? Ta Duaneová,“ zeptal se Cummings stroze. „Ona očekává nějaký zisk?“

„Ta bude ráda, když získá zpátky své peníze, které investoval její strýc.“

„Vidíte, Cummingsi?“ ozval se Ransome. „Povídal jsem vám, že je Kedrick čestný. Dobře ho znám.“

„K tomu se vyjádřím později, až skončí vyšetřování. Teď ne. Chci vidět tu půdu na vlastní oči a pořádně se tam porozhlédnout. A také chci vyšetřit zmizení Altona Burwicka. S nastalou situací nejsem vůbec spokojený.“

Podíval se do svých poznámek na stole a pak zvedl zrak. „Mimochodem, Kedricku, nebyl Fessenden zvoleným strážcem zákona, když jste ho zastřelil? Nebyl šerifem?“

„Nechali ho zvolit podvodem,“ odpověděl Kedrick. „Volební hlasy počítali ti dva, kteří vyhráli. Pokud jsou tohle řádné volby, byl šerif.“

„Chápu. Ale nepopíráte, že tu funkci zastával?“

„To nepopírám.“

Když se vrátil ke svému stolu, Connie Duaneová už na něj čekala. Usmála se, když se posadil. Poslechla si, jak setkání proběhlo. Zamyšleně se zamračila. „Cummings? Myslím, že o něm

byla zmínka ve strýčkových dokumentech. Podle všeho je zastupoval ve Washingtonu.“

„To hodně vysvětluje.“ Kedrick zvedl šálek s kávou a hned ho zase postavil, protože do místnosti vešel zachmuřený Laredo Shad. Rozhlédl se, a když našel Kedricka, spěchal k němu, až mu o sebe cinkaly ostruhy. Kedrick vstal. „Stalo se něco?“

„Někdo včera večer zranil Sloana a vypálil Yellow Butte!“

„Cože?“ vyhrkl Kedrick.

Shad pokýval hlavou. „Neměl jsi tu krysu Dornieho Shawa pouštět na svobodu.“

Kedrick podrážděně zavrtěl hlavou. „Nevěřím, že to udělal on. Když odjížděl, měl dost. Myslím, že utíkal jako vyděšený králík. Jestli se bude chtít pomstít, udělá to až za pár měsíců, ne teď. To byl někdo jiný.“

„A kdo?“

Tomův pohled se setkal s Conniiným a ona poplašeně přikývla. „Vím, kdo to mohl být, Tome. Burwick.“

Samozřejmě ho to také napadlo. To, že Burwick unikl bez trestu, mu dělalo starosti. Při vzpomínce na jeho zlověstný pohled si byl skoro jistý. Pro Burwicka ten obchod hodně znamenal a pracoval na něm déle než kdokoli jiný.

„Shade,“ řekl Kedrick náhle, „jak do toho zapadá ta grulla? Neustále se někde objevuje. Je v tom něco, o čem nemáme ani tušení, něco, co jde mnohem hlouběji. Kdo na tom koni jezdí? Proč jezdce nikdy nikdo nespátřil? A proč se Dornie toho koně tak bál?“

„On se bál tý grully?“ zeptal se Shad zamračeně. „To se mi nezdá.“

„Ale bylo to tak. Jak jsme po tom výprasku vyšli ven, uviděl něco, co ho vyděsilo, ačkoliv myslím, že to napůl očekával. Když pak odjel, rozhlížel jsem se, ale nikde nic. Až později jsem narazil na stopy toho mustanga. Ten kůň celou dobu, co jsme se prali, stál přímo u domu!“

Frederic Ransome vešel do místnosti a přistoupil k jejich stolu. „Cummings je rozhodnutý dělat problémy,“ řekl, když se posadil. „Chce tě dostat, Kedricku, a nejradši by ti přišil vraždu Keitha nebo

Burwicka... Tvrdí, že sis to všechno vymyslel, abys zakryl vraždy všech partnerů společnosti.

Může způsobit, že osadníci nedostanou nic za svoji půdu ani práci, co na ní odvedli. Musíme najít Burwicka.“

Laredo si zapálil cigaretu. „To bude oříšek,“ řekl, „ale možná mám nápad.“

„Jaký?“ zeptal se Kedrick.

„Slyšel jsi někdy Burwicka mluvit o tý grulle?“

„Ne, nikdy. Jednou se o ní před ním někdo zmínil, ale nezdálo se, že by ho to zajímalo.“

„Možná ho ten kůň nezajímá, protože o něm všechno ví,“ nadhodil Shad. „Ten Burwick je pro mě záhada.“

Connie se na něj podívala. „Máš možná pravdu, Laredo, ale Pit a Sue Lainovi jsou Burwickovy nevlastní děti a také o té grulle nic nevědí. Zdá se, že jediný, kdo něco věděl, byl Dornie Shaw.“

Tom Kedrick vstal. „No, jednu věc udělat můžeme,“ řekl. „Laredo, pokusíme se najít stopy toho koně, třeba nás k němu zavedou.“

Třetího dne začalo pršet. Celý týden foukal chladný vítr a po obloze se od obzoru táhly nízké šedé mraky. Laredo shrbený v plášti o sebe uhodil rukama v rukavicích a zaklel. „Tohle je konec!“ řekl znechuceně. „Tohle nám smaže všechny stopy!“

„Ty staré určitě,“ souhlasil Kedrick. „Pár jsme jich už sledovali, ale nikam nás nedovedly. Všechny skončily na skalách nebo je rozfoukal vítr.“

„Kousek od kaňonu je Escavadova chata,“ poznamenal Shad. „Co kdybychom se tam stavili na kus žvance a trochu se ohřát?“

„Znáš ho?“

„Jednou jsem u něj byl. Je to napůl Španěl, napůl indián. Má tuhej kořínek a žije tady už celou věčnost. Třeba bude něco vědět.“

Stezka do kaňonu byla kluzká a liják změnil červené zabarvení skal na černé. Z nebe padaly provazy deště, a než dojeli ke kamenné chatě, byli oba muži zmrzlí, mokří a hladoví.

Escavada jim otevřel a pokynul, aby šli dál. Usmál se na ně. „Rád vás vidím,“ řekl. „Už tři tejdny jsem nepotkal živou duši.“

Sundali si pláště a nechali si na sobě jen košile, kalhoty a boty. Hostitel před ně postavil hrnky s kávou dochucenou trochou whisky. „Zahřejte se,“ vyzval je. „Ven se jen tak nedostanete. Whisky je fajn, když člověk přijde domů ze zimy, ale nesmí se po ní hned ven. Vytáhne všechno teplo pod kůži a to pak ulítne do vzduchu. Když někdo pije whisky, může rychle zmrznout.“

„Escavado, viděl jsi tady někdy mustanga grullu?“ zeptal se náhle Laredo a pohlédl na starocha.

Obrátil se k nim a v očích se mu zlomyslně zablesklo. „Nejste náhodou pověřčivý? Nebojíte se tmy? Nebo duchů?“

„Ne,“ řekl Kedrick, „ale co to s tím má společného?“

„O tý grulle se tady povídá taková pověst. Je stará tak třicet, čtyřicet let. Možná starší. Říká se, že je to znamení smrti a neštěstí.“

Laredo se tázavě podíval na Kedricka a ten spustil: „Tenhle kůň je skutečný až až. Oba jsme ho viděli.“

„To já taky,“ řekl staroch. Posadil se a usmál se na ně. Šedé vlasy mu už prořídly, ale oči měl živé a mladé. „Viděl jsem ho mockrát a žádný neštěstí mě nepotkalo. Když do toho nepočítám ztracenou lopatu.“

Přitáhl si židli blíž k hromadě dřeva a hodil do ohně několik klacků. „Poprvé jsem o tý grulle slyšel už dávno. Starý lidi vypravovali o Španělovi v brnění, co jezdí na šedivém koni. Byla za tím stará historka o nějakým chlapovi, kterej byl moc krutej k Injunům. Občas jsem ji slýchal, ale tak před patnácti rokama jako by se s ní roztrh pytel.“

„Chcete říct, že jste tu historku od té doby slýchal častěji?“ zeptal se Kedrick. „No jo. Začalo to, když u Slanýho potoka přepadli indiáni karavanu vozů. Povídalo se, že všechny pozabíjeli chlapy, ženský, děti. Jednomu klukovi se ale podařilo utýct, mohlo mu bejt tak pět nebo šest. Odplazil se do houští. Přisahal, že ty rudochy ved běloch na grulle oblečené v brnění!“

„A tu grullu tady od té doby vídáte pravidelně?“ zeptal se Shad.

„Jo, ale nikdo se nedostal tak blízko, aby poznal, kdo na ní sedí. Někdy se ten kůň objeví v dálce s jezdcem, jindy stojí někde sám. Většina lidí se mu klidí z cesty.“

Vstal a přinesl konvici s kávou. „Ten jezdec vás nezajímá?“ dodal.

Muži na něj pohlédli, a když vycítil jejich zájem, pokračoval. „Nedávno jsem byl na lovu a našel na kaktusech pár včel. Dostal jsem chuť na med a začal ty včely sledovat. Dovedly mě pořádnej kus cesty na jih odsud.

Vlastně to bylo jihozápadně. Včely lítaj strašně daleko. No a tyhle mě zavedly k Prasečímu hřbetu. Znáte to tam?

Je to zahnutej hřeben, kterej se zvedá až do vejšky kolem dvou set metrů. Když jsem šplhal nahoru, abych našel díru, ze který ty včely vylítaj, padnul jsem na něco, co vypadalo jako jeskyně, ale postavil to člověk tak před dvaceti lety.

K tý skrejši mě přivedla moje lopata – ta, co jsem ji postrádal. Stála tam opřená na skalní římse, takže jsem poznal, že jsem ji neztratil, ale někdo mi ji ukrad. Začal jsem čmuchat kolem. Vlez jsem do tý chajdy a hned jsem věděl, že v ní někdo bydlí. Bylo tam trochu jídla, deky, nějaký zbraně a v koutě pod kusem hadru starý brnění na hrudník a helma.“

„To myslíte vážně?“ zeptal se Kedrick nevěřicně.

„Jako že dejchám! Ale,“ uchechtl se Escavada, „to nebylo to nejlepší. Na podlaze ležel mladej chlap, tuhej jak prkno, a ze zad mu čouhala stará španělská dýka, kterou moh nosit ten chlap v brnění.“

„Mrtvý mladík?“ Kedrick se k němu naklonil. „Nebylo na něm něco divného? Nechyběl mu třeba palec?“

Escavada na něj vyvalil oči. „No teda! Jasně že mu chyběl palec a druhou ruku měl vošklivě zmrzačenou. Měl ji na pásce.“

„Dornie Shaw!“ Laredo vyskočil ze židle. „Dornie Shaw, u všech svatejch!“

„Shaw?“ Escavada naježil obočí a v očích se mu zablesklo. „Tak se jmenoval ten kluk, kterej přežil indiánskej útok na karavanu vozů!“

Kedrick se tvářil zamyšleně. Dornie Shaw a mrtvý! Jestli byl Dornie ten chlapec z karavany, vysvětlovalo by to jeho pověřivý strach z grully. Předpokládat, že po tolika letech Dornieho zabil tentýž muž, co tenkrát jeho rodiče, bylo směšné. Pokud se na to člověk nezkusí podívat z jiné strany.

„Nikdo neunikne svému osudu,“ prohlásil Escavada pochmurně. „Ten kluk se před tím nožem schoval, ale nakonec mu přece jenom skončil v zádech.“

Kedrick vstal. „Můžete nás na to místo dovést, Escavado? Tam na Prasečí hřbet?“

„Asi jo.“ Podíval se ven. „Ale ne v tomhle dešti. Trápí mě revma.“

„Tak mi řekněte, kde to je,“ řekl Kedrick, „protože já jedu hned teď!“

Přejížděli zrovna prameny Uhelného potoka, když Laredo uviděl stopy. Okamžitě přitáhl koni otěže a ukázal na ně. Patřily dobře okovanému koni. „To je ta grulla!“ řekl Kedrick zachmuřeně. „Poznal bych ty stopy kdekoliv!“

Jeli dál. Bylo už pozdě a déšť jim stále bičoval hlavy a ramena. Cesta byla kluzká a soumrak blízko. „Měli bychom si radši najít nějakou díru na přespání,“ poznamenal Shad. „V tomhle počasí toho koně nikdy nenajdeme.“

„Do rána stopy zmizí a já mám tušení, že našeho muže dostihneme tam na útesu, kde Escavada objevil Dornieho tělo!“

„Rád bych věděl, jak Dornie to místo vypátral.“

„Jestli je pravda, co si myslím,“ odpověděl Kedrick a otřel si déšť z obličeje, „musel narazit na starého známého, který ho odvedl do svého úkrytu. Ten přítel byl jezdec na grulle, který zabil jeho rodinu a přátele při přepadení karavany. Když Dornie uviděl brnění a přilbu, všechno pochopil.“

„Ale to nedává smysl,“ zavrčel Shad. „Žádný kůň nežije tak dlouho!“

„Jasně že ne. Za tu dobu jich musel vystřídat aspoň půl tuctu. Ten chlap nejspíš vystrašil indiány a Mexičany, aby mu šli z cesty. Odpověď asi najdeme na konci své cesty.“

Temný Prasečí hřbet se zlověstně tyčil před nimi. Stezka vedla nahoru přes ostrý hřeben. Koně pracně šplhali do příkrého kopce. Tom na stezce dvakrát uviděl stopy grully a ani jedny nemohly být víc než hodinu staré.

Když vystoupali nahoru, podíval se Kedrick na svah na druhé straně a sesedl. „Tady je to riskantní,“ řekl. „Radši půjdeme po svých.“

Byli už na půl cesty dolů, když se zablesklo a v tom okamžiku Laredo zvolal: „Pozor, Tome! Vpravo nahoře!“

Kedrick se ohlédl právě ve chvíli, kdy práskla puška. Kulka udeřila do skály vedle něho a do tváře mu vlétly odštěpky. V rychlém sledu zahřmělo pět dalších výstřelů.

Vedle Torna prořízlo noc bolestné zaržání zasaženého koně a Shadův varovný výkřik přehlušila další rána. Tom se přitiskl ke skále právě včas, aby se poraněnému zvířeti uhnul.

Jeho appaloosa se vyděšeně rozběhla dolů po stezce s obratností horské kozy. Puška práskla znovu a Kedrick se přitiskl k zemi.

„Shade? Jsi v pořádku?“

Chvilku trvalo, než odpověděl. Pak se ozval chraptivý šepot: „Postřelil mě, ale není to nic vážného.“

„Půjdu po něm. Můžu tě tady nechat?“

„Jo. Jenom mi pomoz ovázat nohu.“

Kedrick poklekl za mokrým, lesknoucím se balvanem, obvaz zakrýval pláštěm, aby nezmokl, a ošetřil Shadovi zranění. Kulka pronikla svalem, ale kost zlomená nebyla.

KAPITOLA 17

Když byla rána ovázaná, Kedrick se stáhl do úkrytu pod malým převisem a vyhlédl ven. Před a pod nimi se rozkládalo moře černoty. Někde na úpatí hory se nacházeli jejich koně, jeden nejspíš mrtvý a druhý zmrzačený.

Kolem dokola je obklopovala noc a vysoké, mokré skály. Někde v temnotě na ně číhal vrah, který dokázal střílet na tři sta metrů tak dobře, že zasáhl cíl, jenž spatřil jen zlomek vteřiny. Příště by ty

výstřely mohly zabíjet, o tom nebylo pochyb. Situace byla jasná. Museli zabít, aby nebyli zabiti.

„Jasně, musíš ho trefit, chlape,“ pronesl Laredo suše. „Ale dávej bacha. Je to úplnej čarostřelec.“

„Musíš se dostat z toho hřebene,“ řekl Kedrick. „Nebo tě zabije zima a déšť.“

„Nech to na mně,“ opáčil Shad. „Odplazím se po stezce dolů a tam si zalezu do nějaký díry. Možná tam dokonce najdu tvýho koně. Máš v sedlovým vaku něco k jídlu a kafe?“

„Jo, ale radši nezapaluj oheň, dokud se nevrátím.“

Shad se uchechtl. „Koukej si pospíšíť. Nerad jím sám.“

Tom sáhl kapsami pod plášť a sevřel pažby pistolí. Puška zůstala samozřejmě v pouzdře na sedle. Chystal se vyřídit zkušeného vraha – skvělého střelce, který znal terén – v naprosté tmě jen s revolverem. A vrah měl spencerovku ráže.56!

Znovu se zablesklo, ale střelba se neozvala. Někde blízko po nich slídl zabiják. Bylo jasné, že to nevzdá, nestáhne se. Aby se zachránil, musel je zabít. Jeho úkryt byl prozrazen a už by tam nebyl v bezpečí. Bylo zjevné, že se nechce nechat vyhnat ze země, jinak by nezůstal tak dlouho.

Kedrick se vyplazil ven a kryl se za keřem. Po větrném okraji hřebene se pomalu přesouval ke skupině balvanů, které před sebou zahlédl při záblesku. Vítr mu trhal kloboukem a pláštěm. Pravý kolt měl natažený, ale stále schovaný pod kabátem.

Plazil se dál. Zablesklo se, tak se raději přitiskl ke skále. Spencerovka vyštěkla a kulka mu vmetla do očí a úst hrst šterku. Neopětoval palbu, jen se odkulil stranou. Plival a mnul si oslepené oči.

Nebylo slyšet nic než vítr a déšť. Pak v dálce zahřměl hrom a dunění se odráželo od skal. Když se opět zablesklo, vyhlédl podél hřebene Prasečího hřbetu. Skály bičované deštěm se leskly jako ocel pod mraky, které se zdály být na dosah ruky. Kolem něho pluly cáry mlhy, strašidelnýma rukama se dotýkaly jeho mokrého obličeje a podivné bílé kostry dávno uschlých borovic ukazovaly ostrými a kostnatými prsty k obloze.

Po tváři mu tekly proudy vody. Při každém novém blýsknutí se kryl před kulkou a cítil síru, jak výboj zasáhl svým plamenem vrchol hřebene.

V ústech měl sucho a v žaludku prázdnost a něco v něm rostlo. Strach? Panika? Nemohl už dál nečinně ležet. S nekonečnou trpělivostí se pohnul a začal se posouvat přes hranu směrem k jalovcovému křoví a pokrouceným stromům.

Slyšel jen bouřku a neviděl vůbec nic. Pohyboval se kupředu a snažil se odhadnout, jak daleko by mohl být příbytek v útesu, aby zjistil, jestli se dokáže dostat nejprve k němu nebo mezi něj a vraha, jenž byl někde venku. Temnotu prořízl plamen a něco se mu palčivě otřelo o rameno. Hodil opatrnost za hlavu a začal se kutálet z kopce, dokud ho nezastavilo nějaké křoví.

Vrah nečekal. Náhle se na hřebeni vynořil jeho obrys. Kedrick, ve střehu a příkrčený jako lovené zvíře, vystřelil.

Temná postava sebou trhla a pak práskla spencerovka. Kulka roztržila větev kousek od Kedricka a jemu bylo jasné, že mu zachránil život jen jeho výstřel. Vypálil znovu a pak se vrhl po zádech do noci. Padal, koulel se, plazil, riskoval ošklivý úraz, ale dělal všechno pro to, aby zvětšil vzdálenost mezi sebou a střelcem. Zablesklo se a štěkla puška. Kedrick netušil, jak ten muž dokázal sledovat jeho pád, ale slyšel, jak kolem něho dopadají kulky. Nebude dlouho trvat a ten chlap zasáhne svůj cíl!

Rameno ho páliło, ale netušil, jestli je to skutečná rána nebo pouhé škrábnutí. Po zádech mu stékala nějaká tekutina. Nedokázal však rozpoznat, jestli je to déšť, který mu zatekl za plášť, nebo krev.

Postupoval dál v kruzích. Další výstřel směřoval o kus vlevo. Rychle se posunul doleva a příští kulka šla právě na místo, kde stál před okamžikem. Vrah teď střílel zkusmo, aby ho našel, a byl čím dál přesnější.

Kedrick couvl, zakopl a upadl, a kulky svištěly kolem něho. Střelec měl zjevně pás plný munice nebo kapsy nacené náboji.

Kedrick se začal zvedat. Tentokrát však jeho prsty nenahmataly tvrdou skálu, ale hlinu a štěrk. Zkusmo tápal kolem sebe.

Stezka! Ocítl se na cestě, která musela vést k příbytku v útesu.

Začal po ní velice opatrně postupovat. Nalevo od sebe zaslechl valící se kámen. Vypálil naslepo, pak se třikrát převalil a slyšel, jak kulky dopadají na místo, kde se nacházel předtím. Vystřelil ještě dvakrát a po každé ráně změnil polohu.

Pak se otočil a vydal se po pěšině dolů. Náhle vycítil, že se před ním otevřel volný prostor, a zjistil, že stezka ostře zahýbá. Ještě jeden krok a byl by se zřítíl! Jak těsně unikl smrti, poznal, když blesk ozářil šedobílé tělo appaloosy stojící v dešti.

Postupoval dolů podél útesu, po chvíli nahmatl římsu a v tom okamžiku se jeho ruce dotkly hrubých kamenů chaty. Šátral dál, až našel dveře, otevřel je, vplazil se do černočerné tmy a zase je za sebou zavřel.

Po tom všem větru a dešti se klid uvnitř jevil jako zázrak. Tajně doufal, že vrah neuhodne, že o tom místě ví. Nebylo pochyb, že kdyby o úkrytu neměl ponětí, byl by ho v té tmě minul.

Opatrně postupoval, až našel závěs oddělující jednu místnost od druhé. Prošel dveřmi a posadil se na pryčnu. Strhl si z hlavy promočený klobouk, odhodil ho stranou, a stáhl si plášť. Sáhl po levém koltu a zjistil, že je pouzdro prázdné. Z pravého vystřelil už pět ran. Náhle se závěs pohnul a Kedrick ucítil slabý průvan. Vrah byl ve vedlejší místnosti.

Kedrick se neodvážil vstát ve strachu, že pryčna zavrže. Uslyšel škrtnutí zápalky a pak se rozsvítila svíčka. Zazněly kroky a pak hlas: „Vím, že tam jsi, Kedricku. Tady na podlaze je voda. Před tvými kulkami mě kryje velký balvan, který používám jako stůl. Tam, kde jsi ty, se není za čím schovat. Zahod' zbraně a vyjdi s rukama nahoře. Jestli to neuděláš, budu střílet, dokud tě netrefím!“

Přes závěs ve dveřích, který visel na tyči, viděl Kedrick na strop přední místnosti. Příbytek byl zjevně mnohem vyšší, než bylo třeba. Vrah zřejmě obestavěl zdí převis nebo jeskyni. Kedrick se díval na několik cedrových trámů, jež nesly strop, který byl teď z větší části pryč. To, co platilo pro přední pokoj, mohlo platit i pro zadní.

Postavil se. Uslyšel náhlý pohyb a vystřelil.

Z vedlejší místnosti zazněl smích. „Věděl jsem, že vystřelíš! No, jedna pistole je prázdná. Vyhod' ven tu druhou a vyjdi. Nemáš šanci!“

Kedrick neodpověděl. Šátral rukama ve tmě nad hlavou po trámech. Jednoho se dotkl a ohmatal ho. Co když je příliš starý a neunes jeho váhu? Musel to riskovat.

Vyskočil, prsty se zachytil okraje a nehlučně se vytáhl nahoru. Teď viděl do osvětleného pokoje, ale nemohl najít vraha. Hlas zazněl znovu. „Už mi dochází trpělivost, Kedricku! Vyjdi ven nebo začnu střílet. A nejdřív sem hod' pistoli!“

Rozhostilo se ticho, které náhle protrhly výstřely. Zabiják vyprázdnil jeden šestiraňák a pak druhý. Tom Kedrick čekal; neměl tušení, kolik zbraní muž má a co plánuje. Pak zaznělo šest dalších pečlivě rozmístěných výstřelů. Jedna kulka se odrazila a hvízdla Tomovi kolem hlavy.

Po dlouhé pauze se ozval zvuk kroků. „Tak dobře, jestli jsi ještě naživu, ještě se pořád můžeš vzdát. Vlastně budu rád, když tě dostanu živého.“

Náhle se závěs odhrnul a ve dveřích stanul Alton Burwick s koltem připraveným ke střelbě.

Kedrick nevydal žádný zvuk a muž chvíli nevěřícně zíral a pak vtrhl dovnitř. Vztekle shodil z postele Kedrickův klobouk a plášť. Z něho vypadla Tomova druhá pistole, která předtím vyklouzla z pouzdra a zachytila se někde v kabátu. Burwick na ni zuřivě zíral a pak odhodil stranou postel. Skoro šílený vzteky horečně hledal kolem a kňučel jako pes na stopě.

Zarazil se a zůstal stát. Hrud' se mu zdvihala úsilím a v pěsti stále svíral pistoli. „Je pryč!“ zavyl jako smyslů zbavený. „A to jsem ho měl v hrsti!“

Kedrick našel tenkou třísku. Zvedl ji a hodil Burwickovi na tvář. Tlust'och sebou trhl, jako by ho bodla včela, a podíval se nahoru. Jejich pohledy se setkaly a Burwick pomalu ucouvl, ale tentokrát se usmíval. „Jsi chytrák, Kedricku! Škoda že jsi nemohl být se mnou místo toho slabocha Keitha. Měl tvrdou slupku, ale pod ní byl měkota.

No,“ povzdechl si, „i tak jsem tě dostal a budeš trpět za to, co jsi udělal.“ Zvedl z podlahy Kedrickovu druhou pistolí. „A teď slez dolů!“

Kedrick seskočil na podlahu a tlustých podrážděně mávl rukou nad pistolí, kterou na něj Tom mířil. „Zbytečně blafuješ! Je prázdná. Zahod’ ji.“

„Co má tohle všechno znamenat, Burwicku?“ zeptal se náhle Tom. „K čemu tohle místo? To brnění? A co Dornie Shaw?“

„Jak ses o něm dozvěděl? Ale na tom nesejde.“ Couvl ke zdi, pozoroval Kedricka a mířil na něj. „Šlo o zlato, chlapče! O spoustu zlata! Byl jsem to já, kdo popíchl indiány, aby zaútočili na tu karavanu. Chtěl jsem zlato, které vezla a se kterou jel i Dornie!

Věděl jsem o zlatě. Sledoval jsem je z Dodge. Věděl jsem, že ho tam vyzvedli z banky a kolik ho bylo.

Ale oklamali mě. Když indiáni zaútočili, někam ho schovali. Problém byl v tom, že mohlo být na spoustě míst. Mohli ho už dřív zahrabat někde u cesty. Kopal jsem a hledal, ale nikdy jsem ho nenašel. Možná se mi to jednou podaří. Nikdo jiný ho nedostane!

Přemýšlel jsi, proč jsem chtěl tu půdu? Kvůli zisku, samozřejmě! Tenhle kus země jsem si však chtěl nechat pro sebe. Zlato je někde mezi tímhle místem a Zlodějskou skálou. Musí být.“

Kedrick přikývl. „To spoustu věcí objasňuje. A teď zahod’ zbraň, Burwicku. Spoutám tě a odvezu do města.“

Alton se zachechtal. „Co to na mě zkoušíš? To jsem mohl čekat. Jsi nervózní, co? Vsad’ se, že dostanu i Connii Duaneovou. To je ale ženská! Hned tak se něčeho nelekne. Odhod’ už tu pistolí, chlapče, nebo ti první ranou prostřelím koleno.“

Chystal se vystřelit a Tom Kedrick to věděl. Chladnokrevně vypálil první. Chtěl zasáhnout ruku s pistolí, ale kulka jen škrábla Burwicka do palce a zasáhla ho do boku.

Tlustých sebou trhl, zkřivil tvář a vytřeštil oči na protivníkův revolver. Pomalu zvedal svůj. Kedrick stiskl znovu spoušť a pak ještě jednou. Kulky dopadly s ošklivým mlasknutím, Burwickovi se podlomila kolena a zbraň mu vypadla z bezvládných prstů. Kedrick k němu přistoupil a položil ho na podlahu. Muž na něj strnule zíral. „Co se stalo? Jak...?“

„Ta zbraň je dvanáctiranná pistole Walch, kterou používá námořnictvo,“ vysvětlil mu Tom. „Začal jsem je nosit před pár dny místo ruských čtyřiačtyřicítek.“

Burwick se na něj díval bez nenávisti v očích. „Chytřej chlap! Vždycky o jeden trik přede mnou nebo kýmkoliv jiným!“

Po deSti zaplavoval ulice Mustangu teplý sluneční svit. Tom Kedrick, opět zraněný, ale už na nohou, stál vedle Connie Duaneové. Shad se na ně usmál. „V tom kvádru na míru vypadáš báječně, Tome! Budete dlouho pryč?“

„Vůbec ne! Vezmeme se v Sante Fe a pak se vydáme k pohoří Mogollon a na ten ranč.“

„Je to škoda nepodívat se po tom zlatu,“ řekl Laredo. „Ale opravdovej poklad byla bedna Burwickových dokumentů. Konečně dá Cummings pokoj. Ale toho zlata je mi líto.“

„Mně ne,“ opáčila Connie, „způsobilo už dost problémů. Altona Burwicka a spoustu dalších stálo život. Ať zůstane, kde je. Možná ho najde někdo, kdo ho bude potřebovat víc než my.“

„Sakra!“ vyhrkl náhle Laredo. „Já tady tlachám a přitom jsem měl bejt dávno u Sue! Tak se mějte!“ Dívali se, jak odchází, a dál čekali na dostavník.

V Mustangu byl klid, uběhly už celé tři dny bez zabíjení.